பெண்மதி மாலை

பெண் கல்வி

பெண் மானம்

மாயூரம் நீதிபதி வேதநாயகர்

தமிழ் இலக்கியக் கழகம்
திருச்சி - 620001.

வே. பி. நினைவுக்குழு வெளியீடு-1.

பெண்

மதிமாலை
கல்வி
மானம்

★

ஆசிரியர் :

மாயூரம் நீதிபதி

ச. வேதநாயகம் பிள்ளை

★

வேதநாயகம் பிள்ளை நினைவுக்குழு,
12-A/1, கான்வென்ட் ரோடு,
திருச்சிராப்பள்ளி-620 001.
1978

விற்பனை உரிமை :

தமிழ் இலக்கியக் கழகம் (T. L. S.)
திருச்சிராப்பள்ளி - 620 001.

விலை ரூ. 3-00.

உள்ளுறை

பதிப்புரை

அணிந்துரை

பெண்மதி மாலை (திரு. கே. பக்தவத்சலம்)

மாயூரம் நீதிபதி வேதநாயகரின் வாழ்க்கை வரலாறு

Preface I Edition, II Edition

பெண்மதி மாலை	பக்கம்
தெய்வ பக்தி	1
குரு வணக்கம்	2
மாதாபிதா வணக்கம், புத்தி	3
புருஷ பக்தி	7
கற்பு	8
பாலரை வளர்த்தல்	9
பரோபகாரம்	10
ஞானம்	11
பாவம்	12
புண்ணியம்	13

கீர்த்தனைகள்

பெண் பார்க்கத் தூதனுப்புதல்	15
தூதன் பெண் பார்த்து வந்து சொல்லுதல்	17
தங்களுக்குப் படிப்பிக்கும்படி ஸ்திரீகள் புருஷர்களை வேண்டுதல்	21
பெண் கல்வி	27
பெண் மானம்	125

பதிப்புரை

தமிழ் நாவல் தந்தையாக விளங்கும் முத்தமிழ் வித்தகர் வேதநாயகம் பிள்ளை ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன் எழுதிய "பெண்மதி மாலை" என்னும் கவிதை காவியத்தையும், பெண் கல்வி, பெண் மானம் என்னும் வசன காவியங்களையும் இணைத்து ஒரே நூலாக வெளியிடுவது பற்றி மிகவே மகிழ்ச்சி கொள்கிறோம்.

1907, 1926, 1953 ஆம் ஆண்டுகளில் ஏற்கெனவே அச்சேற்றப்பட்டுள்ள இந்நூல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு இந்நூல் வெளி வருகிறது. இம்மூன்று அச்சுப் பிரதிகளும், ஒன்றோடொன்று இணங்காது, மிகுதியாகவும், குறைவாகவும் கூறப்பட்டு, கருத்தும் சொல்லும் வேறுபட்டு எதுதான் மூல நூலென்று துலக்கிக் கொள்ள இயலாதிருக்கின்றது.

1907 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட நூலின் முகவுரையில் காலம் குறிப்பிடாமல் "முதற் பதிப்பில் சொல்லப்படாத அநேக நூதன விஷயங்களும், நீதி வாக்கியங்களும், திருட்டாந்தங்களும், உலோகங்களும், உபமான உபமேயங்களும் இந்த இரண்டாம் பதிப்பின் வசன காவியங்களில் விசேஷமாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன," எனக் காணக்கிடக்கிறது. எனவே 1907 ஆம் ஆண்டில் அச்சேற்றிய இந்த இரண்டாம் பதிப்பை மூல நூலாகக் கொண்டு இப்புதிய வெளியீடு வந்துள்ளது. சிற்சில விடங்களில் எவ்வித திருத்தமும் செய்யவியலாததால் சில சொற்களும் சொற்றொடர்களும் பிழையாகவோ வியப்பாகவோ தோன்றலாம். (எ. கா) மனுஷன், சம்மானம், உச்சிட்டம்...... ஆசிரியருக்குரிய சொல், கருத்து, நடை முதலியவற்றை மாற்றுவதற்கு எவருக்கும் உரிமையில்லையாத

லால் அப்படியே பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது. எனினும் புலவர் பெருமக்கள் நாளிதுவரை பதிப்பிக்கப்பெற்ற நூல் அத்தனையும் துணையாகக் கொண்டு சீரும் சிறப்புமாக செம்மை படுத்துவது நலம்.

இந்நூலைச் சிறப்புற வெளியிட உதவிய வே. பி. நினைவுக் குழுவினருக்கும் பேராசிரியர்களுக்கும் புலவர்களுக்கும் அச்சகத்தார்களுக்கும் உளங்கனிந்த நன்றி.

தலையாய இறைப்பற்றுடன், மக்கள், ஒழுக்கம், நாடு, தமிழ்மொழி முதலியவற்றின்மீது ஒருங்கே பற்றுக் கொண்ட நற்பண்பாளர் வேதநாயகரைப் பாராட்டும் சிறந்த முறை, அவருடைய நூல்களைக் கற்று ரசித்துக் காமுறலாதலால், இந்நூலைத் தமிழ் மக்கள் அனைவரும் பெருவுவப்புடன் வரவேற்பர் என நம்புகிறோம்.

திருச்சி,
14—4—78.

தமிழ் இலக்கியக் கழகம்.

அணிந்துரை

"இம்மை பயக்குமால் ஈயக்குறைவு இன்றால்
தம்மை விளக்குமால் தாம் உளராக் கேடு இன்றால்,
எம்மை உலகத்தும் யாம்காணேம், கல்விபோல்
மம்மர் அறுக்கும் மருந்து"

என்ற நாலடியாரின் பாடலுக் கேற்ப, கல்வி இவ்வுலக வாழ்க்கையை உருவாக்கும். பிறர்க்கு வழங்க வழங்க வற்றாது சுரக்கும். உள்ளத்தில் நம்மைத் தெளிவாக்கும். உலகம் போற்ற வெளியாக்கும் உயிரோடு வாழும்வரை நம்மை ஒரு நாளும் கைவிடாது. எனவே, அறியாமை நோயை அறுத்துத் தீர்க்கும் கல்வியைப் போன்ற இணையற்ற மருந்தை நாம் எந்த உலகத்திலும் பெறமுடியாது. இதை நன்குணர்ந்த தமிழ்வேள் வேதநாயகர் உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும் கற்றார். ஆங்கில அறிவு, தமிழறிவு, மொழி பெயர்ப்புத் திறன்-இசைப் புலமை-நூலியற்றும் திறமை-கதை எழுதும் ஆற்றல்-நீதி வழங்கு: நடு நிலைமை-ஒழுக்கத்தின் சிறப்பு-அகன்ற அறிவாற்றல்-பரந்த நூலறிவு ஆகிய பண்புகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு தமிழ் மகனாகத் திகழ்ந்தார்.

ஆணுக்குப் பெண் அடிமையல்ல - இருவரும் சமம் - சம பொறுப்பும்-கடமையுணர்வும்-சுதந்திர உணர்வும் இருவருக்கும் உண்டு என்று வாதிக்கின்றனர் - வாய்கிழிய மேடைமீது ஏறி முழக்கமிடுகின்றனர் இன்று. ஆனால் எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்குமுன் **பெண் கல்விக்காகவும், பெண் நெறிக்காகவும், பெண்ணின் பெருமைக்காகவும்** வேதநாயகர் செய்த தொண்டு தமிழகத்திலே பொன்னெழுத்துகளால் பொறிக்கப் படவேண்டிய தொன்றாகும். எண்ணற்ற நூல்களை இயற்றிய இவர் 1869ஆம் ஆண்டு **பெண்மதிமாலை** என்ற நூலையும், 1870ஆம் ஆண்டு **பெண் கல்வி, பெண்மானம்** என்ற நூற்களையும் வெளியிட்டு பெண்ணுலகிற்குப் பெருமை சேர்த்தார். இம்மூன்று நூற்களும் ஒன்றாக இணைந்து இப்பொழுது ஒரு நூலாக வெளிவருகின்றன.

" தாயோடு அறுசுவைபோம் தந்தையொடு கல்விபோம்
சேயோடு தான்பெற்ற செல்வம்போம்-ஆயவாழ்
வுற்ருருடன் போம் உடன்பிறப்பால் தோள்வலிபோம்
பொற்ருலியோடெவையும் போம் ''

என்ற ஔவைப்பாட்டியின் கருத்திற்கொப்ப தாய் இறந்தால் அறுசுவை உணவின் இன்பம் போகும்; தந்தை இறந்தால் கல்வி கற்கும் வசதிபோகும்; குழந்தை இறந்தால் சேர்த்து வைத்த செல்வம் போகும்; உறவினர் இறந்தால் வாழ்வின் நலம் போகும். ஆனால் தாலி கட்டிய மனைவி இறந்தால் அனைத்தும் போகும். இதிலிருந்து குடும்பத்தின் குல விளக்காய், பக்திக்கு எடுத்துக் காட்டாய், குரு வணக்கத்திற்கு மாதிரியாய், தாய் தந்தையரைப் பேணுவதில் சிறந்தவளாய், உலகப் போக்கை அறிந்து தன்னைக் காத்துக் கொள்ளும் மதி நுட்பம் நிறைந்தவளாய், கல்லானாலும் கணவன், புல்லானாலும் புருஷன் என்ற முதுமொழிக்கேற்ப கணவன் மேல் பக்தி உள்ளவளாய், உயிரைப்போல் கற்பைக் காப்பாற்றும் கற்புக்கரசியாய்—குறுகுறு நடந்து, சிறுகை நீட்டி இட்டும், தொட்டும், கௌவியும், துழந்தும் திரிகின்ற குழந்தைகளுக்கு அன்பு பாராட்டி தெய்வ பக்தியையும் அறிவையும் பாலைப்போல் ஊட்டி வளர்ப்பதில் நிகரற்றவளாய், அனைவரையும் தாங்குவதிலும், அறம் செய்வதிலும் ஒளிவிளக்காய் ஞானத்தில்முதிர்ந்தவளாய் விளங்க வேண்டியவள் பெண். இத்தகைய பெண்ணின் குணங்களைப்பற்றி விரிவாக, தெளிவாக எடுத்துரைப்பதுதான் **பெண்மதிமாலை** என்றபகுதி.

மேலும்,

" அணி வேண்டோம் நல்ல
துணி வேண்டோம் நவ
மணி வேண்டோம் காமப்
பிணி வேண்டோம் நல்ல
வித்தையைக் கற்பியுங்கள் " என்று

பெண்கள் ஆண்களைக் கேட்பதிலிருந்து கல்வியின்பால் அவர்கள் கொண்டுள்ள தாகத்தையும், அத்தாகத்தைத்

தீர்த்துக்கொள்ள அவர்களுக்குள்ள ஆவலையும் பெண்மதி மாலையின் இறுதியில் குறிப்பிடுகின்ருர் வேதநாயகர். இதனுல் பெண் கல்வியின் அவசியத்தை நமக்குணர்த்துகின்ருர். இப் பகுதியில் மொத்தம் 14 பாடல்கள் பதினுன்கு தலைப்புகளில் இராக தாளத்தோடு வெளியிடப்பட்டுள்ளன. படிக்கின்றவர் மனதில் நிறைந்து நிற்கக்கூடியவை.

"எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்" என்று ஔவையும்,

"எண்ணென்ப, ஏனையெழுத்தென்ப. இவ்விரண்டும்
கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு"

"கண்ணுடைய ரென்பர் கற்ருேர் ; முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லாதவர்" என்று

வள்ளுவரும் கூறுவதை எடுத்துக் கையாளுவதன் மூலம் எந்நூலும் இலக்கியமும் பெண்கள் கற்கக்கூடாதெனக் கூற வில்லை என்று கூறி பெண் கல்வியின் அவசியத்தை வலியுறுத்து கின்ருர். '**பெண் கல்வி**' என்ற பகுதியிலே.

"குஞ்சி அழகும் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும்
மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல—நெஞ்சத்து
நல்லம்யாம் என்னும் நடுவு நிலைமையால்
கல்வி அழகே அழகு"

அதாவது தலைமுடி அழகும் தலை சிறந்த அழகல்ல; ஆடையின் கரையழகும் மிக உயர்ந்ததல்ல; மஞ்சள் பூச்சழகும் ஓர் ஒப்பற்றதல்ல; மாருக உலகம் என்னதான் உரைத்தாலும் நெஞ்சத்தின் அடித்தளத்தில் 'நான் நல்லவன்' என்று நடு நிலையாக உணர்கின்ருேமே, அந்த நல்லுணர்வை உருவாக்கும் கல்வியின் அழகே அழகு உலகின் ஒப்பற்ற அழகு என்று கூறு கின்ற நாலடியாரின் பாடலை நன்குணர்ந்து கல்வி கற்ருல் பெண் களிடத்தில் ஒளிர்விடும் பண்புகளைத் தனக்குரிய பாணியில் எடுத்தியம்புகின்ருர் வேதநாயகர். பெண்களை வாழ்க்கையின் எல்லாக் கட்டங்களிலும் தலைநிமிர்ந்து நிற்கச் செய்வது, பண்புள்ளவர்களாக மாற்றுவது, கற்பு நெறியில் கனிந்து

விளங்கச் செய்வது, தங்கள் மக்களைக் குணக் குன்றுகளாக, ஒழுக்க சீலர்களாக மாற்றத் துணைபுரிவது — அன்பு, நட்பு, பொறையுடைமை, மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போல் மதித்தல், போன்ற நற்பண்புகளை வளர்க்கத் துணைபுரிவது கல்வியே.

இப்பகுதியில் தன் கருத்துகளை விளக்க ஆசிரியர் கையாளுகின்ற உவமைகள், பழமொழிகள், இலக்கியங்களி லிருந்தும் பிற நூல்களிலிருந்தும் எடுத்துக் கையாளப்படும் பாடல்கள் மிகச் சிறந்தன; கருத்துகளோ மிக உயர்ந்தன.

எடுத்துக்காட்டாக, கல்வி கற்காத பெண் மணத்தைப் பற்றிப்பேசும்போது கடிவாளமற்ற குதிரை, கண்டபடி திரியும் குரங்கு, கரைகடந்த வெள்ளம் கட்டுக்கடங்காத காளை முதலியவற்றையும். கல்வி கற்காத பெண்ணிடத்தில் உள்ள அழகைச் சித்தரிக்கும்போது எட்டி பழுத்தல், பிணத்தை அலங்கரித்தல், உயிரற்ற மண் பொம்மைக்கு நகைகள் பூட்டுதல் முதலியவைகளை உவமைகளாகக் கூறுவது ஆசிரியரின் சிறப் பையும், உயர்வையும் குறிக்கின்றது.

எடுத்துக் காட்டுகளுடன் பெண் கல்வியை வலியுறுத்திய ஆசிரியர் பெண் மானம் பற்றியும் குறிப்பிடத் தவறவில்லை. அங்கே வாழ்க்கை அனுபவத்திலிருந்து பெண்கள் நடத்தப் படும் முறை, அவர்கள் செய்யும் நன்மைகள், அவர்களின் துன்பங்கள், அவர்களின் அருமை பெருமை, ஆண்கள் பெண்களை நடத்த வேண்டிய முறை, ஆண்கள் நடக்க வேண்டிய முறை சீதனம், குழந்தைமணம், முதலிய தலைப்புகளில் பொருள் நயம் பொருந்திய அரிய கருத்து களைத் திரட்டி எளிய தமிழில் பெண்மானம் என்றபகுதியில் வடித்துத் தந்துள்ளார்.

இந்நூல் முழுவதும் சத்தான சிந்தனைகள், முத்தான கருத் துகள், படிப்பதற்கு எளியது, புரிந்து கொள்ளத் தெளிவானது, பெண்களின் கையேடு என்றே சொல்லலாம்.

இலக்கணப் பெருங்கடல், இசைக்கோமான், உரை நடைப் புதுமைச் சிற்பி, இலக்கியமேரு, கவிச்சாகரம், பல்கலைக்குரிசில்

என்றழைக்கப்படும் வேதநாயகர் இந்நூலில் 'பெண்மதிமாலை-பெண் கல்வி—பெண்மானம்' என்ற சாற்றைப் பிழிந்து தந்திருக்கின்றார். இதைப் பலரும் பருகி பயன் பெறுவர் என்பது உறுதி. கருத்துக் களஞ்சியமாக விளங்கும் இந்நூல் பெண்களுக்கு ஓர் அரிய சொத்தாக அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இதைப் புதிய பதிப்பாக வெளியிடத் தாராளமனதுடன் முன் வந்துள்ள தமிழ் இலக்கியக் கழகத்திற்கும், வேதநாயகரின் புகழ் மணம் பரப்ப முழுமூச்சுடன் உழைத்துவரும் "வேதநாயகம் பிள்ளை நினைவுக் குழு" உறுப்பினர்கள் அனைவருக்கும் என் மனமுவந்த பாராட்டுகளைத் தெரிவித்து, அவர் தம் பணி சிறக்க இறைவனை இறைஞ்சுகின்றேன்.

அன்புடன் ஆசீ அளிக்கும்

+ **தாமஸ் பெர்னாண்டோ,**

திருச்சி மறை ஆயர்.

பெண்மதி மாலை

திரு. கெ. பக்தவத்சலம்

செயலாளர், ஒய். எம். சி. ஏ, பட்டிமன்றம், சென்னை-600001

'நல்லிசை புலமை மெல்லியலார்' பலர் நயமுறப் பாடியுள்ள பாக்களைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் படித்து மகிழ்கிறோம். ஆனால் இடைக்காலத்தில், நம்நாட்டில் பெண்கல்வி மறுக்கப் பட்டது. பெண்ணின் பெருமை பேணிப் பெண்ணுரிமையை நிலைநாட்டப் பெரியோர் பலர் பிற்காலத்தில் ஒரு பெரும் கருத்துப் புரட்சியையே மேற்கொள்ளவேண்டியதாயிற்று. இவ்வகையில், சென்ற நூற்றாண்டில் மயிலாடுதுறையில் (மாயூரம்) வாழ்ந்த **மேதை வேதநாயகர்**, பெண்கள் நலத்திற்காகச் செய்த தொண்டுகள் நன்றியோடு நினைந்து பாராட்டத் தக்கவை.

ஏட்டில் எழுதியதோடு அவர் நின்றுவிடவில்லை. மயிலாடுதுறையில் ஒரு பெண்கள் உயர்நிலைப்பள்ளியைத் தொடங்கி நடத்தவும் உறுதுணை புரிந்தார். அப்பள்ளியில் பயின்ற தன்னருமைப் புதல்வியர் படித்துப் பயன்பெற, **'பெண்கல்வி'**, **'பெண்மானம்'** என்னும் அரியபெரிய கட்டுரைகளை எழுதினார்; **'பெண்மதி மாலை'** என்னும் இசைப்பாடற் கண்ணிகளையும் இயற்றினர். அண்ணல் நேரு தன் மகளுக்கு எழுதிய கடிதங்கள் இலக்கிய வடிவம் பெற்றாற்போல, இம்மூன்றும் இணைந்து ஒரு நூலாக 1869ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தன!

அவற்றுள் நூற்றெழுபது அடிகளைக்கொண்ட ஒரு கவிதை நூலாக உருப்பெற்றிருப்பது, பெண்மதி மாலை.

"மதியிது மதியிது பெண்ணே!—புண்ணிய
வதியல்லவோ நல்ல மகராசி கண்ணே!"

என்று இதமுறத் தொடங்குகின்றது இனிய இசைப்பாடல்.

தெய்வ பக்தி, குரு வணக்கம், மாதா பிதா வணக்கம், புத்தி, புருஷபக்தி, கற்பு, பாலரை வளர்த்தல், பரோபகாரம்,

ஞானம், பாவம், புண்ணியம் எனப் பதினேரு பகுதிகளாகப் பிரித்து, பெண்களுக்கு வேண்டிய நீதிகளை எளிமையாகவும் இனிமையாகவும் இயற்றி, அவற்றிற்குப் 'பெண்மதி மாலை' என்று பெயர் வைத்துள்ளார் வேதநாயகர்.

நாம் நாள்தோறும் காணும் காட்சிகளும், கவிஞர் நாவில் வரும்போது நயம் பெறுகின்றன.

"அடுக்குப் பானையை உருட்டாதே—வெகு
துடுக்காகப் பலகாரங்களைச் சுருட்டாதே!
தங்கையைத் தொடையிற் கிள்ளாதே—தம்பி
பங்குப் பணியாரத்தைப் பறித்துக்கொள்ளாதே!"

அறநெறிகளை வற்புறுத்தும்போதும், அவற்றைக் கேட்பவர் மனங்கொள்ளுமாறு சொல்லுவதில் வல்லவர் வேதநாயகர். பழகு தமிழைத் தெள்ளத் தெளிந்த வகையில் தேனைக் குழைத்துத் தரும் வேதநாயகர் பாடல்களைப் படிக்க, அகராதியைப் புரட்ட வேண்டிய அவசியமே இல்லை!

"உன்னைப்போற் பிறரையும் நேசி—தினம்
பொன்னே! ஞான புத்தகங்களை வாசி;
நாட்டில் எவரையும் வையாதே—உந்தன்
பாட்டி சொன்னாலும் நீ பாவஞ் செய்யாதே!
பூச்சியைப் பிடித்துக் கொல்லாதே—உந்தன்
ஆச்சி சொன்னாலும் நீ அபத்தஞ் சொல்லாதே!"

ஒவ்வொரு கண்ணியும் கற்கண்டு கட்டிதான்!...'வெல்லப் பிள்ளையாரை எந்த இடத்தில் விண்டாலும் இனிப்பதைப் போல்' சுவையான பாடல்கள்.

இளம் பெண்ணுக்கு நீதிகளை எடுத்துக் கூறியதைப் போலவே, திருமணமாகி இல்லற வாழ்வை நடத்தும் பெண்ணுக்கும் ஏற்ற அறிவுரைகள் தொடர்கின்றன:

"பண்டங்களை அழிக்காதே—சும்மா
கண்டபடி சேலைகளைக் கிழிக்காதே!
உன்னை நீ புகழ்ந்து கொள்ளாதே—பிறர்
நன்னயப் புகழ்ச்சியை நம்பித் துள்ளாதே!
நகைதுணி இரவல் வாங்காதே—வாங்கில்
சகலரும் ஏசுவர்; தாழ்வு நீங்காதே!
வீட்டுக் கணக்கெல்லாம் எழுது—நல்ல
ஏட்டுக் கணக்கருக் கில்லையே பழுது!"

அடுத்து, குழந்தை பெற்றெடுத்துத் தாயாகியுள்ள பெண்ணுக்கு, அவள் வயதின் வளர்ச்சிக்கேற்பக் கூறும் ஆலோசனைகளைப்போல் வளர்கிறது பாடலும்!

"புத்திரர்க்கு அன்பு பாராட்டு—தெய்வ
பத்தியும் புத்தியும் பாலைப்போல ஊட்டு;
இளமையிலே கல்வி போதி—மிகத்
தளர்ந்தபின் அழுதாலும் வருமோ நீதி?"

மொத்தத்தில் தாய்க்குலம் சமுதாய நலனுக்கு எவ்வகையில் தொண்டாற்ற வேண்டும் என்பதைச் சுருக்கமாகச் சொல்வதைப்போல் அமைந்துள்ளன அடுத்துவரும் அடிகள்,

"துக்கம் உள்ளோரை நீ தேற்று—வரும்
அக்குருடர் முடவர் பசியாற்று;
தாய்போல் எளியவரைத் தாங்கு—வெறும்
வாயுறவும் மனவைரமும் நீங்கு"

இவ்வாறெல்லாம் பல்வேறு 'மதி' களை 'மாலை' போற் கோத்து,

"அருமையா நான்பெற்ற மாதே—வாழ்த்து
திரு வேதநாயகன் சேவடிப் போதே!"

என்று நிறைவுறுகிறது இந் 'நீதிநூல்' இலக்கியச் சோலையில் மலர்ந்து—நூற்றுண்டாகியும், நறுமணமும், எழில் ஒளியும் கமழ்ந்து திகழும் ஒரு வாடா மலர் **'பெண்மதி மாலை'** காலத்திற்கேற்ப, வேதநாயகர் சூட்டிய இம்மாலையை அணிந்து மகிழ்ந்த தமிழன்னையின் புன்னகையை, இந்நூலைப் பயில்வோர் இன்றும் காணலாம்!

மாயூரம் நீதிபதி வேதநாயகரின் வாழ்க்கை வரலாறு

எழுதியவர் : **ஆ. பி. அந்தோனி இராசு,** எம். ஏ.,

முன்னோர் :

சோற்று வளமுடைய சோழ நாட்டிலே, திருச்சிராப்பள்ளிக்குத் தெற்கே 16 கி.மீ. தொலைவில் **'வேளாண் குளத்தூர்'** என்றோர் ஊர் உண்டு. அஃது இக்காலத்தில் குளத்தூர் என்று குறுகி வழங்குகிறது. அவ்வூரில் மதுரநாயகம் பிள்ளை என்பவர் பெரிய பண்ணையாராக இருந்தார். அவருக்கு 50 வயது நடந்த போது தீராத சூலைநோய் ஒன்று ஏற்பட்டது. நாட்டு மருத்துவமும், கோயில் வழிபாடுகளும் குறையைத் தீர்க்கவில்லை. அவர் ஆவூருக்குச் சென்று, ஆங்கிருந்த மேலை நாட்டுக் கத்தோலிக்க குருக்களிடம் தனது குறையைக் கூறினார், அவர்கள் மருந்தளித்ததோடு, இயேசுவை மன்றாடினால் நோய் நீங்கும் என்று உரைத்தனர். அவரும் இயேசுவை மன்றாடி மருந்துண்டார். தனது நோய் நீங்கப்பெற்றார். அதனால் அவரும் அவரது குடும்பத்தாரும், சைவ சமயத்தை விட்டுக் கத்தோலிக்க சமயத்தைத் தழுவினர்.

பிறப்பு :

அந்த மதுரநாயகத்தின் மரபிலே உதித்த சவரிமுத்துப் பிள்ளை என்பவருக்கும், ஆரோக்கியமரி என்பவருக்கும் மகனாக, 1826ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்கள் 11ஆம் நாள் உதித்தவரே நம் வேதநாயகர். பெற்றோராலும் மற்றோராலும் சீராட்டியும் பாராட்டியும் வளர்க்கப்பெற்ற வேதநாயகர், பள்ளிப் பருவம் எய்தியதும் தமது ஊரில் இருந்த திண்ணைப் பள்ளிக்கு அனுப்பப்பட்டார். அங்கு அருமைத் தமிழையும் நெடுங் கணக்கையும் ஐயந் திரிபின்றிக் கற்றுத் தேர்ந்தார்.

ஆங்கிலக் கல்வி :

ஆங்கிலேயர் ஆட்சி நடத்திய அக்காலத்தில்' "அரை காசு வேலையானாலும், அரசாங்க வேலையாகுமா?" என்ற

கொள்கையே எங்கும் நிலவியது, ஆதலால், தன் மகன் ஆங்கிலம் கற்று அரசாங்க வேலை பார்க்கவேண்டும் என்று வேதநாயகரின் தந்தை விரும்பியதில் வியப்பில்லை. இக்காலம் போல் ஆங்கிலம் கற்பிக்கும் பள்ளிகள் ஊர்தோறும் இல்லாத காலம் அது. திருச்சிராப்பள்ளி போன்ற பெருநகரங்களில்கூட இரண்டொரு பள்ளிகளே இருந்தன. அரசாங்கத்தில் வேலை பார்த்த சிலர் மாணவர்களுக்குத் தம் வீட்டில் ஆங்கிலம் சொல்லிக் கொடுக்கும் வழக்கமும் இருந்தது.

திருச்சிராப்பள்ளியில் இருந்த தென் மாநில வழக்கு மன்றத்தில் (Southern Provincial Court) தியாகப் பிள்ளை என்பவர் மொழி பெயர்ப்பாளராக வேலை பார்த்து வந்தார். அவர் ஆங்கிலமும் அருந்தமிழும் நன்கு கற்றவர். சவரிமுத்துப் பிள்ளை, தக்கார் சிலரின் பரிந்துரையுடன் தியாகப் பிள்ளையை அணுகித் தன் மகனுக்கு ஆங்கிலம் கற்றுத் தருமாறு வேண்டினார். வேதநாயகரின் அறிவுத்திறன் அவரது முகத்தில் தோன்றவே, தியாகப் பிள்ளை அவரைத் தன் மாணவனாக ஏற்றுக் கொள்ள இசைந்தார்.

வேதநாயகர் அவர் வீட்டிலேயே தங்கியிருந்து, குரு குல முறைப்படி ஆங்கிலமும் அன்னைத் தமிழும் கற்கலானார். ஆங்கிலத்தில் அருமையாகப் பேசவும் எழுதவும் வல்லவர் தியாகப் பிள்ளை. அருந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களில் ஆழ்ந்த பயிற்சியும் தேர்ச்சியும் உடையவர். அத்தகைய கூட்டுறவால் நம் வேதநாயகரும் இரு மொழி வல்லுநர் ஆனார். இளமையிலேயே தமிழ்க் கவிகள் இயற்றும் திறமையும்பெற்றார். தியாகப் பிள்ளையிடம் வடமொழியும் பிரெஞ்சும்கூட ஓரளவு கற்றுக் கொண்டார்.

இளமைக் கவி :

ஒரு முறை, குளத்தூரிலிருந்து வேதநாயகரின் பெரியன்னை மகன் அடைக்கலம் என்பவர், ஓர் அலுவலாகத் திருச்சிராப் பள்ளிக்கு வந்தார். நம் வேதநாயகர் பின்வரும் கவிதையைப் பாடி, அவரை வீதியில் எதிர்கொண்டு வரவேற்றார்.

" சீர்பெருகு குளத்தூர்வாழ் அடைக்கல அண்
ணுகருணைத் தியாகா வாநீ
ஏர் பெருகு நின் சுமுகங் கண்டு (உ) வந்தேன்
இன்பமிகு நீயு நானும்
ஓர்திறமே உடன்பிறவாத் தோடமொன்றே
மாமணியும் ஒளியும் போல
நேர் உறவே நிலைத்திருக்கும் எந்நாளும்
நம்மிருவர் நேசந் தானே "

மற்ருெரு முறை, தனக்கு மைத்துனன் முறையாகவுள்ள ஒருவருக்குத் திருமணம் நடைபெற்றபோது, நகைச்சுவை ததும்ப அவரை வாழ்த்திப் பின்வரும் பாடலைப் பாடினுர்.

" உழவுத் தொழில் செய்து உமக்கு உடம்பெல்லாம் சேறு
ஊத்தையைக் கழுவப் பற்றுமோ ஒன்பது ஆறு
பழங்கூழ் உமக்கு பாலுடன் சோறு
பயப்படாதிரும் உமக்கு ஆயுசு நூறு "

அரசாங்க அலுவல் :

வேதநாயகரின் ஆசிரியரான தியாகப் பிள்ளை அலுவல் பார்த்துவந்த தென் மாநில வழக்கு மன்றத்தில் கார்டன் (Mr. Gorden) என்பவர் நீதிபதியாக இருந்தார். தியாகப் பிள்ளையின் பரிந்துரையை ஏற்று, அந்நீதிபதி நம் வேத நாயகரை அந்நீதி மன்றத்திலே ஆவணக் காப்பாளராக (Record Keeper) அமர்த்திக்கொண்டார். இங்ஙனம் தன் 22ஆம் அகவையில் (1848இல்) வேதநாயகர் அரசாங்க அலுவலில் அமர்ந்தார். அறிவும் இளமையும்கொண்ட அவர் சோம்பலின்றி ஊக்கத்துடன் தன் அலுவல்களைச் செய்து, தன் மேலதிகாரிகளின் அன்புக்கும் நம்பிக்கைக்கும் உரியவர் ஆனுர். தன் பொறுப்பில் ஒப்படைக்கப்பட்ட ஆவணங்களை முறைப்படுத்தி அடுக்கிப் பாதுகாத்து வந்ததோடு, அவற்றைப் படித்துப் பார்த்து, அரசாங்க நடைமுறைகளையும், நீதிமன்ற நெறிமுறைகளையும் அறிந்தார். ஈராண்டுகள் இங்ஙனம் கழிந்தன.

திருச்சிராப்பள்ளியிலேயிருந்த மாவட்ட நீதி மன்றத்திற்கு (District Court) 1850ஆம் ஆண்டில் மொழி பெயர்ப்பாளர் ஒருவர் தேவைப்பட்டார். ஆங்கிலமும் அருந்தமிழும் அறிந்த பலர் அவ்வேலைக்காக விண்ணப்பித்தனர். அங்கு நீதிபதியாக இருந்த பாய்லோ என்பவர், விண்ணப்பித்தவர்களை அழைத்து நேர்முகத் தேர்வு ஒன்று நடத்தினர். ஆங்கிலத்தில் உள்ளதைத் தமிழிலும், தமிழிலுள்ளதை ஆங்கிலத்திலும்எழுதிக்காட்டுமாறு கட்டளையிட்டார். வேதநாயகரின் மொழி பெயர்ப்பு மற்றவர்களுடைய மொழி பெயர்ப்புகளை விடச் சிறந்திருந்ததால் வேதநாயகர் தேர்வு செய்யப்பட்டு, மொழி பெயர்ப்பாளராக அமர்த்தப்பட்டார்.

அலுவலில் ஓர் அல்லல் :

ஆங்கிலேயர் ஆட்சி நடைபெற்ற அக்காலத்தில் ஆங்கிலமே ஆட்சிமொழியாக அமைந்திருந்தது. ஆகவே அரசாங்க சட்டங்களும் ஆணைகளும் நீதிபதிகளின் தீர்ப்புகளும் ஆங்கிலத்திலேயே இருந்தன. ஆங்கிலம் அறியாத மக்களுக்காக இவற்றைத் தமிழிலே மொழிபெயர்க்க வேண்டியிருந்தது. நீதி வேண்டி நீதிமன்றத்திற்கு வரும் நம் மக்கள், தங்கள் முறையீடுகள் முதலியவற்றைத் தாமறிந்த தாய் மொழியாம் தமிழிலேயே எழுதித் தந்தனர். தமிழறியா ஆங்கிலேயர் நீதிபதிகளாய் இருந்ததால், அவர்களுக்காக அவற்றை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்க வேண்டியிருந்தது. இந்த மொழி பெயர்ப்பு வேலையே வேதநாயகரின் முழுநேர வேலையாயிற்று.

கடமையுணர்வும் கடும் உழைப்பும் உடைய வேதநாயகர் தன் வேலைகளைத் திறம்படச் செய்ததோடு, அந்தந்த நாள் வேலைகளை அந்தந்த நாளே முடித்து வந்தார். இதனல் தன் மேலதிகாரிகளின் அன்புக்கும் பாராட்டுக்கும் அருகர் ஆனர். சில ஆண்டுகள் இப்பணி இடையூறின்றி இனிதே சென்றது. ஆனலும் வேலைப்பளு நாளுக்கு நாள் கூடிக்கொண்டே வந்ததால், அன்றைய வேலைகளை அன்றே முடிக்க இயலாத நிலை நேர்ந்தது. ஆயினும் அத்தடையை வெல்ல, வேதநாயகர் வேறு ஒரு முறையைக் கையாண்டார். தனக்கு உதவியாக

எழுத்தர் ஒருவரைத் தன் சொந்த முறையில் அமர்த்திக் கொண்டு, தான் மொழி பெயர்த்துச் சொல்வதை அவரை எழுதச் செய்தார். இதனுல் மொழிபெயர்ப்பு அலுவல் முட்டின்றிச் சென்றது.

அக்காலத்தில் மாவட்ட வழக்கு மன்றங்களில், வழக்கு களுக்குத் தீர்ப்பளிப்பதில் நீதிபதிக்கு உதவ, "காசியார்" என்ற சான்ருேர்கள் நியமிக்கப்பட்டு இருந்தார்கள். வழக்கின் முடிவில், நீதிபதியின் கருத்தும், காசியாரின் கருத்தும் ஒருமித்து இருந்தால், அத்தீர்ப்பு ஏற்றுக் கொள்ளப்படும். இன்றேல், மேலாணை நீதி மன்றமாகிய மாநில நீதி மன்றத்திற்கு வழக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டு, அங்கு மறுபடியும் ஆராயப்படும்.

மேஸ்தர் டேவிட்சன் என்பவர் மாவட்ட நீதிபதியா யிருந்தபோது, இந்துக்களுக்கும் முஸ்லீம்களுக்கும் இடையே சமைய அடிப்படையில் மூண்ட கலக வழக்கொன்று ஆராயப் பட்டு வந்தது. அதன் முடிவில். நீதிபதியும், காசியாரும் கருத்து வேறுபாடு கொண்டனர். அதனுல் அவ்வழக்கு மாநில நீதி மன்றத்திற்கு அனுப்பப்படவேண்டியதாயிற்று. அதன் தொடர்பான ஆவணங்கள் அனைத்தையும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கவேண்டிய வேலை வேதநாயகருடையதாயிற்று. அவரும் அவற்றைச் செவ்வனே முடித்து, நீதிபதியிடம் ஒப்படைத்தார். அதுபோது நீதிபதி டேவிட்சன் வேற்றூருக்கு மாற்றலாகிச் செல்ல நேர்ந்ததால், அவர் அந்த ஆவனங்களைப் பார்வையிட்டு, மேலாணை நீதி மன்றத்திற்கு அனுப்புவதற் காகத் தன்னுடன் எடுத்துச் சென்ருர். இறைவன் திருவருள் வேருக இருந்ததால், டேவிட்சன் எதிர்பாரா வகையில் நோயுற்று இறந்தார். அவர் எடுத்துச் சென்ற ஆவணங்கள் மேலதிகாரி களுக்கு அனுப்பப்படாமல் அவரிடமே தங்கிவிட்டன. வேதநாயகர் இதனை அறியார்.

சிறிது காலம் சென்றபின், இந்து முஸ்லீம் கலக வழக்கு மாநில நீதி மன்றத்தால் ஆய்வு செய்யப்பட்டபோது, அது தொடர்பான ஆவணங்கள், மாவட்ட நீதி மன்றத்திலிருந்து வரவில்லை யென்பது புலனுயிற்று. அவற்றை உடனே

அனுப்பி வைக்குமாறு மாவட்ட நீதிபதிக்கு ஆணை அனுப்பப் பட்டது. அப்போது நீதிபதியாயிருந்தவர் மேஸ்தர் கிரீன்வே என்பவர். அவர் டேவிட்சனுக்கு எதிர்மறையான கயமைக் குணம் படைத்தவர். ஆதலால், அரசாங்க ஆணை கிடைத்த வுடன். அவ்வழக்குத் தொடர்பான ஆவணங்கள் அனுப்பப் படாமைக்கு வேதநாயகரே காரணமானவர் என்று முடிவு செய்து, அவரை வேலையினின்று விலக்கினர். இதனைத் தன் மேலதிகாரிகளுக்கும் தெரிவித்தார். இங்ஙனம், வேதநாயகர் தான் இழைக்காத குற்றத்திற்கான தண்டனையை ஏற்க வேண்டியவரானர்.

உண்மைக்கு வெற்றி:

வேலை யிழந்த வேதநாயகர் வேதனையுற்றார். ஆயினும் அநீதியை எதிர்த்துப் போராட எண்ணினர். தான் ஆவணங்களை மொழி பெயர்த்து அப்போதைய நீதிபதியிடம் கொடுத்த செய்தியை மாநில நீதி மன்றத்தார்க்குத் தெரிவித்து மனுவொன்று எழுதினர். மாதங்கள் பல கடந்தன. மறுமொழி யொன்றும் கிடைக்கவில்லை. மீண்டும் அதே உண்மைகளை விளக்கிக்கூறி மற்றொரு மனுவையும் அனுப்பினர். அதுசென்று சேர்ந்தபோது, காலஞ்சென்ற நீதிபதியின் பெட்டியில்இருந்த ஆவணங்கள் மாநில நீதி மன்றத்திற்கு அந்நீதிபதியின் உறவினரால் அனுப்பப்பட்டு வந்து சேர்ந்து, வேதநாயகரின் கூற்றுக்குச் சான்று பகர்ந்தன. மாநில நீதி மன்றத்தார் வேத நாயகர் குற்றமற்றவர் எனக்கண்டு, அவரை மீண்டும் வேலைக்கு அமர்த்திக்கொள்ளுமாறு மாவட்ட நீதிபதிக்கு ஆணை அனுப்பினர்.

அப்போது நீதிபதியாயிருந்தவர் மேஸ்தர் சுவிண்டன் என்பவர். அவர் பண்பாட்டில் கிரீன்வேயைவிடக் கீழானவர். ஆகவே, அரசு ஆணையை மதித்து வேதநாயகரை வேலைக்கு அமர்த்திக்கொள்ளாமல், அவர் நோயுற்றவர் என்றும், மொழி பெயர்ப்பு வேலைகளைத் தாம் செய்ய இயலாமல் மற்றொருவரின் துணையுடனே செய்தவர் என்றும் காரணம் காட்டி மேலதிகாரி

களுக்குக் கடிதம் எழுதினர். அவரது முடிவை ஏற்றுக் கொள்ளாத மேலதிகாரிகள், அவருக்கு ஓய்வு கொடுத்து அவரை இலண்டனுக்கு அனுப்பிவிட்டு, மேஸ்தர் ஆரிஸ் என்ற நல்லாரை நீதிபதியாக நியமித்தனர். ஆரிஸ் பொறுப் பேற்றுக்கொண்டவுடன் வேதநாயகரை அழைத்து வேலையில் அமர்த்திக்கொண்டார்.

மாவட்ட நீதிபதி :

சில ஆண்டுகட்குப்பின், 1856இல் மாவட்ட நீதிபதி (Dt. Munsiff) வேலைக்கு மனுக்கள் கோரப்பட்டன. நம் வேதநாயகர் மனு செய்தார். மற்றும் அறுபதுக்கு மேற்பட் டோரும் மனுச் செய்தனர். மனுக்களை ஆய்ந்த அரசினர் மூவரை மட்டுமே தேர்ந்தெடுத்தனர். அந்த மூவரில் ஒருவர் நம் வேதநாயகர் என்பதை விளம்பத் தேவையில்லை. மற்ற இருவர்: சென்னை உயர்நீதி மன்ற நீதிபதியாக இருந்த முத்துசாமி ஐயரும், திருவாங்கூர் திவானாக இருந்த ரகுநாத ராவும் ஆவர். நம் வேதநாயகர் முதலில் 1857இல் தரங்கம் பாடியில் மாவட்ட நீதிபதியாகப் பொறுப்பேற்றார். பின்னர், 1859இல் சீர்காழிக்கு மாற்றப்பட்டார். ஓராண் டுக்குப்பின் மாயூரத்திற்கு மாற்றப்பட்டார். அங்கு 1872ஆம் ஆண்டுவரை தொடர்ந்து நீதிபதியாக வேலை பார்த்தார்.

“ நீதியென்பது மதில்மேல் பூனை ” என்று பலரும் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம். துலாக் கோலின் ஊசிபோல ஒருபக்கமும் சாயாது நடுநிலையில் நின்று நீதி வழங்கப்பட வேண்டும் என்று அறநூல்கள் அறிவிக்கின்றன. ஆயினும், அவ்வாறு நீதி வழங்கப்படுகிறதா என்பது பெரும் கேள்விக் குறியாகவே இருந்து வருகிறது. நீதி மன்றங்கள் நேர்மையாக இயங்க இயலாமைக்குப் பல காரணங்கள் இருக்கின்றன. வழக்குத் தொடுப்பவர்கள், பல பொய்யுரைகளையும் புனைந்துரைகளையும் சேர்த்தே வழக்குத் தொடுப்பார்கள். அவர்களின் சார்பாக வாதாடுகின்ற வழக்குரைஞர்களும் தம் வாக்கு வன்மையால் மெய்யைப் பொய்யாகவும், பொய்யை மெய்யாகவும் மாற்று

வார்கள். சாட்சிகளாக வருகின்றவர்களோ, பொய் சொல்லும் படியாகப் போதனை செய்யப்பட்டு அழைத்துவரப்படுவார்கள். இவர்களின் கூற்றுகளை அலசி, ஆராய்ந்து உண்மையைக் கண்டுபிடிப்பது என்பது முயற்கொம்புதான். இவையெல்லாம் போதாது என்பதுபோல, நீதிபதிக்குக் கையூட்டு (இலஞ்சம்) கொடுத்துத் தம் சார்பாகத் தீர்ப்பளிக்க வேண்டுமென்று வேண்டுகிற 'பெரியவர்களும்' உண்டு. இவற்றிற்கெல்லாம் தப்பிப் பிழைத்தால்தான் நீதி என்று ஒன்று கிடைக்கும்.

நம் வேதநாயகர் நீதிபதியாக இருந்த காலத்திலும் இதே நிலைதான். நீதித்துறையில் நிலவியிருந்தது. ஆனாலும், இறைப்பற்றும், நற்பண்புகளும் நிறையப்பெற்ற வேதநாயகர் நல்ல நீதிநாயகராகவே விளங்கினார். தம்மிடம் வந்த வழக்கு களைத் தம் நுண்மாண் நுழைபுலத்தால் நுணுகி ஆராய்ந்து உண்மையறிந்து தீர்ப்பு வழங்கினார். வழக்குரைஞர்களோ, கையூட்டோ அவரது நேர்மையைக் கெடுக்க அவர் இடந்தர வில்லை. ஆகவே, " அவரிடம் நீதி கிடைக்கும் " என்ற பேச்சு எங்கும் பரவியது, "ஏழைக்கு இரங்கிடும் வேதநாயகர் எப் போது வருவாரோ—கச்சேரிக்கு எப்போது வருவாரோ?" என்று ஒரு நாடோடிப்பாடலே தோன்றுமளவுக்கு நீதி அவரது நீதி மன்றத்தில் நிலைத்திருந்தது.

அவர் சீர்காழியில் வேலை பார்த்து வந்தபோது, ஒரு வழக்கு அவரது நீதிமன்றத்தில் நெடுநாட்களாக நடைபெற்று வந்தது. வழக்கின் உண்மையை அறிய முடியாமல் அவரும் கலங்க லானார். அந்நிலையில் இறையுதவியை வேண்டத் தவறவில்லை யவர். தீர்ப்பு வழங்கவேண்டிய நாளுக்கு முந்தையநாள் மாலை யில், அவர் வீட்டிற்கு அவ்வழக்கைத் தொடுத்தவன் வந்தான். நூறு (வெள்ளி) ரூபாய்கள் கொண்ட பணமுடிப்பு ஒன்றை அவரிடம் கொடுத்து, தனக்குச் சார்பாகத் தீர்ப்பு வழங்க வேண்டுமென்று வேண்டினான். வழக்கின் உண்மையை அறிய, இறைவன் தனக்கு உதவிய முறையை எண்ணி வியந்தார் வேதநாயகர், இறைவனுக்கு நன்றி நவின்றார். வாதிக்கு மகிழ்வு தரும் மறுமொழியைச் சொல்லியனுப்பினார். மறுநாள் காலையில்

வழக்கு மன்றத்திற்கு வந்திருந்த வாதியின் முகத்தில் கர்ணப் பட்ட மகிழ்ச்சிக்குக் கரையேயில்லை. ஆனுல் வேதநாயகர் முந்தையநாள் மாலையில் நூறு வெண்பொற் காசுகள் உண் மையை வெளிப்படுத்திய வகையை விளக்கிக்கூறி வாதிக்கு எதிராகத் தீர்ப்பு கூறியதோடு, அத்தொகையை வழக்குச்செலவு களுக்காக எதிரிக்கு அளித்தார். தனக்கு என்ன தண்டனை கிடைக்குமோ என்றெண்ணி நடுங்கிய வாதியை எச்சரிக்கை செய்து மன்னித்து அனுப்பினுர். இந்நிகழ்ச்சி அவரது புகழை எங்கும் பரப்பியது,

அவர் மாயூரத்தில் நீதிபதியாக இருந்தபோதும், இங் ஙனமே நேர்மையோடு பணியாற்றி வந்தார். இதனுல் பிற நீதி மன்றங்களில் நீதி கிடைக்காது என்று அஞ்சிய பலர், தம் வழக்குகளை மாயூரத்திற்கு மாற்றும்படி அரசியலாருக்கு மனு செய்தனர். இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்த அரசியலார், நம் வேதநாயகரை முதல்தர நீதிபதியாக உயர்த்தி உத்தரவு பிறப் பித்தனர். அவருடன் நீதிபதிகளாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மற்ற இருவரும் உயர்பதவிகளையே நோக்கமாகக் கொண்டு உழைத்து உயர்ந்த நேரத்தில், நம் வேதநாயகர் நீதியொன் றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு நிம்மதியடைந்தார்.

வேலையினின்று விலகல் :

வேதநாயகர் நேர்மையாக நீதி வழங்குவதையும் அவர் புகழ் வளர்ந்தோங்குவதையும் விரும்பாத புல்லர் பலர் இருந் தனர். அவர்கள் அவரின் வேலைக்கு உலைவைக்கக் காலங் கருதிக் காத்திருந்தனர். அவர்களுக்கு வாய்ப்பாக நெல்சன் என்ற நீதிபதி ஒருவர் மாவட்ட நீதிமன்ற நீதிபதியாக நியமிக் கப்பட்டார். அவர் நேர்மையற்றவர், நல்லெண்ணம் இல்லா தவர். புறங்கூற்றைப் பொருட்படுத்தும் பொல்லாதவர். அவர் பொய்யர்களின் புனைந்துரைகளை நம்பி வேதநாயகரை வேலை யினின்று தொலைக்க விரும்பினுர். முன்னறிவிப்பு இன்றி மாயூரம் நீதிமன்றத்தைச் சோதனை செய்ய ஒருநாள் வந்தார். உடல் நலங் குன்றியிருந்த வேதநாயகர், அன்று விடுப்பு எடுத் துக்கொண்டு வீட்டிலிருந்தார். நீதிபதி நெல்சனுே, அலுவலக

ஆவணங்களைச் சோதனை செய்து, இல்லாத பல குற்றங்களைக் கண்டுபிடித்துக் குறிப்பெடுத்துக்கொண்டு, தனது தலைமையிடமாகிய கும்பகோணத்திற்குச் சென்றார். அக்குற்றச் சாட்டுகளுக்கு நேரில் வந்து விளக்கம் தருமாறு வேதநாயகருக்கு ஆணையிட்டார். அதனைப் பெற்ற வேதநாயகர், அவை குற்றமில்லையென்பதை விளக்கிக் கடிதம் ஒன்றைத் தயாரித்து நெல்சனுக்கு அனுப்பினார். உடல் நிலை காரணமாக, அவர் நேரில் செல்லவில்லை. நேரில் வந்து தம்மைக் காணாது புறக்கணித்ததைப் பெருங் குற்றமாகக் கருதிய நெல்சன், அவர் விளக்கங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கவையல்ல என்றும், அவரை வேலையினின்று விலக்கவேண்டும் என்றும் அரசியலாருக்குப் பரிந்துரை செய்தார்.

வேதநாயகர் குற்றமற்றவர் என்று அரசியலார் அறிந்திருந்தாலும், வெள்ளையனான ஒரு மேலதிகாரிக்கு மதிப்புதர வேண்டும் என்பதற்காக, வேலையினின்று தாமே விலகிக்கொள்ளுமாறும், ஆயுட்காலம் முழுவதும் ஓய்வூதியம் (Pension) பெற்றுக்கொள்ளுமாறும் வேதநாயகருக்கு அறிவுரைகூறிக் கடிதம் ஒன்றை வரைந்தனர். உடல் நலக் குறைவையும், குடும்பப் பொறுப்புகளையும், தமிழ்த் தொண்டு, பொதுநலத் தொண்டு ஆகியவற்றில் தனக்கிருந்த ஈடுபாட்டையும், ஆங்கில ஆட்சியில் நடைபெற்று வந்த அநீதப் போக்குகளையும், மனத்தில் கொண்டு, வேலையிலிருந்து விலகிகொள்ள வேதநாயகர் விரும்பினார். ஆகவே, அரசியலாரின் அறிவுரைக்கு இணங்கி, ஓய்வூதியம் பெற்று, வேலையினின்றும் விலகிக்கொள்ள விரும்புவதாக விடை எழுதினார். நெறியற்ற நெல்சனோ, அவருக்கு ஓய்வூதியம் தருதல்கூடாது என்று தடை கூறினான். ஆயினும், அரசியலார் அதனை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இத்தகைய சூழ்நிலையில், பதினாருண்டுகள் நல்ல நீதிநாயகராக விளங்கிய வேதநாயகர் 1872ஆம் ஆண்டு வேலையினின்றும் விலகினார்.

இல்லறம் :

"இல்லறமே நல்லறம்" என்றெண்ணி நம் வேதநாயகர் தம் 25-ஆம் அகவையில் (1851 இல்) இல்வாழ்வை மேற்

கொண்டார். காரைக்காலை சேர்ந்த பாப்பம்மாள் என்பவரை மணந்தார். சிறிது காலத்திற்குப்பின், அவர் காலமாகவே, தன் தமக்கையான ஞானப்பூ அம்மாளின் மகள் இலாசர் அம்மை யாரை இரண்டாம் தாரமாக ஏற்றார். சில ஆண்டுகள் கழித்து, அவர் இறையடி எய்தவே, புதுச்சேரியைச் சேர்ந்த மாணிக்கத் தம்மையாரை மணந்தார். அவர் ஞானப்பிரகாசம், சவரி முத்தம்மாள், இராசாத்தியம்மாள் என்ற மூன்று மக்களைப் பெற்றபின், முன்னவர் வழியே சென்றபோது புதுவை அண்ணுக் கண்ணம்மாளை மணந்தார். அவரது மறைவுக்குப்பின் அம்மாளம்மாள் என்பவரை மணந்தார். அவரும் தன் கணவ னுக்கு முன்னதாகவே காலமாகிவிட்டார். இங்ஙனம் அருமை மனைவியர் ஐவரைப் பெற்றும், தம் இறுதிக்காலத்தில், தனிய ராகவே வாழ்ந்தார் நம் தண்டமிழ் நாயகர்.

எனினும் அவரது இல்லறம் இனிதே இயன்றது. அவரைத் தேடி அவரது இல்லத்திற்கு வந்த விருந்தினர் எண்ணற்றவர். அவர்களையெல்லாம் இன்முகத்தோடு வரவேற்று, இன்சொல் கூறி, உண்டியும் உறையுளும் உவந்தளித்து ஓம்பினர் நம் வேதநாயகர். தமது வருவாயில் சிறுகச் சிறுகச் சேர்த்த தொகையைக் கொண்டு, மாயூரத்தில் ஒரு மாடி வீட்டை விலைக்கு வாங்கி, அதில் தம் இறுதிக் காலம்வரை வாழ்ந்து வந்தார். அவ்வீடு இதுபோழ்து, மாயூரம் பேருந்து நிலையத்தை யொட்டிய முதன்மைத் தெருவில் ஒருகடையாக மாற்றப்பட்டுக் காட்சியளிக்கிறது.

தொண்டுகள்

சட்டத்துறைத் தொண்டு :

வேதநாயகர் மொழி பெயர்ப்பாளராக வேலை பார்த்து வந்த காலத்தில் மாவட்ட நீதி மன்றங்களுக்கு மேலாண நீதி மன்ற மாக விளங்கிய மாநில நீதி மன்றத்தில் (Sadar Court) வழங்கப் பட்ட தீர்ப்புகள் பல, மாவட்ட நீதி மன்றங்களில் மேற்கோள் களாகக் காட்டப்பட்டு வந்தன. அவ்வழக்கு விவரங்களும், அவை தொடர்பான சட்டங்களும் ஆங்கிலத்திலேயே இருந்த

தால், ஆங்கில அறிவு போதிய அளவு இல்லாத வழக்குரைஞர் களும் மக்களும் அவற்றை அறியக்கூடவில்லை.

ஆகவே 1805ஆம் ஆண்டுக்கும் 1861ஆம் ஆண்டுக் கும் இடைப்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்த முதன்மையான சட்டங் கள், வழக்குகள், தீர்ப்புகள் ஆகியவற்றைத் தெரிந்தெடுத்து, அவற்றைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தார். அலுவல் ஒழிந்த ஓய்வு நேரங்களிலேயே இதனைச் சிறுகச் சிறுகச் செய்து முடித் தார். இதனை, அவர் மாயூரம் நீதிபதியாக இருந்த காலத்தில் 1862இல் ("சித்தாந்த சங்கிரகம்") (சித்தாந்த = சட்டம்; சங்கிரகம் = தொகுப்பு) என்ற பெயரில் ஒரு நூலாக வெளியிட் டார். தமிழ் மொழியில் வெளி வந்த முதல் சட்டத்துறை நூல் என்ற பெருமை இதற்கே யுண்டு.

தமிழிசைத் தொண்டு :

அக்காலத்தில் — வேதநாயகர் மொழி பெயர்ப்பாளராக இருந்த காலத்தில் — தமிழ் நாட்டில் இசையரங்குகளில் — கச்சேரிகளில் — பாடப்பட்ட இசைப் பாடல்கள் தமிழ் மொழி யில் அமைந்தவையல்ல. திருவாரூர் இசை மும்மணிகளான **தியாகராயர், முத்துசாமி தீட்சதர், சாமா சாத்திரி** ஆகியோர் தெலுங்கு மொழியில் இயற்றிய கீர்த்தனைகளே அவை. தமிழ் நாட்டில் தமிழிசையில் பாடப்படும் தமிழ்ப் பாடல்கள் இல்லையே என்று தமிழ்ப் பற்று மிக்க வேதநாயக வேதனையுற்றார். இதனைப் போக்கத் தாம் ஏதேனும் செய்ய இயலுமா என்று எண்ணினர். தாமே இசைப் பாடல்கள் இயற்றித் தமிழிசைத் துறைக்குத் தொண்டு செய்ய விரும்பினர். இசையறிவு இல்லாததன்னல் இசைப் பாடல்கள் இயற்றஇயலா மையையும் எண்ணினர். அதனல், இசைப்புலவர் இருவரிடம், தன் ஓய்வு நேரத்தில் இசை பயின்றார். பின்னர், இசைப் பாடல்களை — கீர்த்தனங்களைத் — தமிழில் இயற்றினர். அவற்றை இசையரங்குகளில் பாடச் செய்தார். அவை தெலுங்கு கீர்த் தனங்களை விடச் சிறந்திருப்பதைப் பலரும் ஏற்றுக்கொள்ளச்

செய்தார். தமிழில் இசைப் பாடல்களை இயற்ற முடியாது என்றிருந்த குறையைப் போக்கினார். தொடர்ந்து முயன்று பல இசைப் பாடல்களை உருவாக்கித் தமிழுலகுக்குத் தந்தார்.

இங்ஙனம், இயற்றப்பட்ட 200க்கு மேற்பட்ட கீர்த்தனை களைத் தொகுத்து ஒரு நூலாக்கினார். அவை மக்கள் அனை வரும் சாதி, சமய வேறுபாடின்றிப் பாடி மகிழத்தக்கவை. எனவே, அந்நூலுக்குச் **"சர்வ சமய சமரசக் கீர்த்தனை கள்"** எனப் பெயரிட்டு, அதனை 1878 இல் வெளியிட்டார். இத்தொகுதியில், குடும்ப சம்பந்தமான கீர்த்தனைகள், இதோப தேசக் கீர்த்தனைகள் என்பன போன்ற உட் பிரிவுகளும் உண்டு. கிறிஸ்து சமயச் சார்பாகத் தாம் பாடிய பல கீர்த்தனை களைத் தொகுத்து ஒரு தனி நூலாக்கினார். அதற்குச் **"சத்திய வேத கீர்த்தனைகள்"** எனப் பெயரிட்டு 1889 இல் வெளி யிட்டார்.

அவர் மொழி பெயர்ப்பாளராக இருந்த காலத்தில் தொடங் கப்பட்ட தமிழிசைத் தொண்டு, அவரது இறுதிக் காலம்வரை தொடர்ந்து இயன்றது. அவரின் இசைப் பாடல்களை இன்றும் இசையரங்குகளிலும் வானொலியிலும் நாம் கேட்டு மகிழ்கிறோம்.

பெண்கள் முன்னேற்றம் :

சங்க காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் ஆண்களைப்போல் பெண்களும் கல்வி கற்றுச் சிறந்திருந்தனர். கவி பாடும் திறமையும் பெற்று விளங்கினர். ஆனால் முஸ்லீம் ஆட்சி இங்கு பரவிய காலத்தில் 'பெண்ணடிமை' ஏற்பட்டது. "பெண்கள் படித்தல் கூடாது; படித்தால் கெட்டு விடுவார்கள்" என்ற பல்லவி எங்கும் பாடப் பட்டது. வாழ்வின் சரி பங்காகிய பெண்களும் கல்வி கற்று அறிவுடையோராக இருக்க வேண்டியதன் அவசியத்தையும் அவர்கள் நற்குண, நற்செயல்கள் உடையோராக இருக்க வேண்டியதன் அவசியத்தையும் வேத நாயகர் உணர்ந்தார்.

இத்தகைய பெண்கள் முன்னேற்றத்தின் இன்றியமையாமை யைப் பெண்களுக்கும் ஆண்களுக்கும் அறிவிக்க விரும்பினார்.

பெண்களுக்கு அறிவுறுத்த வேண்டிய செய்திகளை இனிய இசைப் பாடல்களாக எழுதி, "பெண்மதி மாலை" என்ற சிறு நூலாக 1869 ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டார். பெண்கள் முன்னேற்றத்தில் அனைவரும் அக்கறை கொள்ள வேண்டும் என்பதை அறிவுறுத்தி' "பெண் கல்வி", "பெண் மானம்" என்ற இரு உரைநடை நூல்களை எழுதி, அவற்றை ஒரே நூலாக, 1870 இல் வெளியிட்டார். பெண்கள் கல்வி கற்க வசதியாக, 1869 இல் பெண்களுக்கெனத் தனிப்பள்ளி யொன்றை மாயூரத்தில் தன் சொந்த முறையில் தொடங்கி நடத்தி, பின்னர் தான் நகர மன்றத் தலைவரானபோது அதனை நகராட்சியின் பொறுப்பில் ஒப்படைத்தார்.

இங்ஙனம், பெண்கள் முன்னேற்றத்திற்காக இவர் அமைத்த அடிப்படையின் மீதுதான், திரு. வி. க., பாரதியார் போன்ற பிற்காலப் பெரியோரின் தொண்டுகள் தூண்களாக எழுந்து, இன்று மாதர் முன்னேற்றம் ஒரு பெரும் மாளிகையாகி நிற்கிறது.

தமிழில் புதினங்கள் இயற்றுதல் :

ஆங்கிலம் முதலிய அயல் மொழிகளில், உரைநடையில் அமைந்த புதுமைக் கதைகள் இயற்றப்பட்டிருப்பதையும், தமிழ் மொழியில் அத்தகைய கதைகள் தோன்றாமையையும் வேத நாயகர் வேதனையோடு நோக்கினார். தமிழ் உரைநடை, பண்டி தர் நிலையிலிருந்து பாமரர் நிலைக்கு வர அத்தகைய கதை நூல் கள் பெருக வேண்டியதன் தேவையையும் எண்ணினார்.

இதனைத் தாமே செய்து, பிறருக்கும் வழிகாட்ட எண்ணி னார். நீதி நூலிலும், பெண் கல்வி முதலிய பிற நூல்களிலும் தான் வெளியிட்டிருந்த அரிய கருத்துகளைக் கதை மாந்தர் களின் பண்புகளாக்கி ஒரு புதினக் கதையைப் புனைந்தார். அதனைப் "பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்" என்ற பெயரில் 1879 இல் வெளியிட்டார். அதனை இயற்ற நேர்ந்த காரணத் தையும் நோக்கத்தையும் அதன் முதற் பதிப்பிற்கு எழுதிய ஆங்கில முன்னுரையில் அழகாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்

அதனைத் தொடர்ந்து, அதனைப் போன்ற ஆனால் அளவில் சற்று சிறிய புதினம் ஒன்றையும் எழுதி, "சுகுண சுந்தரி" என்ற பெயரில் 1887 ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டார்.

இவையிரண்டுமே, தமிழ் மொழியில் அமைந்த முதல் புதினக் கதைகளாகும். இன்று தமிழில் உரைநடையில் இயற்றப் பட்டுள்ள பல்லாயிரக்கணக்கான புதினக் கதைகளுக்கு இவை களே முன்னோடிகளும் வழிகாட்டிகளுமாகும். இதனால் இவரைத் "**தமிழ்ப் புதினத்தின் தந்தை**" என்று போற்று வதும் பொருந்தும்.

நீதி நூல் :

மக்களுக்கு நீதியை அறிவிக்கும் நூல்கள் தமிழ் மொழியில் பல உண்டு. அவற்றுள் திருக்குறள் பெரிதும் போற்றப்படு கிறது. ஆயினும், நீதிகளை அறிவிக்கும் நூல் எதுவும் தன் காலத்தில் தோன்றாமையை வேதநாயகர் நினைந்தார். கையூட்டு-இலஞ்சம்-போன்ற பிற்காலத்திய தீய பழக்கங்களைக் கடிய ஒரு நீதி நூல் தேவை என்பதையும் எண்ணினார்.

காலத்திற்கேற்ற தேவையாகிய அத்தகைய நூலொன்றைத் தானே இயற்ற முன் வந்தார். தனக்கு நேரம் கிடைத்தபோ தெல்லாம்செய்யுட்கள் இயற்றிச் சேர்த்தார். இறுதியில் 400 செய்யுட்கள் கொண்ட அந்நூலை, "நீதி நூல்" என்னும் பெயரில் 1859 இல் தான் சீர்காழியில் நீதிபதியாக இருந்த போது வெளியிட்டார்.

அதனைப் படித்த மகா வித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரனார் உள்ளிட்ட, தமிழறிஞர் அனைவரும்அவரைப் பாராட்டினார்கள். மகா வித்துவான் அவர்கள், அதனை மேலும் சிறிது விரிவு செய்யக் கோரினார். ஆகவே, வேத நாயகர் மாயூரத்தில் நீதி பதியாக இருந்த காலத்தில் மேலும் 200 செய்யுட்களை எழுதிச் சேர்த்து, 600 பாடல்களைக் கொண்டதாக, திருந்திய பதிப்பாக, 1860 இல் வெளியிட்டார்: நீதிபதி, "நீதி நூல்" இயற்றியது நிறை பொருத்தம் உடையதே !

கிறிஸ்து சமயச் சார்பு நூல்கள் :

வேதநாயகர் வேலையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றபின், வேலை போயிற்றே யென்று வேதனைப்படவில்லை. மாறாக, தனக்குத் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் கருணைபுரிந்து வந்த, மேலும் கருணை காட்டி வழி நடத்தக் காத்திருந்த இறை இயேசுவையும், அவரை ஈன்ற அன்னை, கன்னி மரியையும் பெரிதும் நினைந்தார். நீதிபதியாக வேலை பார்த்தபோது, இறைவனை எண்ணிப் போற்ற நேரம் போதாக் குறையை நினைந்து, "அப்பா இதென்ன அதிகாரம், ஐயோ! எப்போதும் பக்தி செய்ய இல்லையே நேரம்," என்று நெஞ்சுருகிப் பாடியவருக்கு இப்போது நிறைய நேரம் கிடைத்தது.

ஆகவே, இறைவனின் திருவருளை நினைந்து, **"திருவருள் மாலை" "திருவருள் அந்தாதி"** என்ற செய்யுள் நூல்களையும், தேவ அன்னையின் அருளைப் போற்றித் **"தேவ மாதா அந்தாதி"** என்ற செய்யுள் நூலையும் யாத்து, 1873ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டார்.

ஒருமுறை தம் தொழில் தொடர்பாகச் சென்னை சென்றிருந்த போது, சென்னையிலிருந்து 12கல் தொலைவிலிருந்த பெரிய பாளையம் சென்று, அவ்வூர் மக்களின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி, அவ்வூர் பெரியநாயகி மாதா பேரில் ஒரு பதிகம் -10 பாக்கள்-பாடினார். அதனையும் அத் தொகுப்பில் சேர்த்து வெளியிட்டார்.

பின்னர், தேவனைத் தோத்தரிக்கும் மாலையாக, "தேவ தோத்திர மாலை" என்ற செய்யுள் நூலையும் எழுதி, 1889ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டார். இவை இறையன்பில் ஈடுபட்ட அவரது இதயத்தின் எதிரொலிகளாக இலங்குகின்றன. இவற்றைப் படிப்பவர்க்கும் இதே உணர்வு இன்றும் ஏற்படும்.

தனிப் பாடல்கள் :

இவை தவிர, வேதநாயகர் தன் நண்பர்களுடன் உரையாடிய போதும், அவர்களுக்குக் கடிதங்கள், -சீட்டுக் கவிகள்-

எழுதிய போதும், திருமண நிகழ்ச்சிகளின் போதும், பல்வேறு பிற நிகழ்ச்சிகளின்போதும், பாடிய பாடல்கள் கணக்கற்றவை. அவற்றைத் தொகுத்து வெளியிட்டால் அவை ஒரு நூலாகக் கூடும்.

பொதுநலத் தொண்டு :

நீதிபதிப் பொறுப்பிலிருந்து விலகிய வேதநாயகர், 'நிம்மதி' யாக வீட்டிலிருக்கவில்லை. தன்னால் இயன்ற அளவு பொதுநலத் தொண்டும் செய்தார், மாயூரத்தைச் சேர்ந்த பெரியோர் பலர், அவரை அந்நகர் மன்றத்தின் தலைவராக்கினர். அவரும் அவர்களின் அன்பைத் தட்ட முடியாமல் தலைவர் பதவியை ஏற்றுக்கொண்டார். தனது பதவிக் காலத்தில் சாலைகள் அமைத்தல், கல்விச்சாலைகள் அமைத்தல், குடிநீர் வசதியளித்தல், துப்புரவு, சுகாதாரம் பெருகச் செய்தல் முதலிய பல்வேறு துறைகளிலும் பாராட்டத் தக்க பணிகளைச் செய்து, ''பொது நலத்தொண்டு செய்வது எப்படி?'' என்று பிறருக்கு அறிவுறுத்தினர்.

வறுமைக்காலத்துத் தொண்டு :

1876 ஆம் ஆண்டு முதல் மூன்றுண்டுகள் மாயூரத்திலும் அதன் சுற்றுப்புறங்களிலும் கடும் பஞ்சம் ஏற்பட்டது. முதல் ஆண்டில் வறட்சியும், இரண்டாம் ஆண்டில் வெள்ளமும், மூன்ரும் ஆண்டில் விட்டில்பூச்சிகளும் இப்பெரும் பஞ்சத்திற்குக் காரணமாயின. இப்பஞ்ச காலத்தில் மாண்டோர் எண்ணிக்கை எண்ணி மாளாது. மனித உயிர்கள் பட்ட பாட்டைக் கண்டு மனம் பதறினர் வேதநாயகர். சோற்று வளமுடைய சோழ நாட்டில், சோறில்லாது மக்கள் வருந்தும் நிலைமை நீக்க நினைந்தார்.

பெரும் நிலக்கிழார்கள், பெருஞ் செல்வர்கள், சைவ மடத்துத் தலைவர்கள் ஆகியோர் அளித்த உதவிகளுடன் தன் சேமிப்பையும் சேர்த்து, மாயூரத்திலும், சுற்றுப்புறச் சிற்றூர்களிலும் கஞ்சித் தொட்டிகள் வைத்து நடத்தினர். கத்தோ

லிக்க சமய உலகத் தலைவராகிய பாப்பரசர் மூலமாக ஐரோப்பிய நாட்டு உதவியையும் பெற்று உதவினர். இதனை அம்மூன்றுண்டுகளும் முழு நேரப் பணியாகச் செய்தார். இவரது இத்தகு தொண்டுகளைக் கண்டு வியந்து, "பரனைப் பாடிய வாயால் ஒரு நரனைப் பாடமாட்டேன்" என்று நோன்பு கொண்டிருந்த முடிகொண்டான் கோபால கிருட்டின பாரதியார், விதிவிலக்காக, "நீயே புருஷ மேரு" என்று தொடங்கும் பாடல்-கீர்த்தனை-ஒன்றைப் பாடிப் பாராட்டினர். இக்காலத்தில், பஞ்சத்திலிருந்து மக்களைக் காக்குமாறு இறைவனை வேண்டி வேதநாயகர் பாடிய, "பஞ்சம் தீர் ஐயா,உம்மையன்றித் தஞ்சம் ஆர் ஐயா" என்று தொடங்கும் பாடல் போன்ற பாடல்களும், பிற தனிப் பாடல்களும் தனிச் சிறப்புடையவை.

நல்லறிஞர் நட்பு :

வேதநாயகர் வாழ்ந்த காலத்தில், தமிழகத்தில் வாழ்ந்த நல்லறிஞர் பலருடனும் தொடர்பும் நட்பும் கொண்டிருந்தார், அவருள் முதன்மையாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர், திருசிரபுரம் மகா வித்வான் மீனுட்சி சுந்தரம் பிள்ளையாவார். இவரது நட்பை இவர் வாழ்ந்த காலத்து மட்டுமன்றி இவரது இறப்பிற்குப் பின்னும் நம் வேதநாயகர் போற்றி வந்தது புதுமையேயாகும்.

வேதநாயகர் மொழி பெயர்ப்பாளராக விளங்கிய காலத்தில், திருச்சிராப்பள்ளியில் மகா வித்துவான் அவர்கள் மிகச் சிறந்த தமிழ்ப்புலவராய் விளங்கினர். தமிழ் இலக்கண இலக்கியங் களில் வல்லவராய் விளங்கியதோடு, கவி பாடும் திறமையும் பெற்றுத் திகழ்ந்தார். இவரது நட்பு நம் வேதநாயகருக்கு எதிர்பாரா வகையில் கிட்டியது. பின்னர் அது வளர்பிறை போல் வளர்ந்து முழுமை பெற்றது.

வேதநாயகர் திருச்சியில் வாழ்ந்த காலத்து இருவரும் அடிக்கடி கண்டு அளவளாவி மகிழ்ந்தனர். தமிழ் இலக்கிய இலக்கண ஆராய்ச்சிகளில் ஈடுபட்டனர். வேதநாயகர் தரங் கம்பாடியில் இருந்த குறுகிய காலத்து மட்டுமே இவ்விருவரும்

சிறிது பிரிந்து வாழ நேர்ந்தது. ஆனல் வேதநாயகர் சீர்காழிக்கு வந்தபோது, மகா வித்துவானைச் சீர்காழிக்கு வந்து விடுமாறு அழைத்தார். அவரும் நண்பரின் அழைப்பை யேற்றுச் சீர்காழிக்கு வந்து சேர்ந்தார். "பிரிந்தவர் கூடினல் பேசவும் வேண்டுமோ?" என்பது போல, அவ்விருவரும் அங்கு ஒருங்கு ஆற்றிய பணிகள் உயர்வானவையே!

மகா வித்துவான் அவர்கள் அங்கிருந்தபோது, சீர்காழி இறைவன் மீது "சீர்காழிக் கோவை" என்ற சிறந்த ஒரு நூலைப் பாடினர். அதனை அக்கோயிலிலே கூடிய அவையில் அரங்கேற்றினர். அவ்வரங்கேற்றத்திற்கு நம் வேதநாயகரே தலைமையேற்று, அது சிறப்புற நிகழ்வுறச் செய்ததோடு, அந்நூலைப் போற்றிச் சாற்றுக் கவிகள் பாடினர். மகா வித்துவான் அவர்கள், வேதநாயகர் மீதும் ஒரு கோவை பாடினர். அவரது பிறப்பிடத்தின் பெயரால், அதற்குக் "குளத்தூர்க் கோவை" எனப் பெயரிட்டார். அகப் பொருள் துறை இலக்கணங்கள் அமைய இயற்றப்பட்ட 438 செய்யுட்கள் கொண்ட அந்நூலில், அவர் வேதநாயகரின் விழுமிய புகழை விளம்பியிருக்கிறர்.

பின்னர், மகா வித்துவான் அவர்கள், திருவாவடுதுறை ஆதீனத்திற்கு அருகில் இருக்கக் கருதி மாயூரத்திற்குச் சென்ற போது அவரைப் பிரியநேர்ந்தமைக்கு வேதநாயகர் வருந்தினர். தனக்கு மாயூரத்திற்கு மாற்றம் கிடைத்தபோது மகிழ்ந்தார். அவரோடு உறவாடியும் உரையாடியும் உவகை கொண்டார். 1—2—1876 இல் மகா வித்வான் அவர்கள் காலமானபோது ஆராத் துயரில் ஆழ்ந்தார். அவரது குடும்பத்தாருக்கு தன்னல் இயன்ற வகைகளில் எல்லாம் உதவினர். மாயூரம் துணை ஆணையரிடம் பரிந்துரைத்து, அவரது மகனுக்குக் கணக்கர் வேலை பெற்றுத் தந்தமை அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டுத் தமிழ்ப் புலவர்களிலே சிறப்பிடம் பெறுபவர், கிறிஸ்தவக் கம்பர் என்று போற்றப் பெறும் ஹென்றி ஆல்பிரட் கிருட்டினப் பிள்ளையாவார். பாளையங் கோட்டைக் கல்லூரியிலே தமிழாசிரியப் பணியாற்றிய அவர்,

தாம் யாத்த "இரட்சணிய யாத்திரிகத்தை" அச்சிட, சென்னை செல்ல விருப்பதை அறிந்த நம் நாயகர், சென்னை செல்லும் வழியில், மாயூரத்தில் தன்னைக் கண்டு, தன்னுடன் சில நாட்கள் தங்க வேண்டும் என்று கோரி அவருக்குக் கடிதம் எழுதினர். வேதநாயகரைப் பற்றிக் கேள்வியுற்றிருந்த கிருட்டினப் பிள்ளையும் அவ்வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து மாயூரம் வந்தார். அவரைத் தன் இல்லத்தில் தங்கச் செய்து இனிதாக விருந்தோம்பியதோடு அமையாமல், மாயூரத்திலிருந்த மகாவித்துவான் உள்ளிட்ட தமிழறிஞர் அனைவரையும் ஓர் அவையாகக் கூட்டி, அவர்கட்குக் கிறிஸ்தவக் கம்பரை அறிமுகம் செய்து வைத்து, அவர் பாடல்களை அவர் பாடிக்காட்டி விளக்கம் செய்ய வாய்ப்பளித்தார். கிறிஸ்தவக் கம்பரின் கவித்தேனை மாந்திக்களித்தார். மகாவித்துவான் முதலியவர்களுடன் சேர்ந்து கிருட்டினப் பிள்ளைக்குப் புகழாரம் சூட்டினர். இந்நிகழ்ச்சிக்கு முன் ஒருவரை யொருவர் நேரில் பார்த்தறியாத இவ்விருவரும், அதுமுதல் உணர்ச்சி யொத்த நண்பராயினர்.

மாயூரத்தை அடுத்திருந்த திருவாவடுதுறை மடத்துத் தலைவராகிய சுப்பிரமணிய தேசிகர், நந்தனர் சரித்திரக் கீர்த்தனை பாடிய முடிகொண்டான் கோபாலகிருட்டின பாரதியார், புதுக்கோட்டை மாவட்டத் தலைமை நீதிபதியாயிருந்த, யாழ்ப்பாணம், சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை, புதுவை வித்துவான் சவரிராயலு நாயகர் முதலாக, நம் நாயகரோடு நட்பு பாராட்டி, அவரோடு நேரிலும், கடிதங்கள் மூலமாகவும் தொடர்புகொண்ட நல்லறிஞர் பட்டியல் மிகவும் நீளும். அவர்களெல்லாம் நம் நாயகரைப்பற்றியும், அவர் நூல்களைப் பற்றியும், அவர் தொண்டுகளைப்பற்றியும் பாராட்டி உரைத்த உரைகளும், பாடிய பாடல்களும் ஒரு தனி நூலாகும் தகுதியுடையவை.

நிறை வாழ்வு பெறுதல் :

இங்ஙனம் நல்லறிஞர் பலரின் நட்புக்கும் பாராட்டுக்கும் உரிய பண்பாளர், நல்ல நீதியாளர், நற்றமிழ்ப் புலவர், உரைநடை வேந்தர், புதின முதல்வர், பெண்ணினத்திற்குப் பெருமை

தந்தவர், உண்மைக் கிறிஸ்தவர்-ஆகிய நம் வேதநாயகருக்கும் வாழ்வின் இறுதி நெருங்கியது. மண்ணில் எவர்க்கும் மரண மிலாப் பெருவாழ்வு வாய்க்காதன்றோ ?

வேதநாயகர் தம் இறுதிக் காலத்து, 'மகோதரம்' (Dropsy) என்ற வீக்க நோயால் வேதனைப்பட்டார். மருத்துவம் பயனளிக்கவில்லை. தனது இறுதிநேரம் நெருங்குவதை உறுதியாக உணர்ந்தார். திருமறை குருக்களைத் தன் இல்லத்திற்கு அழைத்து, இறுதித் திருவருட் சாதனங்களைப் பெற்றார். தனது நல்ல நண்பர்களுக்கும் தனக்கு உதவியவர் களுக்கும் உரிய வகையில் நன்றி தெரிவித்துக் கடிதங்கள் எழுதி அவர்களிடமிருந்து விடை பெற்றார். 1889ஆம் ஆண்டு ஜூலைத் திங்கள் 21ஆம் நாள் இரவு 11 மணிக்கு மண்ணுலகை நீத்து விண்ணுலகு எய்தினார். அவரது ஆன்மா இறைவ னோடு நிறை வாழ்வு வாழ்வதாக !

PREFACE

FIRST EDITION

At such a time as this when the necessity there is for educating the fair sex of our land, has been fully shown, when the natives of this Presidency have been brought to feel the want of such education, when exertions are put forth in various quarters to establish schools for the education of females, and when the Government have made arrangements for establishing a female Normal School, with a view to educate them most effectually, indeed, no apology is needed to publish a book on the training and education of females.

This book consists of two parts, the first being advice to females, written in Tamil metre, on the manner of behaving themselves, with rules and principles to guide them, supplemented by four lyrics on the characteristics of a good wife as compared with those of a bad one, and on the necessity of educating females, and the manifold advantages arising from their education. The whole of this part, with the exception of the lyrics, was originally written for the use of the author's own daughters; and with a view that others also may be benefited by the study of it, he has thought it best to print it as a part of the work now presented to the public. This part is divided into chapters treating of the following subjects: viz. Piety; Respect due to Priests; Honor due to Parents; Advice; Obedience to Husbands; Chastity; Training of Children; Benevolence; Wisdom; Sin; and good works.

The second part contains an Essay on Female Education, in writing which, the author endeavoured to draw all illustrations from facts that Hindus are acquainted with, and to show the absurdities of their prejudices and objections in the most agreeable manner possible, without religious bias, and thus to adapt the Essay to the taste of Hindus in general without distinction of class or creed.

One of the crying evils of the land being the degradation to which females are subjected in their domestic and social life, the writer has dwelt at some length on this evil, and has endeavoured to convince the reader, by facts and illustrations, by a reference to the old shastras, etc. of the right that the softer sex of our land have to be treated by their husbands, etc. with greater kindness and regard than what, by the pernicious custom of this country, fall to their lot.

Should this humble production of the author in any way conduce towards raising the social condition of women of India, he will consider himself amply repaid.

Mayavaram,
. . .
12th May, 1869.

S. VEDANAYAKAM PILLAY

SECOND EDITION

In this edition the second part has been considerably enlarged and a third part on the Social Status of women, the respect due to them, and the manner in which they should be treated, has also been added to the book. The fact that Hindu women are treated almost like slaves by the generality of Hindu men and that they are not allowed either freedom of speech or freedom of action, has struck the author as such a great social evil, that he has added a **Separate** Essay on the subject. The general tone and character of this part are in keeping with those of the second.

Mayavaram
1st October, 1870 } S. VEDANAYAKAM PILLAY

கடவுள் துணை.

பெண்மதி மாலை

காப்பு

விண்மதி மாலை விலக்கல்போன் மெய்தோன்றப்
பெண்மதி மாலையான் பேசவே—தண்மதிசூழ்
அண்டபகி ரண்டமு மகண்டமே யுண்டெனமெய்
கண்டவரி ரண்டுகழல் காப்பு.

—★—

இராகம்—நாதநாமக்கிரியை—மிசுரதாளம்

கண்ணிகள்

1 மதியிது மதியிது பெண்ணே—புண்ணிய
வதியல்ல வோ நல்ல மகராசி கண்ணே மதி

தெய்வபக்தி

2 நித்தியங் கடவுளை வாழ்த்து-பய
பக்தியுடனே நீ பணிந்துன்னைத்தாழ்த்து மதி

3 தூயதே வாலயம் நாடு-பிள்ளை
தாயைத் தேடுவதுபோற் சாமியைத் தேடு மதி

4 கர்த்தாவை மறக்குதல் தாழ்வு-நாளை
செத்தால் தெரியுமே செட்டியார் வாழ்வு மதி

5 எண்ணவொண்ணுவுப காரம்—செய்த
புண்ணியமூர்த்திக்குப் புரிநமஸ்காரம் மதி

6 உலகெல்லாம் பட்டமாண் டாலும்—தெய்வ
பலமில்லார்க்கில்லையே பாக்கியமெக்காலும் மதி

7 தலைமேலே மலைவிழுந் தாலும்-தெய்வ
பலமுடையார்க்குண்டோ பயமொருக்காலும் மதி

8 உடலுயிர் பலபல வுடைமை—எல்லாம்
திடமுட னீந்தோனைச் சேவித்தல் கடமை மதி

9 பரவச மாகவுள் ளுருகு-ஐயன்
திருவருள் நினைந்து நீதினங் கண்ணீர் பெருகு மதி

10 சூதான மாயப்பிர பஞ்சம்-இதில்
நாத னல்லாது நமக் குண்டோ தஞ்சம் மதி

11 முன்னம் பொருளெல்லாந் தந்து-பின்பு
தன்னையுந் தந்தவன் தாள் தொழுமுந்து மதி

12 மாதா பிதா குரு தெய்வம்-ஆன
நாதனர் கைவிடில் நாமென்ன செய்வம் மதி

13 துக்கசாகரஞ் சமுசாரம்-கரைப்
பக்கமே றிடப்பரன் பாதமா தாரம் மதி

14 நீரைவிட் டாற்கெடும் மீனே-ஈச
ஞரைவிட் டால்நமக் கார்துணைமானே மதி

15 நாஞ்செய்வ தெல்லாம் விகாரம்-கர்த்தர்
தாஞ்செய்வ தெல்லாந் தகுமுபகாரம் மதி

16 தேவனை நினையாத வுள்ளம்-பெரும்
பாவமும் பழிகளும் படிந்திடும் பள்ளம் மதி

17 ஈசனைப் போற்றுத வாயே-ஒரு
காசுக் குதவாக் கசப்பெட்டிக்காயே மதி

18 சத்திய மார்க்கத்தைக் கூடு-தெய்வ
பத்தியே பாக்கியம் பந்தயம்போடு மதி

19 ஜெபமின்றி நீபடுக் காதே-நாளும்
ஜெபமின்றி யொருவேலை நீதொடுக்காதே மதி

குருவணக்கம்

20 குருமாரை வணங்கிக் கொண் டாடு-அவர்
திருவாக்குக்கெதிர்வாக் கில்லாமலே நாடு மதி

21 நித்தமும் குருவின்க டாக்ஷம்-பெற்ற
சுத்தருக் கல்லவோ சூட்சத்தின் மோக்ஷம் மதி

22 ஞானகுருவுப தேசம்-இல்லா
ஈனருக் கில்லையே யென்றும்பிரகாசம் மதி

23 பூலோக வாழ்வெல்லாம் நீங்கி-வந்த
மேலோரைக் கைதொழ வேண்டுநான் பாங்கி மதி

24 அற்பருக்கூழியர் நாமே-ஆதி
தற்பரனூழியர் சாமிகள் தாமே மதி

மாதா பிதா வணக்கம்

25 மாதா பிதாவை வணங்கு-நாளும்
ஆதாரமாகவே யவர்சொல்லுக்கிணங்கு மதி

26 தந்தை தாய் சாபம்பொல் லாது-அவர்
சிந்தை நொந்தால் மக்கள் செல்வம் நில்லாது மதி

27 மாதாபிதாவுக்குத் துரோகம்-செய்யும்
பாதகரைச் சுற்றும் பாவமநேகம் மதி

28 பெற்றவர் நேசத்தைத் தேடு-அவர்
குற்றத்தை நீக்கிக் குணத்தைக் கொண்டாடு மதி

29 தாய்தந்தைக் குதவாத பிள்ளை-தன
தாயுசும் வாழ்வு மடியோடே கொள்ளை மதி

30 கட்டியுனை வளர்க்க நாமே-முன்பு
பட்டபாடுகள் சொல்லப் பாரதமாமே மதி

31 உள்ளதாய் தந்தைக்குத் தீங்கு- செய்யும்
பிள்ளையைத் தன்பிள்ளை யேபழிவாங்கும் மதி

32 கடலைப்போல் மாதா சகாயம்-அதற்
குடல்செருப்பாத் தைத்துப் போடுதல்ஞாயம் மதி

புத்தி

33 அடுக்குப்பானையையுருட் டாதே-வெகு
துடுக்காகப் பலகாரங் களைச்சுருட்டாதே மதி

34 தங்கையைத் தொடையிற்கிள் ளாதே-தம்பி
பங்குப்பணியாரத்தைப் பறித்துக்கொள்ளாதே மதி

35 உன்னைப்போற் பிறரையும் நேசி—தினம்
பொன்னே ஞானபுஸ் தகங்களை வாசி மதி

36 கற்றவளே துரை சாணி—கல்லா
மற்றவளே சுத்த மடையச்சாம்பிராணி மதி

37 தாழ்வோரை நீ சிரி யாதே-மிக
வாழ்வோரைக் கண்டு நீ வயிறெரியாதே மதி

38 நாட்டிலெவரையும்வை யாதே-உன்றன்
பாட்டி சொன்னாலு நீ பாவஞ்செய்யாதே மதி

39 பூச்சியைப் பிடித்துக் கொல் லாதே-உன்றன்
ஆச்சி சொன்னாலுநீ யபத்தஞ் சொல்லாதே மதி

40 பிட்சையிடாம லுண் ணாதே-மிருகம்
பட்சிக்கு மேதுன்பம் பண்ண வொண்ணாதே மதி

41 இஷ்டமாய்நல்லோரைக் கூடு—பொல்லாத்
துஷ்டரைக் கண்டால்நீ தூரத்திலோடு மதி

42 ஊரார் பொருளைத் தொடாதே—நாலு
பேரறியும்படி பிச்சையிடாதே மதி

43 நித்தமும் நீரிலே முழுகு—வீடு
சுத்தமாகும்படி தோகையே மெழுகு மதி

44 புழுநிறை யூத்தைச் சரீரம்—இதைக்
கழுவாவிட்டால் நாறும் காதவிஸ்தாரம் மதி

45 அழுக்கு வஸ்திரங்கள்கட் டாதே—உடல்
கொழுக்க வுண்ணும்தீனி குடலிலொட்டாதே மதி

46 சூதும் வாதும்படி யாதே—நாளும்
தீதுசெய் தால்தரித் திரம் விடியாதே மதி

47 கோட்சொல்லிக்குடி கெடுக் காதே—தப்புச்
சாட்சி சொல்லுங்குடி தலையெடுக்காதே மதி

48 கோளும் புரணியுங்கே ளாதே-எந்த
நாளும் புறணிபேச நாக்கு நீளாதே மதி

49 வந்ததுன் பத்திலா மூழாதே-மிகச்
சந்தோஷம் வந்தாலுந் தலைகீழ்விழாதே மதி

50 வேலைக்கு நீ சிணுக் காதே-ஒரு
மூலைக்குட் புகுந்துநீ முணுமுணுக்காதே மதி

51 வேலைசெய்வோரை வாட் டாதே-தினம்
ஆலைக்கரும்புபோ லவரையாட்டாதே மதி

52 நெடுநேரம் படுத்துத்தூங் காதே-தூங்கும்
விடியா மூஞ்சிகளுக்கு விசனம்நீங்காதே மதி

53 ஆரையுஞ் சீறியே சாதே-வேலைக்
காரர்களுடனேசக் கந்தம்பேசாதே மதி

54 புருஷர்கள் பார்க்கநில் லாதே-கோடி
வருடம் வாழ்வதுபோல்துன் மார்க்கங்கல்லாதே மதி

55 தங்கை அக்காள் அண்ணன் தம்பி-மேலே
சங்கையு மன்புள் ளவன் தங்கக்கம்பி மதி

56 சற்றுங் கூலியைக் குறைக் காதே-செய்த
குற்றத்தைப் பொய் சொல்லி நீமறைக்காதே மதி

57 பண்டங்களையழிக் காதே-சும்மா
கண்டபடி சேலை களைக் கிழிக்காதே மதி

58 உன்னை நீ புகழ்ந்துகொள் ளாதே-பிறர்
நன்னயப் புகழ்ச்சியை நம்பித்துள்ளாதே மதி

59 மிஞ்சின செலவுசெய் யாதே-செய்து
கஞ்சிக்குக் காற்றுகப் பறந்துநையாதே மதி

60 மெய் சொல்ல மேன்மையுண் டாமே-தினம்
பொய்சொல்லும் வாய்க்குப் புசிப்பற்றுப் போமே மதி

61 நகைதுணியிரவல்வாங் காதே-வாங்கில்
சகலருமேசுவர் தாழ்வு நீங்காதே மதி

62 மங்களமாக நாள் போக்கு-கைக்குக்
கங்கணம் போடவே காய்கறியாக்கு மதி

63 வீட்டுக் கணக்கெல்லா மெழுது—நல்ல
ஏட்டுக் கணக்கருக் கில்லையே பழுது மதி

64 மட்டின்றிக்கடன் வாங்கல் தீது—ஐயோ
குட்டிச் சுவரில் முட்ட வெள்ளெழுத்தேது மதி

65 கடன்களைத் தீர்க்கத்தப் பாதே—கண்ட
இடமெல்லா முன்குறை யெடுத்துச்செப்பாதே மதி

66 வெள்ளமா யாசைப் படாதே—கையில்
உள்ளதுபோது முறுதி விடாதே மதி

67 எல்லாங் கைகூடி வராதே—நமக்
கில்லா வழக்கைக்கண் ணடிதராதே மதி

68 எவராலுமே யிசை யாதே-செய்த
அவனசையாம லணுவசையாதே மதி

69 ஈனராளுலும் கா யாதே-சிறு
பூனைபோலிருந்து நீ புலிபோற் பாயாதே மதி

70 கண்டெடுத்த பொருளை நீயே—சொந்த
பண்டக்காரரைத் தேடிப் பரிந்தளிப்பாயே மதி

71 கள்வர்கைப் பொருளைவாங் காதே-வாங்கும்
உளவரில்லா விட்டாற் களவேது மாதே மதி

72 அனியாய வட்டிவாங் காதே-வாங்கில்
இனியகை முதலும்போம் ஏக்கம் நீங்காதே மதி

73 அளவு நிறைவைக் குறைக் காதே-ஒரு
சுளகாலே யானையை நீ மறைக்காதே மதி

74 அகவிலை தன்னையேற் ருதே-நாளும்
தகவே செல்லாப் பணந் தன்னை மாற்ருதே மதி

75 புண்ணியஞ் செய்யக்கூ சாதே—இந்த
மண்ணிலிருந்து வழக் கோரம் பேசாதே மதி

76 நடக்குஞ் சந்திராதித்தர் மாதே-தெற்கு
வடக்காஞலு நீ வார்த்தை தப்பாதே மதி

77 ஒன்றுக்கு மஞ்சிநில் லாதே-பாலைக்
கன்றுக்கில்லாமற் கறக்கச் சொல்லாதே மதி

78 தீயர்சொல்லைப் பொறுப் பாயே-யெட்டிக்
காயென்று சொன்ஞற் கசக்குமோ வாயே மதி

79 தீயென்று சொன்ஞல் வாய் வேமோ-கெடு
வாயென்ரெருவர் சொல்லில் வாழ்வெல்லாம்
போமே மதி

80 புகழு மிகழும் வாய்க் காற்று-இதில்
மகிழும் வருத்தமும் கொள்ளாமல் மாற்று மதி

81 சதிகாரர் வலையிற் படாதே-கல்வி
மதியில்லாதவனுக்கு வாழ்க்கைப்படாதே மதி

82 குணவானெளியஞ ஞலும்-அவன்
மணவாள ஞவது மாசெல்வம் போலும் மதி

83 புகழுடையோனை விடாதே-துஷ்டன்
மகாராஜஞஞலு மாலையிடாதே மதி

84 அடக்கம் பொருமை தயை சாந்தம்-என
நடக்கும் நற்குணங்களே நாரிக்குப் பாந்தம் மதி

புருஷபத்தி

85 புருஷன்மே லொழியாத பத்தி-உள்ள
தரும தேவதைக்கல்லோ சகலமுஞ் சித்தி மதி

86 கர்த்தாவே முதல்தெய்வம் மானே-பின்பு
பர்த்தாவல் லாலுண்டோ பாக்கியம்தானே மதி

87 துரைமகளாஞலும் பாரி-கொண்ட
உயிரவனுக்கவ ளூழியக்காரி மதி

88 காதலன் பக்ஷமே லக்ஷம்-குணம்
ஏதுமில்லாதவ ளெட்டிவிருக்ஷம் மதி

89 ஆவித்துணேவன் மேற் கோபஞ்செய்யும்
பாவியைக் கண்ணுலே பார்த்தாலும் பாபம் மதி

90 புருஷன் நல்வார்த்தைதட் டாதே-முட்டும்
எருதுபோல் நீ சண்டைக் கிடுப்புக்கட்டாதே மதி

91 தேகமுஞ்சீவனும் போலே-கொண்ட
மாகணவனுடன் வாழ்வதுமேலே மதி

92 செய்தநன்றிமற வாதே-பர்த்தா
வைதாலுமடித்தாலும் வாய் துறவாதே மதி

93 கணவனுன்மேற்பகை மூர்க்கம்-செய்யில்
குணமாகப் பேசிக் குலாவுதல் மார்க்கம் மதி

94 அருந்துணேவன்றனேத் தூண்டு-அவன்
திருந்தும்படிதினந் தேவனே வேண்டு மதி

95 மாதுமேல்வன்மங்காட் டாதே-உன்றன்
சாமிக்குமாமிக்குஞ் சண்டைமூட்டாதே மதி

96 தலேவன் நெஞ்சைக்கரைக் காதே-மாமி
தலேமேல் நீமிளகாயரைக்காதே மதி

97 நாத்திமேற் கச்சைகட் டாதே-வெகு
க்ஷாத்திரமாயவள் தலேயைவெட்டாதே மதி

98 தலேயணே மந்திரந் தீது-கெட்ட
கலகக்காரிகளுக்குக் கஷ்டம் போகாது மதி

99 வீட்டுக் கதிபதி நீயே-வெளி
நாட்டுக்கதிபதி யுன் ஞயகன் சேயே மதி

கற்பு

100 கற்பு நிலேயேசிங் காரம்-அது
தப்பிஞேரழகு சவ அலங்காரம் மதி

101 சீவன்போற் கற்பைக்காப் பாற்று-யார்க்கும்
சாவுதலேமேலே சாமியைப் போற்று மதி

102 அரைக்காசுக் கழிந்திட்ட கற்பு-நூறு
மரக்காற் பொன்கொடுத்தாலும் வருமோ நீ
செப்பு மதி

103 அன்னிய னழகனு ஞலும்-கற்பின்
மின்னிடையார்க்கவன் விஷநாகம் போலும் மதி

104 கணவன் குரூபியா ஞலும்-கொண்ட
மணமகளுக்கவன் மன்மதன் போலும் மதி

105 பேரைக் கெடுப்பவள் பெண்டோ-இந்த
ஊரைவாய் மூட வுலேமூடி யுண்டோ மதி

106 சரசங்கள்பேசிக் கெடாதே-புவி
அரசனை நம்பிப்புரு ஷனைக் கைவிடாதே மதி

107 வாசற்படி கட வாதே-பிறர்
ஆசைப்பட வொயி லாய் நடவாதே மதி

108 சிற்றின்பந்தானரை நொடியே-வரும்
குற்றமும் பழிகளுங் கோடிபொற் கொடியே மதி

பாலரை வளர்த்தல்

109 மக்களுக் கோரம்பண் ஞதே-வுன்றன்
சக்களத்தி பிள்ளைக்குச் சதிகளெண்ணுதே மதி

110 பலபிள்ளை பெற்றென்ன பாக்கியம்-நன்மை
இலையெனில் மலடியா யிருப்பது யோக்கியம் மதி

111 புத்திரர்க்கன்புபா ராட்டு-தெய்வ
பத்தியும் புத்தியும் பாலைப்போலூட்டு மதி

112 இளந்தையி லேகல்வி போதி—மிக
வளர்ந்தபின் அழுதாலும் வருமோ நன்னீதி மதி

113 இளக்காரம் பாலர்க்குத் தீமை-பின்பு
வளர்த்தகடா மார்பிற் பாய்ந்ததொப்பாமே மதி

பரோபகாரம்

114 ஆருக்குஞ் செய்யுப காரம்-பல
ஊருக்கும் நல்லவட் குண்டோ விசாரம் மதி

115 ஈயும் பிக்ஷையைத் தடுக் காதே-உன்னைப்
பேயென்றொருவர் சொல்லப் பேரெடுக்காதே மதி

116 துக்கமுள்ளோரை நீ தேற்று—வரும்
குருடர்முட வர் பசியாற்று மதி

117 தாய்போ லெளியரைத் தாங்கு-வெறும்
வாயுற வும்மன வைரமும் நீங்கு மதி

118 பிணிவுடையோரை நீ தேடு-கட்டத்
துணியுடன் காய்கறி சோறு நீபோடு மதி

119 பாத்திரமறிந்திடு பிட்சை—தப்புத்
தோத்திரஞ் செய்வோரைத் துரத்துதல் சிட்சை மதி

120 புத்தியில்லார்க்கு நீ போதி—தெய்வ
பத்தியில்லார்க்கு நீ படிப்பித்தால் நீதி மதி

121 நன்மையினுற் குறை யேது-பெருந்
தின்மை செய்தோர்க்கும் நீ செய்யாதே தீது மதி

122 பூமியிலேழைபோல் வேஷம்-கொண்டு
சாமியே வருவானீ தள்ளுதல் தோஷம் மதி

123 நரகமோக்ஷங் கொண்டு வருவார்—தீனர்
தருவோர்க் கொன்றீவார் தரார்க்கொன்று
தருவார் மதி

124 பல்வகை யேழைகள் நிமித்தம்—அத்தன்
செல்வரைப் படைத்தனன் ஜெகத்தில் பிரசித்தம் மதி

125 யாசகர்களையுப சரியே-ஸ்வர்க்க
வாசலில்தொண்டமானுந் தோட்டியுஞ்சரியே மதி

ஞானம்

126 பூதலவாழ்வெல்லாம் பொய்யே-இங்கே
ஏதுமில்லாம லிறப்பது மெய்யே மதி

127 எத்தனை பேர்புவி யாண்டார்—முன்னம்
அத்தனை பேர்களும் ஐயையோ மாண்டார் மதி

128 பாட்டனர் பூட்டனு ரெங்கே-போக
மாட்டோ மென்ருலு மரணம் நம்பங்கே மதி

129 பூமியே நாடக சாலை-இதில்
சாமிதந்தாரே சகலர்க்கும் வேலை மதி

130 வாவென்று தேவன்கை யோலை-வந்தால்
கோவென் றழுதாலுங் கூடுமோ வேலை மதி

131 ஆவியென்பதொரு மூச்சு-இது
மேவி யொடுங்கினல் வேறென்ன பேச்சு மதி

132 எட்டிப்போ போவென்னும் வீடு-கையைக்
கொட்டிவா வாவென்று கூப்பிடுங்காடு மதி

133 பாழுடல் மாமிச முட்டை—இது
வீழப் பலஜெந்து வுக்குநல்வேட்டை மதி

134 கும்பியுடல் புகை யோட்டம்-இதை
நம்பி யிருக்குமே நாய்நரிக் கூட்டம் மதி

135 தங்கமும் வெள்ளியு மண்ணே-என்றும்
மங்காத மோக்ஷத்தின் வாழ்வை நீயெண்ணே மதி

136 தனமிருந்தாலிற வோமோ-தூங்கும்
கனவிற் கண்ட வாழைக் காய்க்கறிக்காமோ மதி

137 இலைபோல வயிறெரு சாணே-பொருள்
மலைமலையாய்ச் சேர்த்து வைக்குதல் வீணே மதி

138 நவமணி பலவகைக் கல்லே-இந்தப்
புவன சுகங்களெல் லாஞ்சிறு புல்லே மதி

139 ஆஸ்தியுன் கூட வராதே-கட்டிக்
காத்திருந்தாலுமுன் கையிலிராதே மதி

140 உண்பது காற்படி சோறு-பூதம்
எண்பது போல்வேலி யேனிருநூறு மதி

141 இருக்கு மிடமுழந் தானே-நாலு
தெருக்க ளினும்பல வீடுகளேனே மதி

142 பிழைப்புக் குரிய பிண்டந் துண்டம்-அன்றிப்
பழிப்புக்கிட மல்லவோ பலபலபண்டம் மதி

143 நகையில்லாக் காதுகே ளாதோ-பல
வகை பட்டில்லா வுடல் வளர்ந்து நில்லாதோ மதி

144 குச்சுவீடின் பங்காட் டாதோ-பெரு
மச்சு வீட்டிலே துன்பம் வரமாட்டாதோ மதி

145 பணங்கண்டால்நமனஞ்சு வானோ-நல்ல
குணமாகப் பணக்காரருடன் கொஞ்சுவானோ மதி

146 தோலுமெலும்புஞ் சரீரம்-இதை
மேலேமினுக்குவ தாலென்ன சாரம் மதி

147 செட்டி தட்டான் செக்கா ளலே-வந்த
ஒட்டழகன்றி உள்ளது வெறுந்தோலே மதி

பாவம்

148 மாற்றுவாய் பாவத்தை நீயே-நல்ல
காற்றுள்ளபோதே நீ தூற்றிக்கொள்வாயே மதி

149 அகங்காரம் மோகம் உலோபம்-பகை
மிகுங்கோபம்பேருண்டி சோம்புதல் பாபம் மதி

150 மண்ணிலுண்டார் கொல்லு நஞ்சு-நெஞ்சில்
எண்ணிடங்கொல்வது பாவமேயஞ்சு மதி

151 எவரையும் பாவம் விடாதே-நிலம்
அவரைவிதைக்கத் துவரை கொடாதே மதி

152 பாவஞ்செய்ய விரும்பில் அம்மா-ஆதி
தேவனருளொழிந்து தியங்குவாய் சும்மா மதி

153 தீது செய்தால் நன்மை தருமோ-வேம்பை
நீதான் விதைக்கக் கரும்பு வருமோ மதி

154 தையுலே யுலகங்கண் ணாடி-நாம்
செய்வதையேயது செய்யுமே தேடி மதி

155 வைவாரைவையுமே யுலகம்-தின்மை
செய்வாருக்கேயது செய்யுமே கலகம் மதி

156 தன்வினை தனைச்சுடும் மயிலே-பாம்பை
முன்வளர்த் தவர்க்கமு தீயுமோ குயிலே மதி

157 இங்குமே துஷ்டநிக் கிரகம்-மானே
அங்குமேபாவத்துக் கவியாத நரகம் மதி

புண்ணியம்

158 புண்ணியஞ் செய்யலாம் நாளை-என
எண்ணியிராதே இது நல்லவேளை மதி

159 புண்ணியம்பாவமல் லாது-இந்த
மண்ணில்நம்மிடமொன்றும் வந்துநில்லாது மதி

160 நமன்கையிலே சலஞ் சாதி-செய்யுந்
தின்மைகளை நீ தினம் பரிசோதி மதி

161 தர்மத்தைப்பாவம் வெல்லாதே–துஷ்ட
கர்த்துக்கஞ்சிக் கலங்கிநில்லாதே மதி

162 அகந்தைகள் செய்யப் படாதே-பிறர்
புகழ்ந்தாலும் இகழ்ந்தாலும் புண்ணியம்விடாதே மதி

163 நற்குருவேமனே சாட்சி-அதன்
சொற்படி நடந்தாற் சுகநிலையாட்சி மதி

164 மேலழகேகுண வழகு-வெறுந்
தோலழகாலென்ன சுகுணத்திற்பழகு மதி

165 உத்தமகுணமே யா பரணம்-தங்கக்
கொத்துநைககளெல்லாங் கோதையேதிரணம் மதி

166 ஆரியக் கூத்தாடி ஞலும்-நல்ல
காரியத்திற்கண்ணை வைப்பாய்மேன்மேலும் மதி

167 புண்ணியமெவர்க்கு மனேக்கியம்-உயர்
விண்ணினும் மண்ணினும் வேறுண்டோ
பாக்கியம் மதி

168 சிஷ்டரைத்துஷ்டரும் புகழ்வார்—பெருந்
துஷ்டரைத்துஷ்டரும் துதியாமலிகழ்வார் மதி

169 இவ்வுலகத்தினுங் கண்யம்—தரும்
அவ்வுலகத்தையு மடைவிக்கும் புண்யம் மதி

170 அருமையா நான் பெற்ற மாதே-வாழ்த்து
திருவேத நாயகன் சேவடிப் போதே மதி

கீர்த்தனைகள்

பெண்பார்க்கத் தூதனுப்புதல்

❀

உசேனிராகம்—ஆதிதாளம்

பல்லவி

நல்லபெண்ணைப்பார் நீ தூதா
நல்லபெண்ணைப்பார் நீ தூதா
நல்லபெண்ணைப்பார் நீ

அநுபல்லவி

அல்லடாகேளிந்தப் பூமியின்மேலே
ஆயிரங்காலத்துப் பயிராகையாலே நல்ல

சரணங்கள்

1 அதிகப்பேச்சுக்காரி பெரும்வம்பி
ஆயிரமானாலும் அவள் வேண்டாந்தம்பி
நிதநிதமூரெல்லாம் நீட்டுவாள் கம்பி
நிச்சயமவளாகாள் நீயென்சொல்நம்பி நல்

2 எழுத்துவாசகம் அறியாதவள் மட்டி
ஏதுமறியாளவள் சுரண்டுவாள் சட்டி
கழுத்திலேயவளுக்குத் தாலியைக் கட்டிக்
காரியமிலை யது காசுக்கு நட்டி நல்

3 அழகுங்குணமுமுள்ளவள் நல்லஜோடு
அழகில்லையாயினுங் குணத்தையே தேடு
பழகுநற்குணமில்லா அழகியின் வீடு
பாம்பு புலிகரடி வாழ்ந்திடுங் காடு நல்

4 வீட்டுவேலை தெரி யாதவள் வேம்பு
மினுக்கும் அவள்குலுக்குமே வெறும் வீம்பு
கூட்டுநற்குணமில்லாக் கொடியவள் பாம்பு
குலத்தைக் கெடுக்கவந்த கோடாலிக்காம்பு நல்

5 நகைகள் தரித்துமஞ்சள் வாடைகள் பூசி
நாடெங்குந் தெரியவே நகைத்துக்கைவீசி
சொகுசுடனடப்பவ ளாயிரந்தாசி
சும்மாவந்தாலுமவள் வேண்டாஞ் சீசீ நல்

6 தேவதா பத்தியில் லாதவள் கள்ளி
திருட்டுக்கும் புரட்டுக்கும் மவளொருபள்ளி
தாவில்புருஷன்குடிக் கவள்பெருங் கொள்ளி
சனியனை விலைக்கு வாங்காமல் நீதள்ளி நல்

7 உடைமைக் குடன்பணங் காசின்மே லிச்சை
உள்ளவள் சண்டைக்குக் கட்டுவாள் கச்சை
இடைவிடாம லிவளாற் கெடுமே என் லச்சை
இவளைக்கொள்ளுவதிலும் எடுக்கலாம் பிச்சை நல்

8 சந்ததங் கணவன்மே லொழியாப்பத்தி
சாந்தம் பொறுமை தயைதானம் நற்புத்தி
எந்தவேளையுமுட லாத்தும சுத்தி
இல்லாதவளவள் கழுத்துக்குக் கத்தி நல்

9 நல்லவ ளேழை யானாலுந் தொடாதே
நானூறு போனாலும் நீபின் னிடாதே
பொல்லா தவள்கையிற் காட்டிக் கொடாதே
புலியைக்கொண்டுவந் தென்னைத்
தெருவில் விடாதே நல்

10 சகல காரியங்களுந் தெரிந்தவள் சிலாக்கியம்
தரித்திரதசையிலு மவள் பெரும்பாக்கியம்
இக்பரமிரண்டுக்கு மவள் யோக்கியம்
என்று சொன்னான் வேதநாயக்கன்வாக்கியம் நல்

தூதன் பெண்பார்த்துவந்து சொல்லுதல்

சௌராஷ்டிர ராகம்-அடதாளசாப்பு

பல்லவி

பஞ்சவர்ணக்கிளிபோ லொருபெண்ணைநான்
பார்த்துவந்தேன் சுவாமி

அநுபல்லவி

கொஞ்சமுஞ்சந்தேக மில்லாமலே அந்தக்
கோலமயிலைநீர் கொள்ளும்-அநு
கூலம்வந்ததென்று துள்ளும்-நல்ல
காலங் கவலையைத் தள்ளும் பஞ்சவர்

சரணங்கள்

1 பூரணசந்திரன் போலுமுகத்துக்குப்
பூமியி லுண்டோச மானம்-தெய்வப்
பூவையர்சுந்தரம் வேண்டில் அவளிடம்
போய்வாங்கவேண்டுமே தானம்-அந்த
நாரிகண்வாய்செவி மூக்குக்குவமையை
நாட்டுவது மதி யீனம்-அவள்
நடையழகுக்குஞ் சடையழகுக்குமே
நானென்சொல்வேனுப மானம்-அந்த
மானின்சொல்லோதேவ கானம்-இடை
தானுண்டென்பதனு மானம்-நாறு
மீனங்கண்ணெனி லவ மானம் பஞ்

2 பாக்கியவதியவள் பக்கத்திருந்தாலும்
பாவமெல்லாம்பறந் தோடும்-அவள்
பால்வடியுமுகம் பார்த்தாலும்போதும் சௌ
பாக்கியம் வந்துவிளை யாடும்-திரு
வாக்காலவள் மழைபெய் யென்ருற் பெய்யுமே

வர்ணிக்க யாராலே கூடும்-கிட்டி
வந்ததுமக்குத் துரந்தரயோகம்
வருத்தத்தை நீர் தள்ளிப் போடும்-இனிக்
கருத்திலவளேயே நாடும்-நல்ல
பொருத்தம் ஆனந்தக்கூத் தாடும் பஞ்

3 வெள்ளியுந் தங்கமும் அள்ளிக் கொடுத்தாலும்
வேறொருவர்முகம் பாராள்-நல்ல
மேன்மைத்துரைமகளானாலும் வீட்டு
வேலைக்குப்பின்னிட்டுச் சோராள்-நிதந்
தள்ளிநீர்வைத்தடித் தாலுங்கை நோகுமே
சாமியென்றுதொழுஞ் சீராள்-பெற்ற
தாய்தகப்பனழைத்தாலும் உம்மைவிட்டுச்
சற்றும்பிரிந்திட நேராள்-பழு
தற்றநவமணி சோராள்-நாளுங்
குற்றமுள்ளோர்சபை சேராள்-செய்த
நற்றவத்தாலன்றி வாராள் பஞ்

4 காரியம்பார்ப்பவள் கணக்குமெழுதுவள்
காய் கறியாக்கவுங் கெட்டி-அவள்
கைபட்டால் வேம்புங் கரும் பல்லவோ ருசி
கண்டு நீர் மண்டுவீர் சட்டி-அவள்
ஊரிலேமாமியார் நாத்திமார் எல்லாம்
உவந்திடு கற்கண்டுக் கட்டி-தினம்
ஓயாவிருந்துவந்தாலுஞ்சலியாமல்
உண்ணச்சொல்வாள் அன்னங் கொட்டி-அந்த
வண்ணக்குயிலைநீர் கிட்டி-இரு
கண்ணிற்கண்டாற்படுந் திருட்டி-துரைப்
பெண்ணைக் கொள்ளவென்ன அட்டி பஞ்

5 சிந்தாமல் மங்காமல்வீட்டுப்பொருள்களைச்
சீவன்போற் காக்குநிர் வாகி-தினம்
செலவுகுறைத்து வரும்படியில்மிச்சம்
சேர்த்துவைக்குமதி யூகி-நிதம்

கந்தமுறவே தன்வீட்டையுந் தன்னையுங்
கனசுத்தஞ் செய்நாக ரீகி-காணும்
கனவில் நனவி லெப்போதுந் தெய்வத்தை
கணவனைத் தியானிக்கும்ஸ் நேகி-நகை
மனம்விரும் பாதவி வேகி-சாந்த
குணமுடைய கனதி யாகி-நல்ல
உணர்வுடைய வுப யோகி பஞ்

6 ஆபத்துவேளையி லறிவுசொல்மந்திரி
அரும்பிணிக்கவளொருசஞ் சீவி-துன்பம்
அணுகும்போதாறுதல் தரித்ரகாலத்தில்
அருநிதியாம் அந்தத் தேவி-உம்மைப்
பாபத்தில் வீழாமற் போதிக்குஞ் சற்குரு
பாடவும் வல்லமே தாவி-தெய்வ
பத்தி நற்புத்தி யிரக்கம்பொறுமை
பரவியசற்குண வாவி-கொள்ளும்
ஒருவருக்கேயவ ளாவி-மற்றப்
புருஷருக் கவள்வற்ச நாவி-அவள்
பெருமைக்கோர்குறை சொல்வோன் பாவி பஞ்

7 சங்கீதம் பாடியும் இங்கிதம்பேசியும்
தாள்பிடித்துந் துயர் தீர்ப்பாள்-நாளும்
தன்வேலைக்காரர் பலரிருந்தாலுஞ்
சகலமுந் தன்கண்ணுற் பார்ப்பாள்-வீட்டில்
அங்குமிருப்பாள்பின் னிங்குமிருப்பாள் உம்
அண்டையிலுங் கட்டிக் காப்பாள்-உமக்
கற்பவருத்த மில்லாமற் கவலைகள்
அத்தனையுந் தலை யேற்பாள்-திருச்
சித்தமென்ன வென்று கேட்பாள்-மொழி
புத்தமுதைச் செவி வார்ப்பாள்-உம்மை
உத்தமமார்க்கத்தில் சேர்ப்பாள்-பஞ்

8 நீர்மகிழ்ந்தால் அவள் தான்மகிழ்வாள் துன்பம்
நீர்கொள்ளின் அவட்குவி சாரம்-அன்னம்

நீருண்ணில் அவள் பசி தீரும் இருவர்க்கும்
நிச்சயமேக சரீரம்-இந்த
ஊரில்நீரில்லாதபோ துறங்காள் அன்னம்
உண்ணுள் பண்ணு எலங் காரம்-நீர்
ஊமைகுருடரா னுலுஞ்செய்வாளுமக்
குரிமையாய் ராஜோப சாரம்-ஆனுல்
பிரமாதருடனீர்சஞ் சாரம்-செயில்
வருமவ ளுடையநிஷ் டூரம்-அதற்
கொருநாளுமிலேபரி காரம்-பஞ்

9 பாவம்நீர்செய்யச்சொன்னுலுஞ் செய்யாள் வேறே
பண்ணுளுமக்கப சாரம்-பெறும்
பாலர்க்குநல்வழி காட்டித் தினமும்
படிப்பிப்பாள் வேதாந்த சாரம்—வந்து
தாவுமெளியவர்க் கில்லையென்னுமலே
தாய்போற் செய்வாளுப காரம்—செல்வந்
தாழினும் ஏழைக்குத் தானுண்ணுமன்னத்தைத்
தந்துமெலிவாள் சரீரம்-தம
யந்தியு மேநமஸ் காரம்—செய்யும்
சுந்தரி சீலம்விஸ் தாரம்-உமக்
கந்தமின் னேநல்ல தாரம்-பஞ்

10 பாயும்படுக்கையு மாகநோய்கொண்டாலும்
பர்த்தா வேலைக்குப்பின் வாங்காள்-உந்தன்
பக்ஷமொன்றேகோடி லக்ஷமென்றெண்ணிப்
பலதுன்பம் வந்தாலும் ஏங்காள்-பெற்ற
தாயும் பிதாவும் நீகர்வேதநாயகன்
தாமரைப்பாதத்தை நீங்காள்-நல்ல
சத்தியநிரந்தரி புத்தியின்மந்திரி
சட்டக் குடித்தனப் பாங்காள்—வேலை
முட்டமுடியுமுன் றூங்காள்—என்றுங்
கெட்டவளென்றுபேர் வாங்காள்-உமக்
கிஷ்டமுள்ளாள் பதி யோங்காள்-பஞ்

✠ ✠ ✠

தங்களுக்குப் படிப்பிக்கும்படி ஸ்திரீகள் புருஷர்களை வேண்டுதல்

* * * * *

இராகம்-நாதநாமக்கிரியை தாளம்-ஆதி

பல்லவி

வித்தையைப்படிப்பியுங்கள்-தயைசெய்து
வித்தையைப்படிப்பியுங்கள்

அநுபல்லவி

உத்தமவான்களே! சத்தியபிமான்களே!
உங்கட்குக்கண்களான பெண்களாமெங்களுக்கு
வித்தை

சரணங்கள்

1 திருத்தமாவேலைகளெல்லா முடிப்போம்-வேலை
தீர்ந்தபின் புஸ்தங்களே படிப்போம்
வருத்தம்நீர் படக்கண்டால் மனந் துடிப்போம்-
கீத
வண்ணங்கள்பாடி கொண்டுகால்பிடிப்போம்-பாட
மாட்டோமோ? வீணை
மீட்டோமோ? நயங்
காட்டோமோ? சுகம்
ஊட்டோமோ? நல்ல வித்தை

2 வரவுசெலவுகணக்கெழுதி வைப்போம், பல
வகைவகையுடுப்புகளுமக்குத் தைப்போம்,

பரவும்பலதொழில்நீர்பண்ண வொப்போம், நல்ல
பக்ஷணங்கறிகளுஞ்செய்ய தப்போம், நாங்கள்

படியோமோ ? இருள்
விடியோமோ ? மருள்
முடியோமோ ? அருள்
பிடியோமோ ? நல்ல வித்தை

3 வாணியும் நீரும் ஒரு கோத்திரமா?
வரப்பிரசாதம் உமக்கு மாத்திரமா?
வீணிலவட் கெங்கண்மேல் க்ஷாத்திரமா? நாங்கள்
மெய்ஞ்ஞானமார்க்கத்துக்க பாத்திரமா? உம்மை

வெல்லோமோ ? கல்வி
கல்லோமோ ? கவி
சொல்லோமோ ? புத்தி
இல்லோமோ ? நல்ல வித்தை

4 கொஞ்சம்நீர் கோபம்செய்யில் அஞ்சிடுவோம்,
எங்கள்
குற்றம்பொறுக்கச்சொல்லிக் கெஞ்சிடுவோம்
தஞ்சமதாக உமை நம்பிடுவோம், உம்மேல்
சாகித்தியம் செய்துதினம் கும்பிடுவோம்,
நாங்கள்

தாழ்ந்தோமே துயர்
ஆழ்ந்தோமே உம்மைச்
சூழ்ந்தோமே காலில்
வீழ்ந்தோமே நல்ல வித்தை

5 அடித்தாலு மிகழ்ந்தாலுங்கதி நீரே, உம்மை
அன்றி எங்களுக் கினித்துணே யாரே
படித்தாற்பிழைத்துப்போவோம்பெரி
யோரே! இந்தப்
பஞ்சைகள் முகம்பாருந்துரை மாரே! உங்கள்

பதம் பூண்டோம்! அபி
மதம் நீண்டோம்! உங்கள்
இதந் தாண்டோம்! அசங்
கதம் வேண்டோம்! நல்ல வித்தை

6 படியாத ஆண்களுடனே நேசம்-சற்றும்
பண்ணநீர் சம்மதியீர் லவ லேசம்
மடமுறு மெங்களுடன் சக வாசம்-செய்ய
மட்டு முமக்கில்லையோ சங் கோசம்! இது
மதிமோசம் வரும்
அதிஹாசம் மனம்
பதிபாசம் அற
இதிகாசம் உடன் வித்தை

7 வித்தையில்லாப்புருஷன் செய்கையைப் பாரும்—அந்த
விதமல்ல வோபடியா மட வாரும்
உத்தமியையேவிரும்புவீர் நீரும்-கல்வி
உணராவிட்டாற்குணமெப்படிச் சேரும்—இதை
ஓரீரோ! முகம்
பாரீரோ! துயர்
தீரீரோ! தயை
கூரீரோ! நல்ல வித்தை

8 படித்தால் மிருகம்போல்நாள் கழிப்போமோ! என்றும்
பரபுருஷர் முகத்தில் விழிப்போமோ!
அடித்தாலுமுகங்கோணிச் சுழிப்போமோ! கல்லா
தவர் கணவராலும் பழிப்போமோ! பல
அணிவேண்டாம்! நல்ல
துணிவேண்டாம்! நவ
மணிவேண்டாம்! காமப்
பிணிவேண்டாம்! நல்ல வித்தை

9 உத்தியோகந் தந்தாலு மொருகைபார்ப்போம்—
தினம்
உதவி செய்துங்கள் தொழில்களைத் தீர்ப்போம்
பத்தியாய்க்குடித்தனந் தலை யேற்போம்-கல்வி
பாலர்க்குப்போதித்து நல்வழி சேர்ப்போம்-
எங்கள்

பதிநீரே ! சர்வ
நிதிநீரே ! தினம்
கதிநீரே ! கன
மதிநீரே ! நல்ல வித்தை

10 இரவில் நீர் தூங்கினபின் நாம் படுப்போம்—நீங்கள்
எழுமுன்எழுந்துவேலைகளைத் தொடுப்போம்
தருமவதிகளென்றுபெய ரெடுப்போம்-நாங்கள்
சந்ததம்வேதநாயகனை அடுப்போம்-மிகத்

தழையோமோ, கல்வி
நுழையோமோ, உமை
அழையோமோ, ஜீவன்
பிழையோமோ, நல்ல வித்தை

இராகம்-மோகனம் தாளம்—ஆதி

பல்லவி

கேளும் பூமான்களே !கிருபைவைத்
தாளும் சீமான்களே

அநுபல்லவி

நாளுங் கதியில்லா எங்கள்மேல் வர்மமோ?
தாளுறுந் தூசிபோல் தள்ளுதல் தர்மமோ? கேளும்

சரணங்கள்

1 காலைக்கு மாலைக்கு மூலைக்குள் எங்களை
ஆலைக்கரும்புபோல் தேய்த்தீர்-பாக
சாலைக்கு மன்மத லீலைக்கு மேவின
வேலைக்கும் எங்களை மாய்த்தீர்

மூலைக்கல்விநாங்கள் வாசித்தாலா பத்தோ?
மூடப்பெண்கொள்வீ ருமக்குப்பெரும் பித்தோ?
ஓலைக்கிரந்தங்க ளுங்கள்பாட்டன் சொத்தோ?
உமக்கென்ன காணுந்தலைமேற் றலைபத்தோ?-கேளும்

2 ஆதியிற் பெண்ணாலே மேதினியோர்களுண்
டானவகைமறந் தீரோ? பெண்
சாதி புருஷனிற் பாதியென்ன மனு
நீதியையுந்துறந் தீரோ?

பாதி யுடலைப் பறக்க விடலாமோ!
பாவ புண்ணியந் தெரியாமற் கெடலாமோ!
நீதியில்லா தெம்மை நிந்தித் திடலாமோ!
நிந்தித்தும்பின் னெங்களை நீர் தொடலாமோ-கேளும்

3 நாரியரை ஒரு காரியமில்லா
நடைப்பிணமென் றெண்ணி னீரே! தேவர்
ஊரிற் பெண்கள் கொண்ட சீரினை யாகிலும்
உற்றுப்பாரு மையன் மாரே

பாரி தனை நாவில் வைத்தான் பிதா மகன்
பாகஞ் சிரம் வைத்தான் சிவன்மா சுகன்
மார்பில் வைத்தான் ஹரி பெண்திருடன் குகன்
மங்கை தேடிச்சந்தி வந்தான் கரி முகன்-கேளும்

4 உங்கட்குதவியா யெங்களைத் தேவனுண்
டாக்கியதையறி யீரோ! செல்வ

மங்கையுடன் கல்வி நங்கை முதலானோர்
மாதரென்று குறி யீரோ !

எங்களை யல்லாமல் நீங்கள் உதித்தீரோ !
ஏறி யாகாயத் திருந்து குதித்தீரோ !
அங்கப்பா லுண்ணாமல் தேகம் உதித்தீரோ !
அடிமையென் றெங்கள் தலையில் விதித்தீரோ!-கேளும்

5 போதகயூரோப்பு மாதர்களைக்கண்டு
பொங்கிப் பொறாமைகொண் டோமே ! என்றும்
பேதமில்லா இந்தியா தனில்நாங்கள்
பிறந் தென்னலாபங் கண்டோமே !

நாதக் கல்விக்கு நகை எந்த மூலையே
நாங்கள் விரும்போம் நவரத்ன மாலையே
வேதநாயகன் செய் பெண்மதி மாலையே
வேண்டினோம் தாரும், விடோம் உங்கள்
காலையே-கேளும்

பெண் கல்வி

இந்தத் தேசத்துப் பெண்கள் கல்வி யில்லாமையால் அஞ்ஞான இருளில் ஆழ்ந்திருக்கிறார்க ளென்பது யாவருக்குந் தெரிந்த விஷயமாயிருக்கின்றது. பெண்களுக்குக் கல்வி அவசியமென்பதைச் சிலர் ஒப்புக் கொண்டாலும், அநேகர் பெண்கள் படித்து என்ன உத்தியோகஞ் செய்யப்போகிறார்க ளென்றும், அவர்கள் படித்தால், புருஷருக்கடங்கி நடவாமல் வித்தியா கர்வத்தினால் கெட்டுப் போகிறார்களென்றும் துராக்ஷேபஞ் செய்கிறார்கள் தெய்வ பக்தியும் விவேகமும் நற்குணங்களும் உண்டாவதற்காகக் கல்வி கற்பதேயல்லாது உத்தியோகமே செய்வதற்காகவோ? அல்லவே. நெல்லுக்கிறைக்கிற தண்ணீர், புல் முதலிய பூண்டுகளுக்கும் உபயோகமாவது போலவும் பானத்துக்காக வெட்டுகிற குளம் ஸ்நான முதலியவற்றிற்கு உதவுகிறது போலவும், பழத்துக்காக வைக்கும் விருக்ஷம் நிழல் முதலியவற்றிற்கும் உபயுத்தமாவது போலவும், புத்தியின் அபிவிர்த்திக்காகப் படிக்கப்படுங் கல்வி உத்தியோக முதலியவற்றிற்கும் சாதனமாகிறதே தவிர, படிப்பதற்கு உத்தியோகமட்டுங் காரணமென்று சொல்வது குல்லாவுக்காகத் தலையேயல்லாமல், தலைக்காகக் குல்லா அல்லவென்று சொல்வதற்குச் சமானமா யிருக்கின்றது.

சரீரத்துக்கு ஆகாரம் எப்படியோ அப்படியே கல்வியானது புத்திக்கு மிகவும் அவசியமா யிருக்கின்றது, நாளுக்குநாள் வளர்கின்ற சரீரத்தைச் சுவாமி நமக்குக் கொடுத்திருந்தாலும் அதற்குத் தகுந்த ஆகாரங்களைக் கொடுத்துச் சௌக்கியத்துக் கடுத்த காரியங்களையெல்லாம் நாமே தேடிக்கொள்ளா விட்டால், சரீரம் வளரமாட்டாதோ, அப்படியே கடவுள் நம்மை ஞானத்மாவாகச் சிருட்டித்திருந்தாலும், நம்முடைய சுபாவஞானம் எவ்வளவும் போதாமலிருப்பதால் கல்வியென்கிற ஆகாரத்தைக் கொடுத்துப் புத்தியை அபிவிர்த்தி செய்யவேண்டியது நம்முடைய கடமையாயிருக்கிறது.

"செவிக்குண வில்லாத போழ்து சிறிது
வயிற்றுக்கு மீயப் படும்"

என்று திருவள்ளுவநாயனுருஞ் சொல்லியிருக்கிருர்.

நம்முடைய மனம் எப்படிப்பட்டதென்ருல், ஒரு கணப் பொழுதாயினும் சும்மா இராமல் பூமண்டலம் ஆகாச மண்டல முழுவதும் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கின்றது. நாம் சும்மா விருந்தாலும், வேலை செய்தாலும், படுத்திருந் தாலும், நித்திரை செய்தாலும், தன்னுடைய சஞ்சாரத்துக்கு எப்போதும் ஓய்வில்லை, தனக்குக் களைப்புமில்லை, இளைப்பு மில்லை என்னும் இத்தன்மையது. இப்படிப்பட்ட மனத் துக்குக் கல்வியென்கிற துணைவனில்லாவிட்டால், கடிவாள மில்லாத குதிரை போலவும் கண்டபடி திரியுங் குரங்கு போலவும் கரை கடந்த வெள்ளம் போலவும், கட்டுக் கடங்காக் காளைபோலவும் அது தேசமெல்லாந் திரிந்து நம்மைத் துர்க்குணமாகிய காட்டிலும் மேட்டிலும் கல்லி லும் முள்ளிலும் இழுத்து, முடிவில் நரகமென்கிற பாதா ளத்தில் தள்ளிவிடு மென்பதற்கு எவ்வளவும் சந்தேகமில்லை, இந்தக் காரணத்தைப் பற்றியே ஆண் பிள்ளைகள் உத்தி யோகஞ் செய்ய விரும்பினுலும் விரும்பா விட்டாலும், அவர்களுக்குப் படிப்பிப்பது வழக்கமாகின்றது.

பெண்களுடைய மனமும், புருஷர்களுடைய சித்தமும் ஒரே தன்மையா யிருப்பதால், பெண்களுக்கு மட்டும் கல்வியைப் போதியாவிட்டால், அவர்களுடைய சித்தம் எப்படி நன்மரர்க்கத்திலே நிலை கொள்ளும்? 'காசுக்கொரு குதிரையும் வேண்டும், காற்றைப் போலப் பறக்கவும் வேண்டும்' என்பது போலவும், "புல்லுண்ணுத பசுவும் வேண்டும் பூரணமாகக் கறக்கவும் வேண்டும்" என்பது போலவும், ஸ்திரீகள் படிக்காதவர்களாயிருக்கவும்வேண்டும், உத்தமிகளாய் நடக்கவும் வேண்டும் என்ருல், எப்படி நம் முடைய மனுேரதம் நிறைவேறும்? மாவுக்கும் ஆசை பணியாரத்துக்கும் ஆசையா?

"விலங்கொடு மக்களனையர் இலங்கு நூல்
கற்றாரோ டேனை யவர்"

மனிதர்களுக்கும் மிருகங்களுக்கும் எவ்வளவு பேதமோ, அவ்வளவு பேதமுண்டு கற்றவர்களுக்குங் கல்லாதவர்க்கும், என்று திருவள்ளுவ நாயனார் சொல்வது போல ஆண் பிள்ளைகளுக்குள் படித்தவனுக்கும் படியாதவனுக்கும் உள்ள பேதத்தை நாள்தோறும் காண்கிறோம். படித்தவன் கூடிய வரையில் தன்னுடைய படிப்புக்குத் தகுந்த புத்தியும் நல்லொழுக்கமும் ஒருவிதமான மான ஜீவனஞ் செய்யத் தகுந்த திறமையும், உள்ளவனாயிருப்பான். படியாதவனோ என்றால், பரம சண்டனாய் மாடு மேய்க்கவும், விறகு தூக்கவும, மண் கல் முதலியவைகளை வெட்டிச் சுமக்கவும் மற்றும் பல கஷ்டமான வேலைகள் செய்யவுமே உபயோகப் படுகிறான். மேலும் கொலை, திருடு, கன்னம், பெருங்கொள்ளை முதலான குற்றங்களைச் செய்கிறவர்களெல்லாம் படியாதவர்களே அன்றிப் படித்தவர்கள் அந்தக் குற்றங்களில் ஏதேனும் ஒன்றைச் செய்வது மிகவும் அரிது. ஆடவர்களுக்குள் கற்றவனுக்கும் கல்லாதவனுக்கும் ஏணிவைத்துப் பார்க்கும்படியான இவ்வளவு பாரதூர வித்தியாசமிருககும் போது, பெண்களுக்கு மட்டும் படியாமலே சகல குணங்களும் உண்டாகுமென்று நினைப்பது வீணே படியாத ஸ்திரீகள் ஏதோ கடவுளுடைய கிருபையால் இவ்வளவாவது நல்லவர்களா யிருப்பதற்கு நாம் ஆச்சரியப்படவேண்டியதை விட்டு, அவர்களில் சிலர் துர்குணமுள்ளவர்களா யிருப்பதற்கு ஆச்சரியப்பட இடமேயில்லை கல்லாத ஸ்திரீகள் விவேகிகளா யிருப்பது எவ்வளவு ஆச்சரியமென்றால், முடவர்கள் ஆடவும், குருடர்கள் அந்த ஆட்டத்தைப் பார்த்துச் சந்தோஷிக்கவும், ஊமைகள் பாடவும் செவிடர்கள் அந்தப் பாட்டைக் கேட்டு மகிழவுங் கண்டால் எவ்வளவு அதிசயமோ அவ்வளவு அதிசயந்தான்.

பெண்கள் கல்வி கற்பதினால், அவர்களுக்குப் பதிவிரதா தர்மம் முதலிய சுகுணங்கள் அதிகரித்துப் புருஷன்மேல்

உண்மையான பக்தியும் விசுவாசமும், உண்டாகுமே தவிர, அவர்கள் ஒருநாளும் புருஷத் துரோகிகளாகமாட்டார்கள். நாம் இப்படிச் சொல்வது உண்மை யென்பதற்கு எல்லாக் கல்வியும் உணர்ந்து புருஷர்கள் மேல் மாருத நேசமும் அன்புமுள்ளஐரோப்பியஸ்திரீகள்சாக்ஷிகளாயிருக்கிருர்கள். புருஷர்களில் சிலருக்கே கல்வி கற்றும் நற்குணமுண்டாகாம லிருப்பதுபோல, ஸ்திரீகளிலும் சிலர் வித்தையை அப்பியா சித்தும் பிரயோஜனமடையாமற் போனுலும் போகலாம். அந்தக் காரணத்தைக்கொண்டு ஸ்திரீகளுக்குப் படிப்பிக்கக் கூடாதென்று சொல்வது முற்றும் பொருத்தமில்லாததா யிருக்கிறது.

ஒருவன் தன் பெண்சாதிக்குக் கண்ணிருந்தால் அந்நிய புருஷர்களைப் பார்ப்பாளென்று கண்ணில்லாத குருடியைக் கலியாணஞ் செய்துகொள்ளச் சம்மதிப்பானே? சில சமயங்களில் பிள்ளைக்குத் தாய் பால் கொடுக்கும்போது புறையேறிப் பிள்ளை இறந்துபோவதினல் பிள்ளைக்குப் பால் கொடுக்கக் கூடாதென்று சொல்லலாமா? சகல பிராணிகளுக்கும் ஜீவாதாரமாயிருக்கிற மழை, வெயில், காற்று முதலியவைகள் சில சமயங்களில் சிலருக்கு சேதத்தையுண்டுபண்ணுவதினல், மழை, வெயில், காற்று முதலியவைகள் வேண்டாமென்று ஆணையிட்டு மறிக்க லாமா? அப்படியே வித்தியாப்பியாசத்தினுல் ஆயிரத்தி லொரு ஸ்திரீ அகங்காரங்கொண்டு கெட்டுப் போனுலும் அதனல் மற்ற ஸ்திரீகளையும் படிக்கக் கூடாதென்று விலக்குவது யுத்தமல்ல மத்தியானகால வெயில் மஞ்சள் நிறமாகத் தோன்றுவது, காமாலைக்கண்ணின் குற்றமே யல்லாது, வெயிலின் குற்றமல்ல. சர்க்கரை கசப்பது வாய்க்குற்றமே அல்லாது, சர்க்கரையின் குற்றமல்லவே. குறுணி மையிட்டாலும் குருட்டுக்கண் நல்ல கண்ணுகாதது போல் சிலர் படித்துத் திருந்தாமலிருப்பது சுபாவ துர்க் குணமேதவிர, கல்வியால் வந்த குற்றமென்று சொல்வது அசங்கதம்.

"பொருந்துநற் கலைநெறி பூவை கற்பது
திருந்தியே மிகுமலாற் றேய்ந்து போமெனல்
வருந்திடா துயிர்தரு மருந்தை மானிடர்
அருந்திடிற் சாவரென் றறைத லொக்குமே"

நல்ல கல்வியை உணருகிற ஸ்திரீயினுடைய கற்பானது திருந்தி வளருமல்லாது, கெட்டுப்போமென்று சொல்வது சாகும் உயிரை நீடித்திருக்கச் செய்யும், தேவாமிர்தத்தை மனிதர்கள் புசித்தால், இறந்து போவார்களென்று சொல்வதற்குச் சமானமென்று நீதிநூல் மாதரைப் படிப்பித்த லென்னும் அதிகாரத்திற் சொல்லப்படுகிறது.

சர்வலோக கர்த்தாவும் சர்வ ஜீவதயாபரரும், சர்வாந்தரியாமியும், சர்வவிபுவும், தர்மஸ்வரூபியும், அகிலாண்டகோடி பிர்மாண்ட நாயகரும், ஆதியந்த மில்லாதவரும், மனோவாக்குக் கெட்டாதவரும். பஞ்சேந்திரியங்கட்கு அதீதரும், தேவாதி தேவரும், கோடி சூரியப் பிரகாசரும், பூதங்களுக்குக் காரணபூதரும், சூரியனுக்குச் சூரியனும், உடலுக்கு உடலும், உயிருக்குயிருமாய், இந்த உலகத்தைப் போல அநந்தகோடி உலகங்களையும், அநந்தகோடி சந்திர சூரிய நக்ஷத்திரங்களையும் உண்டுபண்ணி, அவைகளை ஆதாரமின்றி அந்தரத்தில் நிறுத்திக் காப்பவரும், கற்பகோடி காலங்களை நிமிஷமாகக் கழிக்கிறவரும், நித்திய நிர்மல நிர்விகார நிர்த்தொந்த நிஷபிரபஞ்சப் பொருளும் ஆகிய பகவானைக் கல்வி அறிவினால் அறியலாமே அல்லாமல் வேறொன்றினாலும் அறியக் கூடாதே.

நம்மை ஞானத்மாவாகப் படைத்து, நமக்காக அஸ்திபாரம் தூண்சுவர் முதலியவைக ளில்லாமலே பூமியாகிய பெரிய அரண்மனையைக் கட்டி, ஆகாச மண்டபம் வளைத்து, நக்ஷத்திரங்களாகிய முத்து மேற்கட்டி தூக்கி செப்பும் நெய்யும் திரியும் தூண்டுகோலுமில்லாதச் சந்திர சூரியர் முதலிய தீபங்களையேற்றி, புல் பூண்டு முதலிய பச்சை ரத்ன கம்பளங்களைக் கீழே விரித்து, ஸ்வர்ணகோடிகளாலும் நவரத்னங்

களாலும் நானுவித விநோத விசித்திரமாகச் சித்திர மண்ட பத்தை அலங்கரித்து மதுரமான கனி வர்க்கங்களும், பரிமள புஷ்பங்களும், நிறைத்த சோலைகளையும், சிங்காரத்தோட்டங் களையும், மலைகளாகிய உன்னத சிங்காசனங்களையும், நதி, ஏரி, குள முதலிய நீராடு துறைகளையும், தாமரைத் தடாகங் களையும், ஆனை, குதிரை, ரிஷபம் முதலிய வாகனங்களையும் கொடுத்து சமுத்திரங்களும் மேகங்களுமாகிய மேள வாத்தியக்காரர்களையும், அன்னம் மயில் முதலிய நாடக சாலைப் பெண்களையும், குயில் முதலிய பக்ஷிகளாகிய சங்கீத வித்வான்களையும், மேக கடங்களால் நீரிறைக்கிற ஆகாசப் பெண்ணையும் வாயுவாகிய ஆலவட்டக்காரனையும், அக்கினி யாகிய சமையற்காரனையும், சம்பளமில்லாத ஊழியக்காரர் களாக நியமித்துப் பின்னும் எண்ணி முடியாத நன்மைகளை யும், சுகபோக்கியங்களையும் நமக்குத் தந்தருளிய பரம தயாள மூர்த்தியைக் கற்றறிந்த ஞானிகள் உணர்வார்களே யன்றி, கற்றறியாத மூட ஜனங்கள் எப்படி உணர்வார்கள்?

பூகோளம், அண்ட சாஸ்திரம் முதலிய நூல்களைப் படியாவிட்டால், கடவுளுடைய பெருமையும், சருவ சங்கதி யும், மகிமைப் பிரதாபமும், ஸ்திரீகளுக்கு எப்படி விளங்கும்? சுவாமியினுடைய மகிமையை அடையாத ஸ்திரீகளுக்கு அவர்மேல் எப்படி பக்தியுண்டாகும்? அக்ஷர ரூபமாயிருக் கிற வேதவிதிகளையும், நீதி சாத்திரங்களையும், படித்தறியாத பெண்கள் எப்படி நல்வழியில் நடக்கக் கூடும்? கோவிலில் தான் தெய்வமுண்டென்றும், கோவிலிலிருக்கிற விக்கிரகங் களைத் தவிர வேறே தெய்வமில்லையென்றும், நினைக்கிற பாமர ஸ்திரீகள் மேற்படி விக்கிரகங்களில்லாத வீடுகளிற் பாவங்களைச் செய்ய அஞ்சுவார்களா?

ஸ்திரீகள் படியாவிட்டால் யானையும் மலையும் பார்த்த குருடர்கள் கதையாகவல்லவோ முடியும்? அக்கதைகள் வருமாறு:—சில குருடர்கள் யானையை அறிந்துகொள்ள ஆசைகொண்டு, யானைக்காரனுடைய அனுமதியால்

யானையைக் கைகளால் தடவிப் பார்த்தார்களாம். வாலைத் தடவி அறிந்தவன், யானை விளக்குமாறு போலிருக்கிற தென்றும், காலைத்தடவி அறிந்தவன், யானை உரல் போலிருக்கிறதென்றும், காதைத் தடவி அறிந்தவன், யானை முறம் போலிருக்கிறதென்றும், துதிக்கையைத் தடவி அறிந்தவன், யானை உலக்கை போலிருக்கிறதென்றும், தங்களில் தர்க்கித்துக் கொண்டார்களாம்; ஒரு குருடன் மலையைப் பார்க்க விருப்பங்கொண்டு மலைக்குப் போகிற வர்களைத் தொடர்ந்து போய்த் தன் கையெட்டின வரை யில் மலையைத் தடவிப் பார்த்து, தன் கையெட்டின உயரந்தான் மலையென்று சாதித்தானும். அப்படியே கல்லாத பெண்களுக்கு ஈஸ்வர நிச்சயமும் பிரமஞானமும் உண்டாவது அசாத்தியமல்லவா?

கடவுளினுடைய திவ்விய ஸ்ரூபத்தைக் குறித்தும் வேதாந்த விஷயங்களைக் குறித்தும் கல்லாத பெண்களுக்கு எவ்வளவுதான் போதித்தாலும் செவிடன் காதில் சங்கை ஊதினது போலவும், குருடனுக்கு முன் பந்தத்தைப் பிடித் தது போலவும், கல்லில் மழை பெய்தது போலவும், காட்டுக் கெறித்த நிலவுபோலவும், அப்போதனை வியர்த்தமாய்ப் போவதேயொழிய உபயோகமாகாது.

குருமார் முதலானோர் சொல்லுகிற சாதாரணமான பிரசங்கங்களுக்குக்கூடக் கல்லாத ஸ்திரீகள் அர்த்தங் கண்டு பிடிப்பது வருத்தமாயிருக்கிறது. அவர்கள் செய்கிற அர்த்த மெல்லாம் அநர்த்தமே. அவர்களுக்கும் பெரியவர்கள் சொல் லும் ஞானப்பொருளோ தாலாட்டாக முடிகிறது. எப்படி யென்றால் குருமார் முதலானோர் பிரசங்கம் ஆரம்பித்த வுடனே கல்லாத ஸ்திரிகள் அப்பிரசங்கத்தின் பொருளை அறிந்து கொள்ளக் கூடாமையால் மனஞ்சோம்பித் தூங்கி விழ ஆரம்பிக்கிறார்கள். தாலாட்டு முடிந்தவுடனே பிள்ளைகள் விழித்துக் கொள்வதுபோல பிரசங்கம் முடிந்தவுடனே ஸ்திரீ களுடைய நித்திரையும் முடிந்து விழித்துக் கொள்ளுகிறார் கள். கல்லாத ஸ்திரீகள் வீண் பிரயோஜன மொன்றைத்

தானே! கேள்வியின் பிரயோஜனத்தையுமிழந்து, இரண்டுங் கெட்டவர்களாய்ப் போகிறார்கள். புருஷர்களே! ஸ்திரீகள் இப்படிப்பட்ட ஸ்திதியிலிருப்பதுதானா உங்களுக்குச் சந்தோஷம்?

கல்விக்குத் தெய்வமாகிய சரஸ்வதியே பெண்ணென்று சொல்லுகிற இந்தத் தேசத்தார்கள் பெண் ரூபமாயிருக்கிற கல்வியைப் பெண்கள் படிக்கக் கூடாதென்று சொல்வது பூர்வோத்திர விரோதமாயிருக்கிறதே. புருஷர்களுடைய நாவுகளிலே வசிக்கிறதென்றும், தன்னைப்போன்ற ஸ்திரீகளுடைய நாவுகளிலே பிரவேசிக்கிறதில்லையென்றும், சரஸ்வதி பிரதிக்ஞை செய்யாமலிருக்க, பெண்கள் கல்வியைப் படித்தால் தோஷமென்ன?

உலகத்திலிருந்த பல கல்விமான்கள் பல பல காலங்களில் பல விஷயங்களைப் பற்றி அவர்களுடைய ஆயுளெல்லாம் செலவழித்துக் கிரந்தரூபமாகச் செய்திருக்கிற விஷயங்களே கல்வியென்று சொல்லப்படுகின்றன. அந்தப் புஸ்தகங்களைப் படிக்கிறவர்கள் அத்தனை வித்வான்களுடைய புத்தியையும் ஞானத்தையும் சுலபமாய்க் கிரகித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட பரம பிரயோஜனத்தைப் புருஷர்கள் மட்டும் அடைவதுதான் நியாயமோ? பெண்களையும் அடையச் செய்வது நியாயமல்லவோ! இதென்ன அநியாயம்.

பெண்கள் படிப்பது பூர்வீக சம்பிரதாயமல்லவென்பதாகச் சிலர் துர்வாதம் செய்கிறார்கள். பாட்டனும் தகப்பனும் படியாத மூடர்களாயிருந்தால், பிள்ளையும் மூடனாய் இருக்க வேண்டுமா? தகப்பன் உத்தியோகம் செய்யாமல் இருந்தால், பிள்ளையும் உத்தியோகஞ் செய்யக்கூடாதா? பிராமணர்கள் வேதம் ஓதுதலையன்றி மற்றொரு தொழிலும் செய்யக் கூடாதென்றும், அப்படியே மற்ற வர்ணத்தார்களும் தங்கள் தங்களுக்குரிய தொழில்களைச் செய்ய வேண்டுமென்றும் மநுநீதியில் சொல்லப்பட்டிருக்க இப்போது

பிராமணர்கள் வேதத்தை உபேக்ஷையாக விட்டு விட்டு, மற்ற வர்ணத்தார்களுடைய தொழில்களை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு செய்யவில்லையா? வேத பாராயணத்துக்குப் பதிலாகச் சட்ட பாராயணமும், வைதீக ஜீவனத்துக்குப் பதிலாக லௌகீக ஜீவனங்களும் செய்கிருர்களே. கலப்பை ஆயுதத்தைக் கொண்டு பூமியை உழுது கிருஷித் தொழில் செய்ய வேண்டிய சூத்திரர் இறகென்கிற ஆயுதத்தைக் கொண்டு கடிதமாகிய பூமியை உழுது ஜீவனம் செய்ய வில்லையா?

இங்கிலீஷ்காரருடைய தர்ம ராஜரீகத்தில் நம்முடைய பூர்வீக வழக்கங்களெல்லாம் விட்டு, நாள்தோறும் சீர் திருத்தத்தையும் நாகரீகத்தையும் அடைகிற நாம் ஸ்திரீ களுடைய பாவத்தைக் கட்டிக் கொள்வதற்காக மட்டும் அவர்கள் விஷயத்தில் பூர்வீக வழக்கத்தை அனுசரித்து அவர்களை அஞ்ஞானக் கடலில் அமிழ்த்துவது நீதியா?

பெண்கள் படிப்பது புராதன வழக்க மல்லவென்று சொல்வது அபத்தமே தவிர யதார்த்தமல்ல. திருவள்ளு வருடைய சகோதரிகளாகிய ஔவை, உப்பை, உறுவை, வள்ளியம்மை முதலானவர்கள் கல்வி கற்று அநேக பிர பந்தங்களைச் செய்யவில்லையா? சைவர்களுடைய பெரிய புராணத்தில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்ட நாயன்மார்களில் ஒரு வராகிய காரைக் காலம்மையும், வைஷ்ணவர்களுடைய குருபரம்பராபிரபவத்தில் கூறப்பட்ட ஆழ்வார்களில் ஒருவராகிய சூடிக் கொடுத்த நாச்சியாரும் பெண்களாயிருந் துங் கல்வி கற்று அநேகம் ஸ்தோத்திரப் பாடல்களைச் செய்யவில்லையா? அன்றியும் சீதை, திரௌபதி, சந்திர மதி, தமயந்தி, சகுந்தலை முதலானவர்களும் மற்றுஞ் சில ரிஷி பத்தினிகளும் பாண்டியன் மனைவியும் கம்பர் வீட்டு வெள்ளாட்டியும், படித்தவர்களென்பது விசிதமாகத் தோன்றுகிறதே. இம்மட்டோ? தற்காலத்திலும் தஞ்சாவூர் முதலான நகரங்களில் வசிக்கிற ராஜ ஸ்திரீகளும் படித் தவர்களென்பது ஜகப்பிரசித்தமல்லவா?

நாலடியார், காரிகை முதலிய நூல்கள் மட்டும் முன்னிலையாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன ஆதலாலும், திருக்குறள், நாலடியார், காசிகாண்டம் முதலிய நூல்களில் பெண்களுக்கிருக்க வேண்டிய கற்பு லக்ஷணம் முதலிய குணங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன ஆதலாலும் புருஷர்களைப்போல பெண்களும் படிப்பதற்காகவே அந்த நூல்கள் செய்யப்பட்டன வென்பது திருஷ்டாந்திரமாயிருக்கிறது. பெண்கள் படிக்கக் கூடாதென்பது மேற்படி கிரந்தகர்த்தர்களுடைய சித்தாந்தமாயிருந்தால், அவர்கள் பெண் முன்னிலையாகப் பாடவும் கற்பு லக்ஷணங்களைப் பேசவும் நிமித்தமில்லையே. ஆகையால் நம்முடைய கக்ஷியைப் ஸ்தாபிப்பதற்கு மேற்சொன்ன கிரந்தங்களே பிரத்தியக்ஷமான லிகித பூர்வ சாக்ஷிகளாயிருக்கின்றன.

ஸ்ரீமத் கம்பராமாயண பாலகாண்டத்தில் நாட்டுப் படலம்:

பெருந்த டங்கட் பிறைநுத லார்க்கெலாம்
பொருந்து செல்வமுங் கல்வியும் பூத்தலரம்
வருந்தி வந்தவர்க் கீதலும் வைகலும்
விருந்து மன்றி விளைவன யாவையே.

என்று சொல்லியிருக்கிற விருத்தத்தைக் கொண்டு கோசல நாட்டு ஸ்திரீகள் படித்தவர்களென்பது விளங்குகிறது. சீவக சிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகத்தில்,

வண்டுமொய்த் தாற்றும் பிண்டி வாமனல் வடித்த நுண்ணூல்
உண்டுவைத்தனைய நீயுமுணர்விலா நீரையாகி
விண்டுகண்ணருவிசோர விம்முயிர்த் துணையையாதல்
ஒண்டொடி தகுவதன்று லொளுக நின் கவலை
யென்றான்.

என்ற செய்யுளான, சச்சந்தன் மனைவியும் ஜீவகன் தாயுமாகிய விஜயையென்பவள் படித்தவளென்று தோன்றுகிறது. மேலும் நாலடியாரில்,

குஞ்சி யழகுங் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும்
மஞ்ச ளழகும் அழகல்ல-நெஞ்சத்து
நல்லம்யா மென்னு நடுவுநிலைமையால்
கல்வியழகே யழகு.

என்று சொல்லியிருப்பதால், மயிரழகும் வஸ்திர அழகும் மஞ்சளழகும் அழகல்ல, கல்வியே அழகு என்பது தெளிவாய்த் தோன்றுகிறது. குஞ்சியென்பது ஆண்மயிராதலால், மயிரழகை வேண்டுமானல் புருஷர்களெடுத்துக் கொள்ளட்டும். சேலை கட்டுவதும், மஞ்சள் பூசுவதும் பெண்களுக்குரிய அழகாதலால், அந்த அழகு தங்களுக்குரியதென்று புருஷர்கள் சொல்லத் துணியார்களென்று நம்புகிறோம். ஆகையால், பெண்கள் படிக்க வேண்டுமென்பது மேற்படி நூலாசிரியருடைய கருத்தென்று பட்டப்பகல்போல வெளியாகிறது

பெண்களுக்குக் கற்பிக்கக்கூடாதென்று ஒரு நூலிலும் விளக்கப்படவில்லை. கணக்கும் எழுத்தும் கண்ணுக்குச் சமானமென்று ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் பொதுவாய்ப் பல வித்வான்கள் பாடியிருக்கிறார்கள். அப்படியே,

எண்ணு மெழுத்துங் கண்ணெனத்தகும், என்று
ஔவையும்,

எண்ணென்பவேனை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்டும்
கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு

என்று திருவள்ளுவநாயனாரும் சொல்லியிருக்கின்றார்களே. பின்னும்,

கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லா தவர்.

என்ற குறளில் கற்றவர்களே கண்ணுடையவர்கள், கல்லாதவர்கள் முகத்திலிரண்டு புண்ணுடையவர்களென்று திருவள்ளுவநாயனார் ஸ்திரீ புருஷர்களுக்குப் பொதுவாகச் சொல்லுகிறாரேயல்லாமல், புருஷர்களுக்கு மட்டும் சொல்லவில்லையே. குருடனைச் செந்தாரைக்கண்ணன் என்பது

போலும், அஷ்டதரித்திரம் பிடித்தவளை அன்னபூரணி என்பது போலும், படியாத பெண்களுடைய கண்களை நீலோற்பலமென்றும், வண்டென்றும், மானென்றும், மீனென்றும், மற்ற வித்வான்கள் எவ்வளவுதான் வர்ணித்தாலும், நாமொருநாளுமொப்பமாட்டோம். புண்ணென்றே சாதிப்போம். ஏனென்றால், திருவள்ளுவருக்கு மற்றப் புலவர்கள் அஜகஜாந்திரமல்லவா? கல்வியென்னும் ஔஷதப் பிரயோகஞ் செய்து மேலே சொல்லப்பட்ட புண்களைக் கண்களாக்காதவரையில் நாம் நம்முடைய கக்ஷியை விடோம். கற்பு என்கிற பதத்துக்குக் கல்வியென்று அர்த்தமாகிறபடியால் பெண்களுக்குக் கற்பு வேண்டுமானால் கல்வியும் வேண்டுமென்பது அந்தப் பதத்தினாலேயே விளங்குகிறது.

ஸ்திரீயும் புருஷனும் ஒருதேகமென்பது சர்வமதசம்மதமானதால் புருஷன்மட்டும் படித்துப் பெண்சாதி படிக்காமலிருப்பது, பாதியுடலிற் பிராணனும் பாதியுடலிற் பிராணனில்லாமலும் செய்கிற பாரிச வாயுபோலும், பாதி உடலை அலங்கரித்துப் பாதியுடலை அலங்கரியாமல் விடுவது போலுமிருக்கிறது. இது எவ்வளவு வெட்கக்கேடும் சக்கிலியக் கூத்துமாயிருக்கிறது.

பெண்கள் படித்தால் அவர்களுக்குச் சகல விவேகமுமுண்டாகுமானதால், அவர்கள் புருஷர்களுக்கு மந்திரிகளைப் போலச் சமயத்தில் புத்தி சொல்லுவார்கள். காரியஸ்தர்களைப்போலக் கிருதகிருத்தியங்களையெல்லாம் நடப்பித்துக் கொள்வார்கள். கணக்கர்களைப்போல வீட்டைச் சேர்ந்த கணக்குகளையெல்லாம் எழுதிக்கொள்வார்கள். தாய்போலப் புருஷர்களைச் சம்ரக்ஷிப்பார்கள், காவற்காரரைப்போல வீட்டுப் பணங்களையெல்லாம் காத்துக்கொள்வார்கள், நல்ல சுயம்பாகிகளைப்போலப் புருஷர்களுடைய நாவுக்கிதமான பக்ஷணங்களைச் செய்துகொடுத்து உபசரிப்பார்கள். வைத்தியர்களைப்போலப் புருஷர்களுடைய தேகசௌக்கியங்களுக் கடுத்த காரியத்தைத் தேடிச்செய்வார்கள். சங்கீத வித்வான்கள் போல இன்பமான பதங்களைப்பாடியும்,

இங்கிதமான வார்த்தைகளைப் பேசியும், புருஷர்களுடைய வருத்தங்களைத்தீர்ப்பார்கள். உத்தம சிநேகிதர்களைப் போலப் புருஷர்களுடைய ஆபத்துக்கு உதவுவார்கள். புருஷர்கள் பிசகி நடந்தால் அவர்களுக்குக் குருவைப்போல உபதேசம் செய்வார்கள். பெண்களுக்குப் படிப்பியாமையால் இவ்வளவு நன்மைகளையும் புருஷர்களிழந்து போவது எவ்வளவு மதியீனம்/ இப்போது பெண்கள் படியாதவர்களாயிருப்பதினால் புருஷர்கள் தங்களுடைய தொழிலைச்சேர்ந்த வெளிவேலைகளுடனேகூட வீட்டைச்சேர்ந்த காரியங்களையும் வகித்துக்கொண்டு இரண்டு குதிரைகள் கட்டியிழுக்க வேண்டிய வண்டியை ஒரு குதிரை மட்டுமிழுப்பது போலத் தாங்கள் சிரமப்பட வேண்டியிருக்கிறது.

பெரிய குடும்பங்களில் அநேக பந்துக்களும் பிள்ளைகளும் வேலைக்காரர்களும் இருக்கிறபடியால் அடிக்கடி கலகங்களும் மனஸ்தாபங்களும் உண்டாகுமே. குடும்பத் தலைவி படியாத அவிவேக சிரோமணியாயிருந்தால், அவள் அந்தக் கலகச் சண்டைகளை நிவர்த்தி செய்யவும், மற்றவர்களுக்குப் புத்தி கற்பிக்கவும், எப்படிச் சாத்தியமாகும்? குருடனுக்குக் குருடன் வழிகாட்டவும், முடவனுக்கு முடவன் சிலம்பங் கற்றுக் கொடுக்கவுங் கூடுமா? நிரக்ஷர குக்ஷியாயிருக்கிற தலைவியானவள் வேலைக்காரர்கள் செய்கிற திருட்டுகளையும் புரட்டுகளையும் மோசங்களையுங் கண்டு பிடித்துப் பொருட் சேதமில்லாமல் குடும்பத்தை எப்படிப் பராமரிக்கக் கூடும்? "மூடன் ஆஸ்தி முழுவதும் நாஸ்தி" என்பது போலப் பெண்களுக்குப் படிப்பில்லாமையினால், திரவிய நஷ்டம் சம்பவிக்கவும் இடமுண்டாகின்றது.

பெண்கள் படிந்திருந்தால் அவர்கள் வீட்டு வேலைகள் செய்கிற நேரம் போக மற்ற நேரங்களில் நல்ல புஸ்தகங்களை வாசித்துத் தங்களுடைய புத்தியை அபிவிர்த்தி செய்யவும், குழந்தைகளுக்குப் படிப்பிக்கவும் தக்கவர்களாயிருப்பார்கள்; அப்படியில்லாமையினால் ஸ்திரீகள் வீண் பேச்சும், வம்பு வார்த்தைகளும், புறளியும் பேசித் துன்மார்க்கங்

களைக் கற்றுக்கொள்ள இடமுண்டாகிறது. சிறு குழந்தைகளுக்குத் தகப்பனைவிடத் தாய்மார்களிடத்தில் அதிகப் பழக்கமிருப்பதனால், பிள்ளையாரைப் பிடித்த சனியன் அரச மரத்தையுங் கூடப் பிடித்தது போலப் படிப்பில்லாத தாய்மார்களுடைய அறியாமையுந் துர்க்குணமும் பிள்ளைகளையுஞ் சாரும்படியாயிருக்கிறது. புருஷர்களைப் பார்க்கிலும் பெண்களுக்கு அதிக அவகாசமான நேரமிருப்பதால் அவர்கள் படித்தவர்களாயிருந்தால், ஔவை முதலானவர்களைப்போல் அநேகப் பிரபந்தங்களை யுண்டுபண்ணவும், நூதனமான காரியங்களைக் கண்டு பிடித்துச் செய்யவும், அதனால் இந்தத் தேசம் யூரோப் தேசத்தைப்போலச் சீக்கிரத்தில் நாகரீகம் அடையவும், இடமுண்டாகு மென்பது கரதலாகமலம்போல விளங்கவில்லையா?

பிள்ளை பெற்றவளைப் பார்த்து மலடி பெருமூச்சு விட்டதுபோல், யூரோப் தேசத்து நாகரீகத்தைப் பார்த்து, நாம் பெருமூச்சு விடவேண்டியதேயல்லாமல் பெண்கள் கல்வி கல்லாதவரையில் நம்முடைய தேசம் திருந்தவே மாட்டாது. பெண்களுடைய கல்வியினால் புருஷர்களுடைய கல்வியும் அதிகரிக்குமென்பது பிரகாசமாயிருக்கிறது. எப்படியென்றால், பெண்கள் தங்களைக் கல்வியில் வெல்லாமலிருக்கும் பொருட்டும், பரிகாசஞ் செய்யாமலிருக்கும் பொருட்டும், புருஷர்களுக்குக் கல்வியில் அதிக கவனமும் முயற்சியும் உண்டாகு மென்பதற்கு எவ்வளவும் ஐயமில்லை.

கல்வி கல்லாத பெண்கள் எவ்வளவோ அழகுள்ளவர்களாயிருந்தும் அவர்களுடைய அழகானது எட்டிமரம் பழுத்தது போலும், பிரேதத்தை அலங்கரித்ததுபோலும் சுத்த நிஷ்பிரயோசனமாயிருக்கிறது உயிரில்லாத மண் பாவைக்கு நகைகள் பூட்டினாற்போல கல்லாத பெண்களுக்குண்டாகிய அழகினால் பிரயோசன மென்ன? அவர்களுடைய வாயைத் திறந்தால் அவர்களுடைய வார்த்தை புத்திமான்களுக்கு எவ்வளவுங் கேட்கச் சகிக்காமல் கர்ண கடோரமாயிருக்கிறது.

அவர்களிடத்திற் பேசினல் நமக்கிருக்கிற புத்தியும் மழுங்கிப்போமென்று பயப்படவேண்டியதாயிருக்கின்றது. சில புருஷர்கள் தங்கள் பத்தினிகள் எவ்வளவோ சுந்தர முள்ளவர்களாயிருந்தும், அவர்கள் படியாதவர்களாயும், மதுரமான சம்பாஷணஞ் செய்யத் தகாதவர்களாயும் இருப்பதால், ''வீட்டுப் பெண்சாதி வேம்பும், நாட்டுப் பெண்சாதி கரும்பும்'' என்பதுபோலச் சொந்த ஸ்திரீகளை விட்டு விட்டு அழகில் மூதேவிக்கு மூத்தாளாயிருக்கிற தாசிகள் பாதமே கதியென்று ஓடுகிருர்கள். தாசிகள் கல்விகற்று மதுரமாய்ப் பேசுவதே யிதற்குக் காரணமாயிருக்கிறது. பெண்கள் கல்வி கற்றிருந்தால், அவர்கள் அழகில்லாதவர்களாயிருந்தாலும் அவர்களைப் புருஷர்கள் விரும்புவார்களென்பதற்கும், பெண்களுடைய கல்வியானது, புருஷர்கள் தாசிகள் வீட்டுக்குப் போகிறவழியை அடைக்குமென்பதற்கும், இதுவே சாட்சியமாயிருக்கிறது.

ஒரு புருஷனுக்குத் தன் பெண்சாதிமேல் சந்தேகமுண்டாகி, அவளைக் கண்டித்துத் தலை மண்டையுள்ள வரையில் சோரநாயகனைச் சேருகிறதில்லையென்று சத்தியம் பண்ணும்படி கேட்டானும். அவள் புருஷனுக்குத் தெரியாமல் ஒரு மண்டையோட்டை யெடுத்துத் தலைமேல் வைத்துக் கொண்டு தலை மண்டையுள்ளவரையில் வியபிசாரஞ் செய்கிறதில்லையென்று பிரமாணஞ் செய்துகொடுத்துப் பழைய படியே நடந்துவந்தாளாம். இப்படிப்பட்ட படியாத ஸ்திரீகளுடைய கற்பைப் புருஷன் தடியெடுத்துக்கொண்டு காக்க வேண்டியதாயிருக்கின்றதே பெண்கள் படித்தால், அவர்களுடைய கல்வியே கற்புக்குக் காவலாயிருக்குமென்பது நிச்சயமே

''சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யும் மகளிர்
நிறைகாக்குங் காப்பே தலை.''

என்று திருவள்ளுவ நாயனர் சொல்வது உண்மைதானே.

புருஷர்கள் தூரமான ஊருக்குப் போயிருக்கும்பொழுது அவர்கள் அனுப்புகிற அந்தரங்கமான கடிதங்களைப் பெண்டுகள் வாசிக்கத் தெரியாமையினாலே அந்நிய புருஷர்களிடத்திற் கொடுத்து வாசிக்கச் சொல்வதும், அவர்களைக் கொண்டே பதில் எழுதுவதும் வழக்கமாயிருக்கின்றது. பொருளுக்குத் திருடனைக் காவல் வைத்ததுபோலவும், கிளிக்குப் பூனையையும், பசுவுக்குப் புலியையுந் துணை வைத்ததுபோலவும், ஸ்திரீ புருஷர்களுடைய அந்தரங்கங்களை அன்னிய புருஷர்கள் அறிவது எவ்வளவு பிரமாதமான காரியம்? படித்திருந்தால் அவர்கள் சுயமாகக் கடிதங்களை வாசிக்கவும் மறுமொழி எழுதவுங் கூடுமானதா யிருக்குமல்லவா?

ஸ்திரீகள் படித்தால் புருஷர்களுக்கு அடங்கமாட்டார்களென்று சிலர் சொல்லும் ஆக்ஷேபத்திற்குச் சமாதானஞ் சொல்லுகிறோம். பக்ஷி எவ்வளவு உயரப் பறந்தாலும் ஆகாயத்திற்கு உட்பட்டிருப்பதுபோல, ஸ்திரீகள் எவ்வளவு படித்தாலும் புருஷர்களுக்குத் தாழ்ந்தவர்களே தவிர மேம்பட்டவர்களல்ல. சிருஷ்டிக் கிரமத்தில் ஸ்திரீயைப் பார்க்கிலும் புருஷன் சிரேஷ்டனென்பதற்கு அனேக சாக்ஷியங்கள் உண்டு. சகல சமயத்தார்களும் தெய்வத்தை ஆண்பாலாகப் பேசுகிறார்களேயல்லது பெண்பாலாக ஒரு சமயத்தாரும் பேசவில்லை. கடவுள் முந்தி ஆணை உண்டுபண்ணிப் பிறகு பெண்ணை உண்டுபண்ணினதாகச் சகல மதஸ்தர்களும் நிராக்ஷேபமாக அங்கீகரிக்கிறார்கள். சரீரபலம், தைரியம், பராக்கிரமம், விவேகம், அறிவு முதலிய சாமர்த்தியங்களில் ஸ்திரீகளைப்பார்க்கிலும் புருஷர்கள் விசேஷித்தவர்களென்பது நிஸ்ஸந்தேகமாயிருக்கின்றது. சில ஸ்திரீகள் மேற்கண்ட சாமர்த்திய விஷயங்களில் சில புருஷர்களுக்கு மேற்பட்டிருந்தாலும் இருக்கலாம். ஆனால் அப்படிப்பட்ட சாமர்த்தியமுள்ள பெண்களையும், புருஷர்களையும், எண்ணிப் பார்க்குமிடத்தில் புஜபல பராக்கிரமும் புத்தி தீக்ஷண்யமும், விவேகமும் உள்ள புருஷர்களுடைய தொகை அதிகரிக்குமென்பதற்கு அற்பமும் சந்தேகமில்லை.

ராஜர்கள், மந்திரிகள், பிரதானிகள், தளகர்த்தர்கள், படை வீரர்கள் முதலிய சகல அதிகாரிகளும், மற்ற உத்தியோகஸ்களும், புருஷர்களே தவிரப் பெண்கள் அல்லவே.

இங்கிலீஷ் தேச முதலிய சில தேசங்களில் தவிர இதர தேசங்களிலெல்லாம் பெண்கள் பட்டாபிஷேகத்திற்கு அருகர்களல்லரென்று திரஸ்கரிக்கப்படுகிறுர்கள். இங்கிலீஷ் தேசத்திற்கூட ராஜ குடும்பங்களில் புருஷ சந்ததியில்லாமற்போனுல் மட்டும் ஸ்திரீகளுக்குப் பட்டங் கட்டலாமென்கிற விதியிருக்கின்றது.

சத்துருக்களுடன் யுத்தஞ்செய்து செயித்தல், துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனம் செய்தல், சட்ட சாஸ்திரங்கள் உண்டு பண்ணுதல், பாலம், இருப்புப்பாதை முதலியவைகளைக் கட்டுதல், ஆறு, குளம், ஏரி முதலியவைகளை வெட்டுதல், காடு வெட்டிக் கரம்பு திருத்திப் பயிரிடுதல், தேசாந்தரங்களில் தீபாந்தரங்களில் சென்று வியாபாரங்கள் செய்தல், நாட்டிலும், காட்டிலும், கடலிலும், கரையிலும் பல விதமாகப் பாடுபடல், இவை முதலிய தேசநன்மைக்கடுத்த சகல காரியங்களும் புருஷர்களால் நடத்தப் படுகின்றனவே யல்லாமல் பெண்கள் அந்தவேலைகளுக்குச் சுத்த அசமர்த்தர்களாயிருக்கிறுர்கள். அவர்களுக்குச் சகஜமான துர்ப்பலம், அதைரியம், பேதமைத்தனம், நாணம், அச்சம் முதலிய குணங்களாலும், கர்ப்பம், பிரசவம் முதலிய துன்பங்களாலும் அவர்கள் கஷ்டமான தொழில்களுக்கும் மற்றய உத்தியோகங்களுக்கும் அசசக்தர்களென்பதை அவர்களே நிர்விவாதமாக ஒப்புக்கொள்வார்கள்.

ஒரு தேசத்துக்கு இரண்டு அரசர்களிருந்தால், தேச காரியம் எப்படிச் சரியாக நடக்கமாட்டாதோ, அப்படியே ஒரு குடும்பத்துக்கு இரண்டு எஜமான்களிருந்தால், குடும்ப காரியம் ஒருபோதும் செவ்வையாக நடக்கமாட்டாது; ஆகையால், ஒவ்வொரு குடும்பத்துக்கும் ஒரே எஜமானிருக்கவேண்டியது முக்கியம். சகலசத்தியிலும், புத்தியிலும்

வித்தையிலும், தேசகாரியங்களை நடப்பிக்குந் திறமை யிலும், குடும்ப சம்ரக்ஷணை செய்வதிலும் விசேஷ சமர்த்தர் களான புருஷர்களே யஜமானத்துவத்துக்கும் யோக்கியர் களானதால் ஸ்திரீகள் தெய்வத்துக்குப் படிந்து நடப்பது போலப் புருஷர்களுக்கும் படிந்து நடக்க வேண்டுமென்பது வேதவாக்கியமாயிருக்கின்றது.

மேலும் ஆதியில் பெண்ணானவள் முந்திப் பாவஞ்செய்து புருஷனையுங் கெடுத்தாளாதலால், அவள் மேல் புருஷன் அதிகாரஞ் செலுத்தவும் அந்த அதிகாரத்துக்கு அவள் உட் பட்டிருக்கவும், பிரசவவேதை முதலிய துன்பங்களை அனுபவிக்கவும், தெய்வ சாபம் பெற்றுக்கொண்டவளா யிருப்பதால் அவள் எவ்வளவு படித்தாலும் புருஷனுக்கு அடங்கி நடக்க வேண்டியவளேயல்லது, அதிக்கிரமிக்கக் கூடாது.

ஆத்தும சுத்தியாகிய நெஞ்சிலக்கணந் தெரியாதவளுக் குப் பஞ்சலக்கணந் தெரிந்து பலனென்ன? புருஷன் மேல் இலக்ஷியமில்லாதவளுக்கு இலக்ஷியம் (இலக்கியம்) தெரிந்து பிரயோஜனமென்ன? இங்கிதந் தெரியாதவளுக்குச் சங்கீதந் தெரிந்து சபலமென்ன? வீட்டுக் காரியந் தெரியாதவளுக்கு நாட்டுக்காரியந்தெரிந்து நன்மையென்ன? பாகசாஸ்திரந் தெரியாதவளுக்கு லோகசாஸ்திரந்தெரிந்து பயனென்ன? பிண்டசாஸ்திரந் தெரியாதவளுக்கு அண்டசாஸ்திரந் தெரிந்து காரியமென்ன? ஆகையால், குணமில்லாதவளு டைய வித்தையெல்லாம் அவித்தையே. அவளுடைய ஞான மெல்லாம் அஞ்ஞானமே. அவளுடைய விவேகமெல்லாம் அவிவேகமே.

சகல புருஷருக்கும் மேலான பரமபுருஷனும், பரமாத் மாவுமான கடவுளுடைய கட்டளை சர்வோத்கிருஷ்டமான தால், அந்தக்கட்டளைக்கும் ராஜநீதிக்கும், தர்மத்துக்கும் விரோதமில்லாமல், புருஷன் சொல்லுகிற சகல கட்டளை களுக்கும் பெண்சாதி கீழ்ப்படிய வேண்டியவளாயிருக்கிறாள்.

சில விஷயங்களில் ராஜாவைப் பார்க்கிலுங் குடிகள் விசேஷ புத்திமான்களாயும், கல்விமான்களாயுமிருந்தாலும், ராஜா வினுடைய ஆக்கினைக்குக் குடிகள் எப்படி உட்பட வேண்டி யவர்களோ, அப்படியே புருஷனைப் பார்க்கிலும் ஸ்திரீ புத்தியிலும் வித்தையிலும் விஷேச பாண்டித்தியமுள்ளவளா யிருந்தாலும், அவள் புருஷனுக்கு அடங்கி, அவனுடைய மனோபீஷ்டப்படி நடக்கப் பாத்தியப்பட்டிருக்கிறாள் அப்படி யிருக்க ஸ்திரீகள் படித்தால் தங்களுக்கு அடங்கமாட்டார் களென்று புருஷர்கள் பயப்படுவது வியர்த்த பிராந்தியே தவிர, உண்மையல்ல.

புருஷர்களுக்கு உபகாரார்த்தமாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பெண் ஜன்மம் பிரியகரமாயிருக்கின்றது இராத்திரி காலங் களில் பிரகாசிக்கிற தீபங்கள் போல சமுசாரமாகிய அந்த காரத்துக்கு ஸ்திரீகளே தீபங்களாயிருக்கிறார்கள். விருக்ஷ சாதிகளுக்கு அழகைக் கொடுக்கிற புஷ்பங்கள் போலவும் ஸ்திரீகள் விளங்குகிறார்கள். ஆனால் கல்வியில்லாமையால் வாசனையில்லாத புஷ்பங்கள் போலவும், குடத்திலிட்ட விளக்கைப்போலவும், சாணைபிடியாத ரத்தினங்கள் போலவு மிருக்கிறார்கள். சில ஸ்திரீகள் தெற்கு வடக்கு தெரியா மலும், சூரியன் இன்னதிக்கில் உதிக்கிறானென்பது தெரியா மலும். தங்களுடைய கையிலிருக்கிற விரல்கள் இத்தனை யென்று தெரியாமலும் தீர்க்கமௌட்டியமுள்ளவர்களா யிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட அவிவேகமுள்ள ஸ்திரீகளே நமக்குத் தாய்மார்களாயும், சகோதரிகளாயும், பத்தினிக ளாயுமிருப்பதால் தமக்கு எப்போதும் மூடசாவகாசமே நிலைத்துவிட்டது. ஒரு புருஷன் படியாதவனாயிருந்தால் ஒரு நிமிஷமாயினும் அவனுடன் நாம் சேர்ந்திருக்க மாட்டோம். நம்முடைய ஆயுசுமுழுவதும் மூடஸ்திரீகளுடன் சாவகாசஞ் செய்ய நாம் சம்மதித்திருப்பது சகவாசதோஷமோ அல்லது வேறென்ன காரணமோ தெரியவில்லை.

கல்லாத ஸ்திரீகளுக்குக் கல்வியின் அருமை தெரியாத படியால் அவர்களின் பிள்ளைகளின் படிப்புக்கும் விக்கினமா

யிருக்கிறார்கள். படிக்கும்படி பிள்ளைகளைத் தகப்பன்மார்களும் உபாத்தியாயரும் கண்டிக்கும்போது, அவர்களைத் தாய்மார்கள் கண்டித்துப் படிப்புக்கு விகாதஞ் செய்கிறார்கள். புருஷனை யிழந்த ஒரு ஸ்திரீயினுடைய பிள்ளை கல்வியில் அதிக முயற்சியுள்ளவனாய் தர்மபாடசாலைக்குப் போய்ப் படித்துக்கொண்டு வருவான். அவன் வீட்டிலும் பூகோளம், வானசாஸ்திரம் முதலிய புத்தகங்களை ஓயாமல் வாசித்துக் கொண்டிருப்பான். அவனைப்படிக்க வேண்டாமென்றும் கூலிவேலை செய்யும்படிக்கும் அவனுடைய தாய் சொல்லியும் அவன் கேட்கவில்லை. ஒருநாள் அவன் வெளியே போயிருந்த சமயத்தில் அந்தப் பரம சண்டாளி பிள்ளை மேலிருந்த கோபத்தைப் புத்தகங்களிடத்திற் காட்ட ஆரம்பித்தாள். அவள் பூமி சாத்திரத்தைக் கிழித்து பூமியின்மேல் எறிந்துவிட்டாள். வானசாத்திரத்தைக் கிழித்து வானத்திற் பறக்கும்படி எறிந்து விட்டாள். அக்கினி சாத்திரத்தைக் கிழித்து அக்கினியிற் போட்டுவிட்டாள். கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல், கொடுக்கல் முதலிய விதிகளடங்கிய கணித சாத்திரத்தைக் கிழித்துத் துண்டுகளாக்கி, அவைகளைக் கூட்டிப் பெருக்கிக் கழித்துக் குப்பைக்குக் கொடுத்து விட்டாள். இலக்கணமென்கிற நல்ல பெயரை வைத்துக் கொண்டு விகாரம், வேற்றுமை, விகற்பம், ஐயம் திரிபு, மயக்கம், வழு, அல்வழி முதலிய அவகுணங்கள் அடங்கிய அந்த நூலைக் கிழித்து, ஒருமையைப் பன்மையாக்கி, நெடிலைக் குறிலாக்கி, வல்லினத்தை மெல்லினமாக்கி, ஆண்பாலைப் பெண்பாலாக்கி, பெண்பாலையும் அலியாக்கி, விகாரப்படுத்தி, வேறுபடுத்தி, அந்த நூலின் குணத்தை அதனிடத்திலேயே காட்டினாள். நியாய சாஸ்திரத்தைக் கிழித்து அநியாயஞ் செய்தாள். தர்க்கத்தைக் கிழித்துக் குதர்க்கஞ் செய்தாள். இவ்வகையாக ஒரு நிமிஷத்தில் தன் பிள்ளையின் படிப்பைப் பூர்ணஞ் செய்து விட்டாள். அந்த ஸ்திரீ படியாமையினால் பிள்ளைக்குச் சத்துருவானாளென்பது பிரசன்னமல்லவா?

ஞானதேகத்தை வளர்ப்பதற்குக் கல்வி எப்படி அவசியமோ அப்படியே ஸ்தூலதேகத்தை வளர்ப்பதற்கும் கல்வி உபயோகமாகின்றது. கல்வியினுல் உண்டாகிற மனோர்ச்சாகமும் ஞான சந்தோஷமும் நற்குண நற்செய்கைகளும் வியாதிக்குப் பிரபந்தங்களாயிருக்கின்றன. அப்படியே தேகசுத்தமும் கிரகசுத்தமும் கிரமமான அகராதிகளும் தேக சௌக்கியத்துக்கு முக்கிய சாதனங்களாயிருக்கின்றன. ஸ்திரீகள் படியாமையினுல் தேகசுத்தம் இல்லாமலும் கிரக சுத்தமில்லாமலும் சமயோசிதமான பரிபக்குவ ஆகாரங்களைச் செய்யத் தெரியாமலும் பரம் பரை வழக்கப்படி ஒரே தன்மையான ஆகாரங்களைச் செய்து வருகிருர்கள். அதனுல் வியாதிக் கிடமாகி நம்முடைய தேகங்களை வைத்தியர்கள் கையில் ஒப்புவிக்கும்படி சம்பவிக்கின்றது. இந்தத் தேசத்து வைத்தியர்களில் சிலர் இந்த லோகத்து மனுஷர்களைப் பரலோகத்துக்குப் பிரயாணப்படுத்தி அனுப்புவதில் கைதேர்ந்த பண்டிதர்கள் அவர்களில்லாவிட்டால் பரலோகம் குடியில்லாமல் பாழாய்ப் போய்விடும். இந்த உலகத்திலும் ஜனங்கள் திரளாயதிகரித்து நெருக்குண்டு துன்பப்பட ஹேதுவாகும். அந்த வைத்தியர்கள் கொடுக்கும் கைகண்ட மாத்திரை வைகுண்ட யாத்திரை அவர்கள் மருந்து யமனுக்கு விருந்து. அவர்களுடைய சூரணமே மரணம். அவர்களுடைய வைத்தியமே சைத்தியம் அவர்களுடைய கிருதமே மிருதம். அவர்களுடைய பஸ்பமே விஷமம். பயிருக்கு மழை எப்படியோ அப்படியே பிறருக்கு வருகிற பேதி, சுரம் முதலிய ரோகமே வைத்தியர்களுக்கு யோகம். மற்றவர்களுக்குத் தேகத்திலுண்டாகிற ரணமே வைத்தியர்களுக்குப் பணம். இப்படிப்பட்ட வைத்தியர்களுக்குத் தப்ப மனமுடைய புருஷர்கள் அகத்தியம் பெண்களுக்குக கல்வி போதிப்பார்களென்று நம்புகிருேம்.

படியாத ஸ்திரீகளுடைய அறியாமையால் தங்களைப் பல சித்திராக்கினைகளுக்கு உட்படுத்திக்கொள்ளுகிருர்கள். நியாயாதிபதிகள் குற்றவாளிகளுக்குக் கால் விலங்குமட்டும்

போடுகிறார்கள். ஸ்திரீகளோ வென்றால் உலக்கைக்குப் பூண்கட்டினதுபோல பாடகம், பாதசரம், தண்டை, சிலம்பு கொலுசு முதலிய பல கால்விலங்குகளையும், காப்பு, தோடா, வளையல், கங்கண மென்று பெயர் கொண்ட பல கை விலங்குகளையும், முத்துமாலை, சந்திர ஹாரம், கண்டசரம் முதலிய பல கழுத்து விலங்குகளையும், தலை சிங்காரமென்று பெயர் பெற்ற தலை விலங்குகளையும், ஒட்டியாணமென்று சொல்லப்பட்ட இடுப்பு விலங்கையும், மோதிரங்களாகிய விரல் விலங்குகளையும் தரித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். காதுகளிலும் மூக்குகளிலும் சல்லடைக் கண்கள் போல துவாரங்களைச் செய்து பலநகைகளை மாட்டுகிறார்கள். அஞ்ஞான வடிவமாகிய ஸ்திரீகளுடைய தேகங்களையும் ஞானோபதேசம் நுழையாத அவர்களுடைய காதுகளையும் பல விலங்குகளிட்டுச் சிக்ஷிப்பது சிரமந்தான். புத்தகங்களைப் பாராத கண்களையும், வாசிக்காதவரையும் விலங்கிட்டு சிக்ஷியாமல் வெறுமையாய் விட்டுவிட்ட காரணந் தெரியவில்லை. பூர்வீகத்தில் ஒருவன் குற்றவாளியென்று தெரியும்படி அவனுடைய நெற்றியில் அரசர்கள் பச்சை குத்திவிடுவதும் வழக்கமாம். இந்தக்கொடிய தண்டனையையும் ஸ்திரீகள் தங்களுக்குத்தாங்களே செய்துகொள்ளுகிறார்கள். ஸ்திரீகள் நெற்றியிலும் கரசாணுதிகளிலும் பச்சை குற்றிக்கொள்ளும் பொழுதும், தேகத்தில் பல ஆபரணங்களைத் தரித்துக் கொள்ளும்பொழுதும் உண்டாகிற உபத்திரவத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டும் முகத்தைச் சுழித்துக்கொண்டும் அழுதகண்ணும் சிந்திய மூக்குமாயிருந்தார்கள். இப்படிப்பட்ட உபத்திரவத்தை அனுபவிக்கும்படி அவர்களை யார் அடித்தார்கள்? சுயமாகவே அழகுள்ளவளுக்குப் பூட்டப்பட்ட நகைகள் அவளுடைய அழகை மறைக்கின்றன, அழகில்லாதவளுக்குத் தரிக்கப்படுகிற நகைகள் அவளுடைய அங்க விவகாரத்தை அதிகமாயெடுத்துக்காட்டுகின்றன. ஸ்திரீகளுக்குக் கல்வி என்கிற ஞானாபரணங்கிடைத்தால் ரத்நாரணங்களென்று சொல்லப்பட்ட துன்பத்துக்குரிய விலங்குகளை அவர்களே வெறுத்துத் தள்ளுவார்களென்பது உண்மையே.

கல்வியின் பெருமை வாசாம கோசரமாயிருக்கின்றது. பிரகாசத்திற்கும் அந்தகாரத்திற்கும், புண்ணியத்திற்கும் பாவத்திற்கும், சுத்தத்திற்கும் அசுத்தத்திற்கும் எவ்வளவு பேதமோ, அவ்வளவு பேதம் செல்வப்பொருளுக்கும் கல்விப் பொருளுக்கும் உண்டாயிருக்கின்றது. செல்வம் புத்தியைக் கெடுக்கும். கல்வி புத்தியைக்கொடுக்கும். செல்வம் கொடுக்கக் கொடுக்கக்குறையும். கல்வி கொடுக்கக் கொடுக்க நிறையும். செல்வம் சில நாளில் நாஸ்தியாம்; கல்வி அழியாத ஆஸ்தியாம். செல்வம் திருடர்களால் அபகரிக்கப்படும், கல்வி யாவராலும் உபசரிக்கப்படும். செல்வம் நம்மைத் துஷ்டர்கையில் ஒப்புவிக்கும். கல்வி நம்மை ஆபத்திலிருந்து தப்புவிக்கும். செல்வம் காமாதிகளை உண்டாக்கும். கல்வி காமாதிகளை நாசமாக்கும். செல்வர்களுடைய பேர் அந்நிய தேசங்களில் அப்பிரசித்தம்; கல்விமான்களுடைய பேர் ஜகத்பிரசித்தம். கல்வியே தனம்; கல்வியே கனம். அழகில்லார்க்கு கல்வியேயழகு. ஆபரணமில்லார்க்குக் கல்வியே பூஷணம். பலமில்லார்க்குக் கல்வியேபலம். சுகமில்லார்க்குக் கல்வியே சுகம். தரித்திரர்களுக்குக் கல்வியே பாக்கியம். ஆபத்து வேளையிற் கல்வியே கவசம். கல்வி நினைத்ததெல்லாம் தருஞ் சிந்தாமணி

ஆற்றின் மணலை எண்ணினாலும் நக்ஷத்திரக்கூட்டங்களை எண்ணினாலும் உலகமுண்டானது முதல் வர்த்தமான காலம் வரையில் இறந்து போனவர்களுக்குத் தொகை சொல்லக் கூடுமா? அவர்களுடைய பெயர்களெல்லாம் அப்பிரகாசமாய் மறைந்து போய் விட்டன. வித்வான்களுடைய பெயர்களும் அவர்களுடைய கிரந்தங்களும் என்றும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. பூர்வீக சரித்திரங்களை எழுதிப்பூர்வீக அரசர்களுடைய பெயர் விளங்கும்படி செய்தவர்களும் கல்விமான்களே. கல்விமான்களுடைய கிருபை யில்லாவிட்டால் அந்த அரசர்கள் இறந்த நிமிசத்தில் அவர்களுடைய பெயர் அப்பிரகாசமாய்ப் போயிருக்குமென்பது சந்தேகமா? இங்கிலாந்து, பிரான்சு முதலான ஐரோப்பா கண்டத்திலுள்ள நாகரீகமும் நீதியும் ஒழுங்கும் செல்வமும் அபூர்வமான வேலைகளும் அந்தத்தேசத்தாருடைய கல்வி திறத்தினாலும்,

அவர்களனுசரிக்கிற சத்தியவேதக்கொள்கையினுலும் உண்டாயினவேயல்லாமல் மற்றவைகளாலல்லவே. சமுத்திரத்தைக் கிணறு விழுங்கியது போல இந்த இந்து தேசத்திலுள்ள கோடானகோடி ஜனங்களைச் சில இங்கிலீஸ்காரர்கள் ஆளுவது கல்வியின் பலத்தினுலே யல்லாமல் சரீர பலத்தினுலல்லவே.

படியாதவர்கள் தங்கள்சுதேச காரியங்களையே அறியாதவர்களாயிருக்கிருர்கள். படித்தவர்கள் பூமண்டலமெல்லாம் சஞ்சரிக்கிறவர்கள் போல பூதபவுஷிய வர்த்தமானங்களையெல்லாம் பல பத்திரிகைகள் மூலமாகத் தெரிந்துகொள்ளுகிருர்கள். படியாதவர்கள் இப்போதிருக்கிற வித்வான்களையே அறியார்கள். படித்தவனே வென்ருல் தற்கால வித்வான்களை மட்டுமல்ல, பூர்வீக வித்வான்களையும் முகமுகமாய்த் தரிசித்துச் சம்பாஷணஞ் செய்கிறவன் போல் அவர்களுடைய கிரந்தங்களிலுள்ள நீதிகளையும் அலங்காரங்களையும் வேதார்த்தங்களையும் கற்றுக்கொள்கிருன். எப்படியென்ருல் திருவள்ளுவரையும் ஒளவையாரையுங்கண்டு தண்டம் சமர்ப்பித்து ஓ! ஐயமாரே, ஓ! அம்மையே, உங்களுக்குத் தெரிந்த நீதியைக் கற்பியுங்கள் என்று கேட்பதுபோலக் குறள், மூதுரை முதலிய நூல்கள் மூலமாகச் சகல நீதிகளையும் கற்றுக்கொள்கிருேம். கம்பருக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து, ஓ தவசிரேஷ்டரே, உமது கம்பசித்திரங்களையும் அபார கற்பனைகளையும் உல்லேகங்களையும் எங்களுக்குப் படிப்பியும் என்று யாசிப்பது போலக் கம்பராமாயண மூலமாகச் சகலகற்பனையும் கற்றுக்கொள்ளுகிருேம். காளமேகப் புலவரை மடிபிடித்துக்கொண்டு ஓ கவிராயரே ! நீர் எங்கள் மேல்வசை பாடினுலும் உம்மை விடோம்; நிந்தாஸ்துதி பாடுந் திறமையை எங்களுக்குப் போதியுமென்று வழக்காடுவது போல அவருடைய பாடல்களைக் கற்றுக் கொள்கிருேம். வீரமாமுனிவருக்குச் சரணஞ் செய்து. குருசிரேடஸ்ரே ! தேம்பாவணி, தொன்னூல், சதுரகராதி முதலிய நூல்களைக் கற்பித்தருளும் என்று விண்ணப்பஞ் செய்து கற்றுக்கொள்வதுபோல அந்த நூல்களைப் படிக்

கிறேம். இப்படியே பூர்வீக வித்வான்களெல்லாம் ஆசாரியர் களாகவும் நாம்மாணுக்கர்களாகவும் இருக்குந்தன்மைபோல இலக்கணஇலக்கியங்களை யெல்லாங்கற்றுக்கொள்ளுகிறேம்

படித்தவனுக்கு உலகமே ஒரு புஸ்தகமாக இருக்கின்றது. பஞ்சபூதங்களும் பூமியிலுள்ள மலைகள், மரங்கள், கடல்கள், நதிகள் முதலியவைகளும் வானத்திலுலவுஞ் சந்திரசூரிய நட்சத்திரங்களும் மேகங்களும் தத்துவ ஞானத்தை உப தேசிக்கிற குருமூர்த்திகளாயிருக்கின்றன. பூமியிலுள்ள நானுபேத ஜீவாத்ம கோடிகளையும் விருட்ச சாதிகளையும் அந்த விருட்சங்களிலுள்ள மரகத தகடு போன்ற இலைகளை யும் நவரத்தினத்தை ஒத்த பரிமளபுஷ்பங்களையும் கற்கண்டு கட்டி போன்ற மதுரக்கனிகளையும் பல வர்ண முள்ள அழகிய பட்சிகளையும் கல்விமான் பார்த்து நேத்திரானந்தத்தை யடைகிருன். வானம்பாடி குயில் கிளி பூவை முதலிய பட்சிகள் பாடும் சங்கீதத்தைக் கேட்டுச் சுரோத்திரானந் தத்தை யனுபவிக்கிருன். அந்த ஆனந்தங்களைக் கொடுத்த பரமகிருபாநிதியை உடனே தியானித்து ஆத்மானந் தத்தையடைகிருன். படியாதவனே வென்ருல் அனந்த ஆனந்தங்களை யனுபவிக்கத் தெரியாமல் சஞ்சாரப் பிரேதம் போலக் கண்ணிருந்தும் பாராதவனுகவும், காதிருந்துங்கேளாதவனுகவும், மனமிருந்தும் நினையாதவனு கவுந் திரிகிருன்.

நல்ல புத்தகங்கள் படிக்கப் படிக்க எவ்வளவோ பிரிய மாயிருக்கின்றன. அவைகளைப் படிக்கும்போது பசிதெரிய வில்லை; பொழுது போவது தெரியவில்லை; ஆகாரநித்திரை களில் அபேட்சையில்லை; மனவருத்தங்களெல்லாம் நீங்கிப் போகின்றன. அந்தக் காரணங்களைப் பற்றியே ஐரோப் பியர்கள் எப்போதுங் கிரந்தகாலட்சேபஞ் செய்கிருர்கள், இந்தத் தேசத்துப் பிள்ளைகள் பாடசாலைகளை விட்டவுடனே படிப்பையும் விட்டுவிடுகிருர்கள். குற்றஞ் செய்கிறவர் களைக் கட்டித் தூக்குவது போலப் புஸ்தகங்களைக் கட்டித் தூக்குப் பலகையில் வைத்து விடுகிருர்கள், பின்பு அந்தப்

புஸ்தகங்களின் சாரம் எலிக்கும் கறையான் முதலிய பூச்சி களுக்கும் உபயோகமாகிறதே தவிர, நம்முடைய பின்ளைக்கு உபயோகமாகிறதில்லை. பிள்ளை வரத்துக்குப் போய்ப் புருஷனைச் சாகக்கொடுத்தது போலவும், தாதுபுஷ்டிக்கு மருந்து சாப்பிட உள்ள புஷ்டியும் போய்விட்டது போல வுஞ் சிலர் இங்கிலீஷ் முதலிய அந்நியப் பாஷைகளைப் படிக்க ஆரம்பித்தது அந்தப் பாஷையுந் தெரியாமல் சுயபாஷையும் தெரியாமல் அபாஷிகளாகப் போய்விடு கிறார்கள். சிலர் அன்னிய பாஷைகளில் பூரண விற்பன்னர் களாயிருந்துஞ் சொந்தப் பாஷையைப் படியாமல் அந்த ரத்தில் விட்டுவிடுகிறார்கள். சுயபாஷையில் பிழையில்லாமல் இரண்டுவரி சேர்த்தெழுதத் தெரியாமலுந் தங்களுடைய பெயரையே சரியா யெழுதத் தெரியாமலும் வைத்திய நாதன் என்பதற்குப் பைத்தியநாதன் என்று கையெழுத்து வைத்துக் கொண்டு சிலர் சீவிக்கிறார்கள். ஐரோப்பா கண்டத்தில் சுயபாஷையில் தன்னுடைய கையெழுத் தையே பிழையற எழுதத் தெரியாதவனுக்கு ஒரு அற்ப உத்தியோகமுங் கிடைக்கமாட்டாது. இந்தத் தேசத்தில் அந்நிய பாஷையைக் கற்றுக் கொண்டு சுயபாஷை தெரி யாமலிருப்பவர்களுக்கு பிரபலமான உத்தியோகங்கள் கிடைக்கின்றன. அதற்காக நாம் பொறாமை கொள்ள வில்லை. இங்கிலீஸ் பிரான்சு முதலிய அந்நியபாஷைகளில் பலவிஷயங்களைப்பற்றி அருமையான அனேகக் கிரந்தங்களிருக்கின்றமையால் அந்தபாஷைகளைப் படிக்கிற இந்தத் தேசத்தார் அந்தக் கிரந்தங்களிலுள்ள அருமை யான பொருள்கள் இந்தத் தேசஸ்திரீகளுக்கும் புருஷர் களுக்கும்உபயோகமாகும் பொருட்டுச் சுதேசப் பாஷைகளில் வசன காவியங்கள் எழுதவேண்டுமென்பதே நம்முடைய மனோரதமாயிருக்கின்றது.

காவியரூபமாயிருக்கிற இந்தத் தேசத்துக் கிரந்தங்கள் அனேகருக்கு அப்பிரயோசனமாயிருக்கின்றன. சில வித்வான்களுடைய பாடல்களை நாம் நாள் முழுதும் பார்த் தாலும் அர்த்தம் விளங்கவில்லை. அவர்களுக்குத்தான் பயன்

தெரியுமோ தெரியதோ அதுவுஞ் சந்தேகம். அவர்கள் எந்தத் தெய்வத்தின் மேலே பாடியிருக்கிருர்களோ, அந்தத் தெய்வத்துக்குத்தான் அர்த்தந் தெரியுமோ? தெரியாதோ? அந்தத் தெய்வத்தைக் கேட்கவேண்டும். அந்தக் கவிகளை சிறந்த வித்வான்களிடத்திற் காட்டினலுமவர்களுக்கும் பொருள் தெரியவில்லை. அந்தப் பாடல்களிற் பிரயோகிக்கப்பட்ட அரும்பதங்கள் அகராதியிலும் அகப்படவில்லை. சில நூல்களுக்குச் சில வித்வான்கள் செய்திருக்கிற உரைகளும் சில இங்கிலீஷ் புஸ்தகங்களுக்குச் சிலர் செய்திருக்கிற மொழி பெயர்ப்புகளும் தமிழோ பிரமலிபியோ? அல்லது வேறென்ன பாஷையோ வென்று தெரியாமல் பிரமிக்கும் படியாயிருக்கிறது. மூலத்தைப் பார்த்து அந்த உரைக்கு அர்த்தஞ் செய்யவேண்டியதாயிருக்கிறது. கலியாணஞ் செய்தும் சன்னியாசம், கடன்வாங்கியும் உபவாசம் என்பதுபோல் ஒரு நூலுக்கு உரையிருந்தும் அனுபயோகமாயிருப்பது ஆச்சரியமல்லவா!

கண்குருடானலும் நித்திரைக்குக் குறைவில்லை என்பதுபோல ஸ்திரீகளுக்குப் படிப்பியாவிட்டாலும் அவர்களிடத்தில் சில வித்துவான்கள் தாங்கள் கற்ற வித்தையைக் காட்டுகிருர்கள். குண்டுச்சட்டியிற் குதிரையோட்டுவது போலும், சப்பாணிக்கு நொண்டி சண்டப்பிரசண்டனென்பது போலும் அந்த வித்வான்கள் தங்கள் பெண் சாதியிடத்தில் பேசும் பொழுதும் கடின பதப்பிரயோகஞ் செய்கிருர்கள். ஒரு கவிராயன் ஒரு பிரபுவினிடத்தில் ஒரு குதிரை பரிசு பெற்றுக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தான். அந்த விசேடத்தை அறியாத அவனுடைய பத்தினி வெளியே போய் வந்தீரோ? என்ன சுபமென்ருள். அவன் குதிரை வந்ததென்று சொல்லாமல் அசுவம், கோரம், மா, வாசி என்கிற குதிரைக்குள்ள பலபெயர்களைத் தனித் தனியே சொல்ல ஆரம்பித்தான். என்ன சுபமென்று கேட்ட மனைவிக்கு அசுவம் வந்ததென்று முந்திக் கணவன் சொன்னவுடனே ஏதோ துக்க காரியம் சம்பவித்ததென்று மனைவி மயங்கினுள்.

உடனே கோரம் என்ற வேருெரு பெயரை புருஷன் சொன்ஞன். கோரமான துக்கம் வந்ததென்று பத்தினி அதிகமாகக் கலங்கிஞள். அதுகண்ட கணவன் மாமா என்று ஒருதரத்துக்கிரண்டுதரமாக வசனித்தான். மாமா வுக்குப் பெரிய ஆபத்து வந்ததென்று பெண்சாதி நினைத்துக் கூக்குரலிட்டழுதாள். அந்த ஓசை கேட்டு ஊராரெல்லாம் ஓடிவந்து கூடிஞர்கள். அந்த வித்வான் இன்னும் தன் பெண்சாதிக்குத் தெரியவில்லையேயென்று கோபித்து வாசி என்ருன். அதுகேட்டு மாமாவுக்குப் பெரிய வியாதி கண்டு வாசியானதாகப் பெண்சாதி நினைத்து மனந்தேறிஞள். கடைசியாய் வித்வான் வெளிப்படையாகக் குதிரை வந்த தென்று சொல்லப் பெண்சாதி நாணத்தையும் பயத்தையு மடைந்தாள். இவ்வகையாகப் புருஷனுக்குந் தனக்கும் நடந்த சல்லாபத்தைப் பெண்சாதி தன் தோழிக்குச் சொன்னதாகப் பாடிய விருத்தம்,

சுந்தரியே புறமேகி வந்ததுணைவரை நேரக்கிச்
சுபமென்னென்றேன்
வந்ததோரசுவமென்ருர் கோரமென்ருர் மயங்கி
நின்றேன் மாமாவென்ருர்
நொந்தழுதேன் பலர்மொய்த்தார் வாசியெனத்
தேறினேனுவன்றயாவும்
அந்தமுறுங் குதிரையென்று சொலிச் சினந்தார்
நாணமிகுந்தஞ்சினேனே.

நம்முடைய கருத்தைப் பிறர் அறியவும் பிறருடைய கருத்தை நாம் அறியவுமே கடவுள் நமக்கு வாக்கையும் பாஷைகளையுங் கொடுத்திருக்கிருர். நாம் பேசுகிற வார்த்தை களிலும் செய்கிற கிரந்தங்களிலும் நம்முடைய கருத்து நன்ருகப் பிறருக்கு விளங்காவிட்டால் அந்த வார்த்தை களைப் பேசாமலும் அந்தக் கிரந்தங்களைச் செய்யாமலும் ஊமைபோல் மௌனமாயிருந்துவிடுவது சர்வோத்தமம். குருடனுஞ் செவிடனுங் கூத்துப் பார்க்கப்போய் குருடன் கூத்தைப் பழித்தானும், செவிடன் பாட்டைப் பழித்

தானும். அதுபோல் சில வித்வான்களும், குருவேடம் பூண்டு கொண்டவர்களும் வாசக நடையான பிரபந்தங்களைத் தாங்களும் செய்கிறதில்லை. பிறர் செய்கிற பிரபந்தங்களையும் அங்கீகரியாமல் தோஷாரோபணம் பண்ணுவதே அவர்களுடைய சுபாவ குணமா யிருக்கின்றது. பண்டிதர் பாமரர் முதலிய யாவர்க்கும் உபயோகமாகும்படி கல்விமான்கள் பத்திய ரூபமான பிரபந்தங்களுடன் சத்தியரூபமான பிரபந்தங்களையுஞ் செய்து சத்யரூபம் விளங்கச் செய்ய வேண்டுமென்பது நமது பிரார்த்தனையாயிருக்கின்றது.

சிறு பிள்ளைகளுடைய மனம் இளக்கமாயும் மிருதுவாயு மிருப்பதால் இளமைப் பருவத்தில் அவர்களுக்குப் போதிக்குங் கல்வியும் சுகுணங்களும் அவர்களுடைய புத்தியில் பதிந்து நன்ருய் வேரூன்றிக்கொள்ளும். பெரியவர்களானபின்பு போதிப்பதினால் பிரயோசனமில்லை. பொன், வெள்ளி முதலிய பஞ்சலோகங்களையும் மெழுகு ஸ்படிகம் முதலியவைகளையும் உருக்கி இளகியிருக்கும்பொழுது வேண்டிய விக்கிரகங்களையும் நகைகளையும் பாத்திரங்களையும் செய்துகொள்வதுபோலவும், பச்சை மண்ணைக்கொண்டு பலகடாதிகள் செய்வதுபோலவும் உழுது திருத்தி இளக்கமாயிருக்கிற நிலத்தில் வேண்டிய தானியங்களை விதைப்பது போலவும் இளமைப் பருவத்திலே வித்தையையும் நற்புத்தியையும் கற்பிக்கவேண்டும். விளையும் பயிர் முளையிலே தெரியுமென்பதுபோல நற்குணமும் துற்குணமும் சிறு பிராயத்திலே உண்டாகித் தேகத்துடன் வளருகிறபடியால் பயிரிட்டவன் அடிக்கடி களைபிடுங்கிச் சர்வ ஜாக்கிரதையாகப் பயிரைக் காப்பாற்றுவதுபோலச் சிறுவர்களுடைய புத்தியில் துற்குணமாகிய களைகள் வளராதபடி தாய் தகப்பன்மார்கள் எப்போதும் எச்சரிக்கையாயிருக்கவேண்டும். சிறுபிள்ளைகளுடைய ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் செய்கைகளையும் நடைகளையுங் கவனித்து அவர்களிடத்தில் நன்மையைக் காணும்பொழுது பிரியத்தைக் காட்டியும் தின்மையைக் காணும்பொழுது தகுந்த புத்தி சொல்லியும் நயமும் பயமுமாகப் பிள்ளைகளை வளர்க்கவேண்டும். அதிக

மாய்க் கண்டிப்பதனுல் அவர்கள் தாய் தகப்பன்மார்களுக்குப் பயந்து பல பொய்களைச் சொல்லவும், கபடம், வஞ்சகம் முதலான துற்குணங்களைக் கற்றுக்கொள்ளவும் ஆஸ்பதமுண்டாவதுந் தவிர, தாய் தகப்பன்மார்களிடத்தில் வெறுப்பு உண்டாகுமாதலால் பிள்ளைகளை அதிகக் கண்டிப்புச் செய்வது தகுதியல்ல. பிள்ளைகள் குற்றஞ் செய்தாலும் அதைப் பொய்சொல்லி மறைக்காமல் உண்மையை ஒப்புக்கொள்வார்களானுல் மெய் சொன்னதற்காக அவர்களிடத்தில் பிரியத்தைக் காட்டவேண்டுமேதவிர அவர்கள் செய்த குற்றத்தைப் பாராட்டக்கூடாது. தாய் தகப்பன்மார்கள் நல்வழியில் நடந்தால் பிள்ளைகளும் நல்வழியில் நடப்பார்கள். அவர்கள் துர்வழியில் நடந்தால் பிள்ளைகளும் துர்மார்க்கத்தில் நடப்பார்களானதால் தாய் தந்தைகள் எப்போதும் புண்ணிய வழியிலே நடக்கவேண்டும்.

பிள்ளைகள் விளையாடுவதினுல் சரீர சௌக்கியம் முதலான நன்மைகள் விளைகிறபடியால் பிள்ளைகள் சில நேரம் விளையாடவும் இடங்கொடுக்கவேண்டும். கெட்டவர்களுடைய பழக்கம் பாம்போடு பழகுவதற்குச் சமானமானதால் துர்ஜன சகவாசத்தை விலக்கி எப்போதும் சர்ஜன சகவாசம் பண்ணும்படி ஆஞ்ஞாபிக்கவேண்டும். அனேகர் பிள்ளைகளைப் பெறுகிற கடமை மட்டுமேயன்றி அவர்களை நல்லவர்களாக்குகிற விஷயத்தில் எவ்வளவும் கவலை வைக்கிறதில்லை. நிர்மானுஷியமான காட்டில் தானே வளர்ந்து தானே ஜீவிக்கிற மரம் போல பிள்ளைகளுடைய நடக்கையைக் கவனியாமல் நிர் விசாரமாய் விட்டு விடுகிருர்கள். இப்படிப்பட்ட மாதா பிதாக்கள் மக்களுக்குச் சத்துருக்களாயிருக்கிருர்கள். பிள்ளைகளை மாதா பிதாக்கள் தங்களுடைய ஸ்வேச்சையாய்ப் பெறுகிருர்களேயன்றித் தங்களைப் பெறும்படி மாதா பிதாக்களைப் பிள்ளைகள் கேட்டுக் கொண்டதேயில்லை அறையிலிருக்கிறவனையிழுத்து அம்பலத்தில் விட்டு வேடிக்கை பார்ப்பது போலவும், விருந்துக் கழைத்து விஷத்தைக் கொடுப்பது போலவும், உருவில்லாமலிருந்த பிள்ளைகளை உருவாக்கி உலகத்திற் கொண்டுவந்த தாய்

தகப்பன்மார்கள் அவர்களுக்குச் சிறுபிராயத்திலே நற்குணங்களைப் போதியாமல் அவர்கள் ஆயுசுள்ள வரையில் துஷ்டர்களாய்க் கஷ்டப்படுவது பெரிய புத்திரத் துரோகமாயிருக்கிறது.

பிள்ளைகளை நல்லவர்களாக்குவதும் தீயவர்களாக்குவதும் தாய் தந்தையர்களுடைய சுவாதீனத்திலிருப்பதால் பிள்ளைகளுடைய துஷ்டத்தனத்துக்குப் பெற்றவர்களே முக்கிய காரணகர்த்தர்களாயும் உத்திரவாதிகளாயுமிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட தாய்தந்தையருக்கு ராஜதண்டனை யில்லாவிட்டாலும் தெய்வதண்டனையவர்களைவிடாது. ஆண்பிள்ளைகளாயினும் எப்போதுந் தாய் தந்தையர் வீட்டிலிருக்கத்தக்கவர்கள். பெண்கள் வேறொருவன் வீட்டுக்குப் போக வேண்டியவர்களானதால் அவர்களை உத்தமிகளாக்கியனுப்புவது அவர்களுக்கே நன்மையாகவும், அப்படியில்லாவிட்டால் அவர்களுக்கே எப்போதும் துன்பமாகவுமிருக்குமே. நற்குணங்களை ஸ்திரீகளுக்குப் போதியாமல் அவர்களைப் புருஷன் வீட்டிற்கனுப்புவது, நீந்தத் தெரியாதவனைக் கடலில் பிடித்துத் தள்ளுவதுபோலும், யுத்த சாஸ்திரந் தெரியாதவனை சண்டை முகத்தில் விடுவது போலும், குதிரையேறத் தெரியாதவனைக் கடிவாளமில்லாத துஷ்டக் குதிரைமேலேற்றித் துரத்துவது போலுமிருக்கின்றது.

சிறுபிராயத்தில் தாய் தகப்பன்மார்கள் அடக்கி நன்மார்க்கத்திற் கொண்டுவந்ததினால் நற்குணங்களிற் சிறந்த ஒரு ஐரோப்பிய ஸ்திரீயினுடைய குணாதிசயங்களை விவரிப்போம். அவள் புண்ணியப் பொக்கிஷம், பொறுமைக்கிருப்பிடம், ஞானக்களஞ்சியம், நற்குண பாத்திரம். கற்பலங்காரி, கனவுபகாரி, அற்புதசுந்தரி, அறிவிலேமந்திரி, விற்பன விதரணி, விநய சம்பூரணி, அவள் வாடாத புஷ்பம், மங்காத தீபம், ஆடாதமாமயில், அலையாதமாங்குயில், ஓடாத புள்ளிமான், பறவாத பைங்கிளி, மாற்றிலாத்தங்கம், மாசிலா மாணிக்கம், கோதிலாக்கரும்பு, குறையில்லாச் சந்திரன்.

அவளைப் பார்த்தாலும் பசிதீரும், அவளைக் கண்டாலும் கலிநீங்கும். அவள் பிராணன் போனாலும் ஒரு பொய் சொல்லத் துணியாள்; பாவமென்றால் பாம்பைக் கண்டது போல நடுங்குவாள். அவளெந்த வேலை செய்தாலும் கடவுளுடைய தியானத்தை மறவாள். அவளெந்த உயிரை யும் சொந்த உயிர்போல வெண்ணி உபகாரஞ் செய்வாள். கணவனுக்கு அற்ப வருத்தமுமில்லாமல் குடும்பபாரங்களை யெல்லாம் தானே தாங்கிக் கொள்வாள். குடும்பத்துக்கு வேண்டிய பண்ட பதார்த்தங்களை யெல்லாம் தக்ககாலத் தில் சேகரித்து வைத்துக் கொள்வாள். வருமானத்துக்கு மிஞ்சின செலவு செய்யாள். தன்னுடைய அந்தஸ்துக்குத் தகுந்த காரியங்களில் யாதொரு குறையுஞ் செய்யாள். தன் வீட்டுக்காரியங்களை வெளியே பேசாள். பிறர்மேல் நிந்தையான வார்த்தைகளைத் தானும் பேசாள், பிறர் பேசவும் இடம் கொடாள்.

அவளுடைய உள்ளமெப்படி நிர்மலமோ, அப்படியே அவளுடைய தேகமும் ஆடையும் எப்போதும் பரிசுத்தமாயிருக்கும். அவளுடைய வீடு பாத்திர முதலிய வைகளைத் துலக்கி எப்போதும் கண்ணாடிபோல வைத் திருப்பாள். அசுத்தமென்பது மருந்துக்கு வேண்டுமானாலும் அவள் வீட்டில் அகப்படாது. அவளுடைய குடித்தனப் பாங்கும் மேரை மரியாதையும் அற்புதம் அற்புதம் என்று யாவரும் மெச்சுவார்கள். அந்தத் தர்மதேவதைமேல் தோஷம் நினைத்தால் தலை வெடிக்குமென்று பயந்து காமா துரர்களும் அவளுடைய கற்புக்குத் தீங்கு நினையார்கள். அவள் வேலைக்காரர்களைப் பிரீதியாகவும் விவேகமாகவும் நடப்பிக்குந் தன்மையினால் அவர்கள் சகலவேலைகளையும் தாங்களே மனோற்சாகத்துடன் செய்து முடிப்பார்கள்.

அவளுடைய கைப்பாகத்துக்கு நளபாகமும் ஈடல்ல. அவள் கைப்பட்டால் வேம்பும் கரும்பாகும்; அவள் சமைத் தால் பிடிசாத மிறங்காதவர்களும் படிசாதம் உண்ணு வார்கள்; அன்னத் துவேஷமுள்ளவர்களும் போஜனப் பிரிய

ராவார்கள்; தீராத ரோகிகளும் ஸ்வஸ்தமடைந்து அரோக திடகாத்திரராவார்கள். அவளாக்குங் கறி கமகம வென்று வீடெல்லாம் மணக்கும்; அதைத் தொட்ட கையும் மணக்கும், உண்டவாயும் மணக்கும்; அதைக் கழுவிய நீரெல்லாம் மணக்கும்; பின்னும் ஊரெல்லாம் மணக்கும்; அவள் வீட்டில் சாப்பிடக்கூடாத சைவர்களும் அவளுடைய சமையலுக்கு வாயூறுவார்கள். அவள் வீட்டு வேலைகளையெல்லாம் குறை வறச் செய்து முடித்தபின்பு நல்ல புத்தகங்களை யெடுத்து வாசிப்பாள். சிலநேரம் வீணைவாசிப்பாள்; சிலநேரம் தையல் முதலிய சித்திர வேலைகளைச் செய்வாள்.

கணவனே அவளுக்குக் கதி, அவளுக்கு நிதி. பர்த் தாவுடன் கூடி வாழ்வதே அவளுக்குப் பரமானந்தம். பர்த்தா இருக்குமிடம் காடாயிருந்தாலும் அது அவளுக்கு ராஜதானிக்குச் சமானம். பட்டணமாயிருந்தாலும் பர்த்தா யில்லாத இடமே பாழ். கணவனுடைய பட்சமே அவளுக்கு லக்ஷம். அவளுக்கு என்ன துன்பம் வந்தாலும் கணவனு டைய கிருபா நோக்கம் பட்டால் அவளுடைய கஷ்டமெல் லாம் சூரியனைக்கண்ட பனிபோல நீங்கும். அவளுக்கு எவ்வளவு பாக்கியமிருந்தாலும் கணவனுடைய கிருபை மட்டும் நீங்கினுல் ஜலத்தைவிட்டு நீங்கிய தாமரை போல வும், நிலத்தைவிட்டு நீங்கிய பயிர்போலவும் வாடுவாள். கணவனுடைய மனமும் அவளுடைய மனமும் ஒன்ருயிருப் பதால், கணவனுக்கு எதில் விருப்பமோ அதிலே அவளுக் கும் விருப்பம். கணவனுக்கு எதில் வெறுப்போ அதிலே அவளுக்கும் வெறுப்பு. கணவன் புசித்தால் அவளுக்குச் சந்தோஷமுண்டாகும். கணவனுடைய துக்கமே அவளுக் குந் துக்கம். புருஷனுக்கு ஆபத்து வருங்காலத்திலே இவளே படைக்கலம். புருஷன் துக்கப்படுங் காலத்தில் அவளே சுகம். அவன் வியாதிப்படுங் காலத்தில் அவளே பரம சஞ்சீவி. தரித்திரகாலத்தில் அவளே சௌபாக்கியம்.

கணவன் அழகில் ஆயிரம் அமாவாசைக்குச் சமான மானவனுயிருந்தாலும் அவனை அதிரூபசௌந்தரியமுள்ள

வனுகப் பாவிப்பாள். அவன் தரித்திரனுயிருந்தாலும் குபேர சம்பத்துடையவனுக எண்ணுவாள். தான் துரைமகளாயிருந் தாலும் புருஷனுக்குத் தன்னை ஊழியக்காரியாக நினைப் பாள். கல்லானுலும் கணவன், புல்லானுலும் புருஷன், மர மானுலும் மணவாளன். ஆதலால் புருஷனுக்கு எப்போதும் ராஜோபசாரம் செய்வாள். புருஷன் ஒன்றுந் தெரியாத ஜடனுயிருந்தாலும் அவனுடைய வாக்கை வேதவாக்கியம் போலெண்ணுவாள். ஒரு விஷயத்திலும் கணவனுக்குக் கோபம் வரும்படி நடவாள். கணவன் நிர்நிமித்தமாய்க் கோபித்தாலும் பொறுமையுடனே சகித்துக்கொண்டு சமயம் பார்த்து அமிர்த வருஷம்போல இன்பமான வார்த்தை களைப் பேசி கணவன் கோபத்தைத் தணிப்பாள்.

அந்தக் குணவதியை வேறொரு ஸ்திரீ நோக்கி, " உன் னுடைய தகப்பனே தேசமாளுகிற அரசன், உன்னுடைய தாயோ அரசி, இப்படிப்பட்ட தந்தை தாய்களையும் சகிமார் களையும் அரண்மனையும்விட்டு நீங்கி, ஒரு ஏழையை விவாகஞ் செய்துகொண்டு அவனுடைய சிறுமனையில் வசிக்கும்படி உனக்கு லபித்ததே" என்று அநுதாபப்பட்டால் அதைக்கேட்ட அந்தப் புண்ணியவதி என்னுடைய கணவர் வீடு சிறுவீடானதால் நான் எப்போதும் அவருக்குச் சமீபத்தி லிருக்கும்படி பாக்கியம் பெற்றேன். அவர் ஏழையானதால் அவருடைய ஊழியங்கள் யாவும் என்னுடைய கையால் செய்யும்படியான அதிர்ஷ்டமும் எனக்குக் கிடைத்தது, விஸ் தாரமான பல அரண்மனைகளும் பல ஊழியக்காரர்களு முள்ள என்னுடைய தாய் தந்தையருக்கு இப்படிப்பட்ட பாக்கியம் இல்லாமையால் அவர்களுடைய செல்வம் பரந்தது. பின்னும் என்னுடைய புருஷரே எனக்கு அரசர், அவருடைய சிறு குடிலே எனக்கு அரண்மனை, அந்த அரசருக்கு நானே குடி, அவருடைய அன்பே எனக்குச் செல்வம், என்னுடைய கற்பே அவருக்கு நான் கொடுக்கும் கடமை என்று மொழிந்ததாக,

நீதிநூல் புருடபாரிய ரியல்பு

*14*வது, *18*வது, பாடல்களில் சொல்லப்படுகின்றது

ஏந்தலாய் தந்தையைத்தாய் சகியர்கோ
யிலேவிட்டோ ரெளியர்சிற்றிற்
சார்ந்தனனென் றிகழுமின்னே சிற்றில்லா
லவரருகே தங்கப் பெற்றேன்
சேர்ந்தமிடியாலவர்தம் பணியாவு மெனது
கையாற் செய்யப்பெற்றேன்
பார்ந்தவமீதின்றியெந்தை யன்னையைவே
ருக்குநிதி பாழ்த்ததன்றே. (14)

மிடியுளார், கேள்வரென் றுரைத்த மின்னனாய்
கடிநகர் சிறுகுடில் காந்தர் வேந்தரா
மடியளே குடியவரன்பெண் செல்வமாங்
குடியிறை யென்னிறை குறையுண்டோ
சொலாய். (18)

பணம், நகை முதலியவைகளின்மேல் அவளுக்கு எவ்வளவும் அபேக்ஷையில்லை, அவள் புருஷன் பார்க்கத் தன்னை அலங்கரித்துக்கொள்வதே அல்லாது மற்றவர்கள் பார்க்கத் தன்னை அலங்கரித்துக்கொள்ளாள், புருஷன் ஊரி லில்லாத காலத்தில் தன்னை அலங்கரிக்க வந்த தோழியை நோக்கி " நான் உண்ணுவதும், புஷ்பம் சூடிக்கொள்வதும், சந்தோஷிப்பதும், அலங்கரித்துக்கொள்வதும் என்னுடைய கணவர் பார்ப்பதற்காகவேயன்றி மற்றப்படியல்லவே. இப்போது என் கணவர் ஊரில் இல்லையென்பது உனக்குத் தெரிந்திருந்தும் என்னை அலங்கரிக்க வந்தது, பேதமைத் தனம் " என்றாள்.

நீதிநூல் புருடபாரிய ரியல்பு—*19*வது பாடல்

உண்ணல் பூச்சூடலினெஞ் சுவத்தலொப்பனை
பண்ணலெல்லாமவர் பார்க்கவேயன்றோ
அண்ணல்தன்பிரிவினை யறிந்துந்தோழநீ
மண்ணவந்தனையிது மடமையாகுமே. (19)

அவளன்னிய புருஷரை அறியாமலிருக்கிற அறியா மையையன்றி வேறு அறியாமை அவளிடத்திலில்லை தான் புண்ணியவதியாயிருக்கத் தன்னைப் பாவியென்று அவள் சொல்லுகிற பொய்யைத்தவிர வேறு பொய்சொல்லியறி யாள். பாவத்தின்மேல் அவளுக்குப் பகையே தவிர வேறொருவரிடத்திலும் அவளுக்குப் பகையில்லை. சீஷ்டர் களைப் பார்த்து அவர்களைப்போல் அபாரயோக்கியதை நமக் கில்லையேயென்று அவளுக்குண்டாகிற பொருமையைத் தவிர வேறு பொருமை அவடளித்திலில்லை. இவளைப் போலுண்டோவென்று சகல ஜனங்களும் சொல்லுகிற புகழ்ச்சிகளை அவள் சர்வகொள்ளையடிப்பதேயல்லது வேறு திருட்டு அவளிடத்திலில்லை. பாத்திரமறியாமல் பிக்ஷையிடு கிற விஷயத்தில் அவள் செய்கிற லோபமே அல்லாமல் பாத்திரமறிந்து பிக்ஷயிடுவதில் எவ்வளவும் லோபமில்லை. அவளும் அவளுடைய குடும்பத்தாரும் தர்மஞ் செய்வதில் ஒருவரையொருவர் முந்திக்கொள்ளப் பிரயாசப்பட்டுத் தர்ம நிமித்தம் செய்துகொள்ளுகிற சண்டையேதவிர வேறு சண்டை மனஸ்தாபம் குரோதம் வர்ம முதலிய துற்குணங் கள் அவர்களிடத்திலில்லை ஜெகதீசனுடைய பாதார விந் தத்தை அடைவதில் அவளுக்குப் பேராசையே தவிர வேறு பேராசை அவளிடத்திலில்லை. அவளுடையவீட்டுக்கு வரு கிற ஈக்களும் எறும்புகளும் அசுத்தம் அகப்படாமல் பட்டி னியாயிருக்குமேயல்லாது அவளிடத்துக்கு வருகிற ஏழைகள் பட்டினியாயிருப்பதில்லை. தன் கையில் இல்லாத காலத் திலும் தான் உண்ணும் அன்னத்தை ஏழைக்கிட்டுத் தன் வயிற்றுக்கு அவள் செய்யும் துரோகத்தைத்தவிர வேறு துரோகம் அவள் செய்வதில்லை. பாவத்தைச் செய்யாம லிருப்பதுமன்றி அதை நெஞ்சிலும் நினையாமல் மனோ வாக்குக் கிரியை மூன்றும் ஒரே தன்மையாயிருப்பாள். பாவஞ் செய்யாமற் புண்ணியஞ் செய்யவேண்டுமென்பது சர்வலோக நாயகனுடைய வேதவாக்கியமானதாலும் அந்த வாக்கியத்தை அசித்தி செய்யப் புருஷனுக்கு அதிகாரம் இல்லாமையினாலும் பாவஞ் செய்யும்படி புருஷன் கட்டளை யிட்டால் அந்தக் கட்டளையைமட்டும் நிராகரிப்பாளேயல்

லாது மற்ற விஷயங்களிலெல்லாம் புருஷவாக்கிய பரி பாலனஞ் செய்யத் தவருள்.

தெய்வபக்தியுள்ளவர்கள் தெய்வத்திற்குரிய ஆலயம், பூசாபீடம் முதலியவைகளிடத்திலும் சிரத்தையுள்ளவர்களா யிருப்பதுபோலப் புருஷ பக்தியுள்ள அந்தச் சீமாட்டி தன் சுணவனைப் பெற்ற தாய் தந்தைகளைத் தன்னுடைய தாய் தந்தைகளிலும் அதிகமாயெண்ணி அவர்களுக்குப் பாதம் பணிந்து பணிவிடை செய்வாள். வாத்தீக தசையில் சரீர மெலிவினுல் கோபம் வருவது சிலருக்குச் சகஜமானதால் தன்னுடைய மாமன் மாமி முதலானவர்கள் அகாரணமாய்த் தன்னைக் கோபித்தாலும் அதைப் பாராட்டாமல் மதுரமாய்ப் பேசி அவர்களுடைய கோபத்தைச் சாந்தப்படுத்துவாள். அவர்களெங்கள் மருமகள்போலுண்டோ, இவளே எங்கள் கண்மணி, இவளே பெண்மணி, இவளே எங்களைப் பெற் றவள், இவளே எங்களை வளர்க்கிறவள், இவளே எங்களைக் கரையேற்றுகிறவள். இவள் தேடக்கிடையாத் திரவியம், காணக்கிடையாத கற்பகம் என்று மகிழும்படி உபசரிப்பாள். கொழுந்தன்மார், நாத்தனர் முதலியவர்களைத் தன்னுடைய சகோதரர்களிலும் அதிகமாயெண்ணி அவர்களுடைய காலிற்பட்டது தன் கண்ணிற்பட்டதாக நினைத்துப் பூரண பக்ஷங் காட்டுவாள். அவளும் அவளுடைய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் நடக்கிற ஒழுங்கையும் மரியாதையையும் அவர்களுக்குள்ளிருக்கும் நித்திய சமாதானத்தையும் மாருத பட்சத்தையும் அதனுலுண்டாகிற ஆனந்தத்தையும் யோசிக்குமிடத்தில் அவளுடைய வீட்டைப் பூலோக மோட்ச மென்று சொல்லத் தடையில்லை.

அவளுக்கு எப்போதும் பரோபகார சிந்தையே தவிர வேறு சிந்தையில்லை. அன்னமில்லார்க்கு அன்னம் படைப் பாள். வஸ்திரமில்லார்க்கு வஸ்திரந் தருவாள். தாயில்லாப் பிள்ளைகளைத் தாய்போலத் தாங்குவாள். துக்கமுள்ளாரைத் தேற்றுவாள். அழுவாரோடு அழுது ஆறுதல் செய்வாள். வியாதிக்காரரை அடிக்கடி விசாரித்து வேண்டிய பக்கு

வங்கள் செய்வாள். புத்தியில்லார்க்குப் புத்தி போதிப்பாள், பக்தியில்லாதவர்க்குப் பக்தியைப் படிப்பிப்பாள், வைவாரையும் வாழ்த்துவாள், வாழ்த்துவார் முன்னே தன்னைத் தாழ்த்திக் கொள்வாள், தின்மை செய்வோர்க்கு நன்மை செய்வாள், ஏழைகளுக்குத் தன்னாற் கூடியமட்டும் உதவி செய்வாள். திரவிய சகாயஞ் செய்யத் தன்னால் ஏலாதபோது வாக்குச் சகாயமாயினுஞ் செய்வாள். பிறர் துன்பத்தை நீக்கத் தன்னால் முடியாதபோது அழுது இரங்கிக் கடவுளைப் பிரார்த்திப்பாள். இன்னுமவளுடைய மங்கள குணங்களைச் சொல்லப்புகின் அளவின்றி விரியுமாதலால் இம்மட்டில் நிறுத்தினோம்.

கலியாண காலங்களில் பெண்களுக்குக் கற்புள்ள அருந்ததியையும் காட்டிற் கற்பிழந்து கல்லாய்ச் சமைந்த அகலிகையையும் அம்மி மிதிக்கிற சடங்கு மூலமாகக் காட்டுவதுபோல தாய் தந்தையருடைய முயற்சிக் குறைவினாலும் கெட்ட பழக்கத்தினாலும் அகிருத்தியங்களைக் கற்றுக் கொண்ட ஒரு துஷ்டையினுடைய துர் சரிதத்தை அடியிலெழுதுகிறோம்.

பாவங்களுக்கெல்லாம் அவள் பண்டகசாலை, நன்மையெல்லாம் அவளுக்கு நஞ்சு, தின்மையெல்லாம் அவளுக்குத் தேவாமிர்தம், தப்புகளெல்லாம் அவளுக்குச் சர்வமானியம், வம்பு வார்த்தைகளெல்லாம் அவளுக்கு வாய்ப்பாடம், பொய்யிலே அவள் பூரணம், உண்மை பேசுவதில் அவள் ஊமை. புண்ணியமென்றால் போராட்டம், குற்றங்களென்றால் கொண்டாட்டம், சுய குற்றங்களைப் பார்ப்பதில் அவள் சுத்தக் குருடி, அந்நிய குற்றங்களைப் பார்ப்பதில் அவளுக்கு ஆயிரங்கண், ஏழைகளுக்கும் அவளுக்கும் ஏழாம் பொருத்தம், பிச்சை கேட்டவரைச் சிட்சை செய்வாள், தானம் பரிதானமேயல்லாமல் வேறு தானமில்லை. தியாகம் பிராணத் தியாகமே யல்லாமல் வேறு தியாகமில்லை. எச்சிற் கையாலுங் காகமோட்டாள், அறுத்த கைக்குச் சுண்ணும்பு கொடாள், பிள்ளைகள் ஆத்திச்சுவடி படிக்கும் பொழுது தா என்று படித்தாலும் அவள் சண்டைக்கு

வருவாள் அவள் முன்னே யாருவது ஈயைப்பார்த்து ஈயென்று சொன்னாலும் கோபிப்பாள். அவளுக்குக் கோயி லில்லை குருவில்லை பூஜையில்லை புனஸ்காரமில்லை பணமே தெய்வம், பணமே குரு, பணமே சீவனம், பணமே பாவனம். கண்ணாடியில் தன் முகந் தெரிவதுபோல அவள் யாரைப் பார்த்தாலும் தன்மயமாகத் தோன்றுவதால் தன் குற்றத் தைப் பிறர்மேலேற்றி அவதூறு பேசுவதே அவளுடைய சுபாவகுணம். அவள் திருடியானதால் எல்லாரையுந் திருடி களென்று சொல்வாள். அவள் பொய் பேசுகிறவளாதலால் எல்லாரையும் பொய்யரென்று நினைப்பாள். அவள் வஞ்சகி யானதால் எல்லாரையும் வஞ்சகிகளென்று தூஷிப்பாள். அவளுடைய வாய்க்குப் பூட்டுப் போட்டாலும் அவள் தூஷணை பேசாமலிராள், அவள் காதுகளைத் தைத்து வைத் தாலும் கோள் வார்த்தையைக் கேளாமலிராள். அவள் கைகளைக் கட்டி வைத்தாலும் திருடாமலிராள். அவள் கால்களில் விலங்கிட்டு வைத்தாலும் அண்டை வீடுகள் போய்ச் சண்டை செய்யாமலிருக்கமாட்டாள். அவளுக்கும் அவள் புருஷனுக்கும் ஜென்மப் பகை. புருஷன் ஒன்று சொன்னால் அவளொன்பது செய்வாள். அவன் வேண்டு மென்பதை இவள் வேண்டா மென்பாள். அவன் தெற் கென்றால் இவள் வடக்கென்பாள். அவன் கருப்பென்பதை இவள் வெளுப் பென்பாள். புருஷனுக்கு எது இஷ்டமோ அது அவளுக்கு அநிஷ்டம். புருஷனுக்கு யார்மித்திரர் களோ அவர்களெல்லாரும் அவளுக்குச் சத்துருக்கள். புருஷனுக்கு யார் பகைவர்களோ அவர்களெல்லாரும் அவளுக்கு இஷ்டர்கள். புருஷனே அவளுக்கு விஷமாயிருக் கும்போது புருஷனுடைய பந்துக்களை அவளெப்படி மதிப் பாள்? மாமி சுமங்கலியா யிருப்பதைத் தான் அமங்கலியா யிருப்பது போலெண்ணுவாள். மாமிக்குத் தலைவலித்தால் இவளுக்குத் தலையில் கிரீடந் தரித்ததுபோல், நாத்தனாருக் குப் பிள்ளை பிறந்தால் இவளுக்கு ஒரு பிள்ளை யிறந்தது போல, ஓரகத்திக்கு ஒரு சுகமுண்டானால் இவளுக்குத் துக்கம் சம்பவித்ததுபோல, அவள் கழுத்தில் தாலியிருப்பது

இவள் கழுத்தில் தாலியில்லாததுபோல், அவளுக்கும் அவளுடைய பிள்ளைகளுக்கும் ஓயாத பெரும்பகை, பிள்ளைகளை அவளும் நேசிக்கிறதில்லை அவளைப் பிள்ளைகளும் நேசிக்கிறதில்லை. பிள்ளைகள் இஷ்டப்படி அவளும் நடவாள் அவளிஷ்டப்படி பிள்ளைகளும் நடவார்கள். கலியாண வீட்டில் கட்டிக் கொண்டழுகிறவன் இழவு வீட்டிலென்ன செய்யமாட்டாள்! தன் புருஷனையும் பிள்ளைகளையுமேபகைக் கிறவள் அன்னியர்களைப் பகைக்காமலிருப்பாளா? அவளுக்கு ஊரெல்லாம் பகை, ஊரெல்லாய் அபக்யாதி, எல்லாரும் அவளுடைய கேட்டை விரும்புகிறவர்கள் தவிர அவளுடைய க்ஷேமத்தைப் பிரார்த்திக்கிறவர்கள் ஒருவருமில்லை. அவளுடைய மன அசுத்தம் எப்படியோ, அப்படியே சரீர. அசுத்தமும் உள்ளவளாயிருக்கிருள். அவளுடைய தேகத்தில் எந்தக் காலத்திலாயினும் ஜலம்பட்டிருக்குமோ என்னமோ அறியோம். அவள் தேகத்தின் அழுக்கைத் திரட்டினுல் பலவண்டிப் பாரம் ஏற்றலாம். அவளுடைய துணி நெருப்பிலே போட்டாலும் வேகாது. அவளுடைய தேகத்தில் புஷ்பம் பட்டால் தேக நாற்றத்தை புஷ்பம் வாங்கிக்கொள்வதேயல்லாது புஷ்ப வாசனை தேகத்தில் சாருகிறதில்லை. அவளுடைய தேகம்போலவே அவளுடைய வீடும் அசுத்தங்களுக்கு ஆலயமாயிருக்கின்றது. அசுத்தத்தில் ஜனிக்கிற பல பூச்சிகளும் புழுக்களும் அவளுடைய வீட்டில் புத்திர பௌத்திர களத்திராதிகளுடனே க்ஷேமமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும். அவள் வீட்டின் அசுத்தங்களையும், அவளுடைய துர்மார்க்கத்தால் அவளுக்கு வருகிற பல துன்பங்களையும், அவளுக்கும் அவளுடைய குடும்பத்தாருக்கும் நடக்கிற ஓயாத சண்டைகளையும் வியாஜ்ஜியங்களையும் விரோதங்களையும் பார்க்குமிடத்தில் அவளுடைய வீட்டைப் பூலோக நரகமென்று சத்தியமாகச் சொல்லலாம்.

மேற்படி ஸ்திரீ துர்மார்க்கவதியாய்க் கெட்டுப்போனதற்கு அவளுடைய தாய், தகப்பன்மார்களின் அஜாக்

கிரதையே முக்கிய காரணமானதால் ஸ்திரீகளுக்குப் பால சிட்சை செய்வது அத்தியாவசியமாயிருக்கின்றது. தெய்வ பக்தியே சகல புண்ணியங்களுக்கும் அஸ்திபாரமாயும் சிகரமாயுமிருப்பதால் தெய்வபக்தியை முந்திப் போதிக்க வேண்டும். தெய்வ நேசமுண்டாவதற்குத் தெய்வ சொரூப நிர்த்தாரணஞ் செய்வது அவசியமாகையால் அண்ட கோளங்களை அணுவில் அடைக்க யத்தனித்ததுபோலும், ஆகாயத்துக்கு மையங் காட்டுவதுபோலும், நரிவாலைக் கொண்டு கடலாழம் பார்ப்பதுபோலும் மானச காக்ஷியாயும் சர்வாக்ஷியாயும் விளங்காநின்ற கடவுளுடைய அனந்த கலியாண குணங்களில் சிலவற்றைப் புல்லறிவுடையோ ளுகிய நான் எனக்குத் தெரிந்தமட்டில் ஒருவாறெடுத் துரைக்கத் துணிவுற்றேன்.

கடவுள் ஆணுமல்ல, பெண்ணுமல்ல, அலியுமல்ல. அவருக்கு ஊருமில்லை, பேருமில்லை, யாருமில்லை, நேரு மில்லை. அவருக்குத் தாயுமில்லை, தந்தையுமில்லை, தாரமு மில்லை, தனயருமில்லை. அவருக்கு ஒப்புமில்லை, தப்புமில்லை, அவர் பூதமுமல்ல, நாதமுமல்ல, சரமுமல்ல, அசரமுமல்ல. காணப்பட்ட ஒருபொருளுமல்ல பஞ்சேந்திரியங்களுக்கு அதிசயமானவர். ஞானேந்திரியங்களுக்கு எட்டாத துரியா தீதர், அவர் மகாபிரபு, மண்டலாதிபதி, ஏக சக்கிரவர்த்தி, தேவாதி தேவர், இராஜாதி ராஜர். அவர் சர்வக்ஞர், சர்வ சக்தர், சர்வேசுரர், சர்வகாரணர், சர்வகற்பிதா. சர்வ நியந்த்ர சர்வாந்தரியாமி, அவர் பிதா நாம் பிள்ளைகள். அவர் குரு, நாம் சீஷர்கள். அவர் இராஜா, நாம் குடிகள். அவர் ஆண்டவர், நாம் அடிமை. அவர் அன்ன தாதா. நாம் யாசகர். அவர் செல்வர், நாம் தரித்திரர் அவர்தர்மாத்மா, நாம் கர்மாத்மா. அவர் நித்யர், நாம் அநித்தியர். அவர் அரூபி, நாம் குரூபி. அவர் தீனகிருபாகரர். சீலமனோகரர், ஞானதிபாகரர், நற்குணசாகரர், பரமபவித்திரர், பக்தர்கள் மித்திரர், தர்ம சமுத்திரர், சகல விசித்திரர், அகில நிர் வாகரர், ஆனந்தபோகர், இகபரத்தியாகர், இன்பப் பிர வாகர், மோட்ச தாதா, மூலவேதா, சாக்ஷாத் மாதா, சர்வ

ஞாதா, ஆதிமத்தியாந்த்ரகிதர், சோதிநித்தியர், சந்த சகிதர், வேத சித்தாந்தவிகிதர், போதவிர்த்தாந்தலிகிதர், கபடநாடக சூத்திரர், தபனகோடிகாத்திரர், உபஞான நேத்திரர். அபய மோட்ச க்ஷேத்திரர், பாவநாசர், சீவ நேசர், தேவராசர், மாவிலாசர். இப்படிப்பட்ட அதி அகோசர அசரீர அகண்டாகார அபார உதார நிர்விகார மனோகர குணாகர சராசர தராதர பராபரவஸ்துவினுடைய அந்நியாதிருசியமான மகோன்னதப் பிரதாபந் தெரிவதற்கு அவரால் வகுக்கப்பட்ட அகில புவன சராசரங்களின் தன்மை யை ஸ்தூலமாயேனும் அறிந்துகொள்ளவேண்டுவது அவசியம்.

இந்தப் பூமி எவ்வளவு பெரிதென்பதை நாமெல்லோரும் காட்சிப் பிரமாணமாயறிந்திருக்கிறோம். இந்தப் பூமியிலும் சூரியன் 13 லட்சம் பங்கு அதிகப் பெரிதாயிருக்கின்றது. அந்தச் சூரியனைப்போல அனேக கோடி சூரியர் யர்களும் சந்திரர்களும் ஆகாய விரிவில் நட்சத்திர வடிவமாக நமக்குக் காணப்படுகின்றன. நாம் பார்க்கிற நட்சத்திரங்களைத்தவிர நம்முடைய பார்வைக்கு எட்டாத தூரத்திலும் அதற்கு மேலுங்கீழும் எந்தப் பக்கங்களிலும் அடுக்கடுக்காய் எண்ணிக்கையில்லாத நட்சத்திரக் கூட்டங்களிருக்கின்றன. அவைகள் ஒன்றுக்கொன்று சமீபம்போல நமக்குக் காணப்பட்டாலும் அவைகளுக்கும் இந்தப் பூமிக்கும் எப்படித் தூரமோ, அப்படியே அவைகளொன்றுக்கொன்று தூரமுள்ளவைகளாயிருக்கின்றன. இந்தச் சூரியனைச் சுற்றிப் பூமி முதலிய பல கிரகங்கள் ஓடுவனபோல் நட்சத்திரமாகிய ஒவ்வொரு சூரியனையும் பல புவனங்கள் சுற்றி ஓடுகின்றன. அப்படியானால் கடவுளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட சந்திர சூரியர்களையும் புவனகோடிகளையும் எண்ணத் தொலையுமா? ஏட்டில் அடங்குமா? அந்தப் பிர்ம்மாண்ட கோடிகளுக்குள் இந்தப் பூமி ஒரு அணுவுக்கும் சமானமல்ல. சகல புவனங்களையுந் தாங்கிப் படியளக்கிற கர்த்தாவுக்குச் சிறிதுகோபம் ஜனித்தால் அண்ட அடுக்குகள் குலைந்து ஒன்றோடொன்று மோதிச் சூரியமண்டலம் சந்திர மண்டலத்

தின் மேலும், சந்திரமண்டலம் பூமண்டலத்தின் மேலும் விழுந்து சின்னபின்னமாய்ச் சிதறுண்டுபோமென்பது சந்தேகமா? பல அண்டகோடிகளும் பரமேசனுடைய பாதத் துகள். சூரியன் ,அக்கினி முதலிய சுடர்கள் கடவுளினுடைய திவ்யப் பிரகாச மேனியிலிருந்து சிதறிய சிறு பொறிகள். சமுத்திரங்களும் மேகங்களும் அவருடைய கிருபா சமுத் திரத்திலிருந்து தெரித்த சிறு துளிகள். பிரசண்டமாருதம் அவருடைய சிறு விரலின் அசைவு. உன்னத பர்வதங்கள் அவர் விளையாடும் பந்துகள். அவருடைய பிள்ளைகளாகிய நமக்காக அவரால் நியமிக்கப்பட்ட ஊழியக்காரர்களே பஞ்சபூதாதிகள். கற்பகோடி காலங்கள் அவருக்குக் கணப் பொழுது தமக்குத் தேகமில்லாமலிருந்தும், சகல ஜீவர்களுக் கும் தேகங்களைக் கொடுப்பவர் அவரே. தாம் உண்ணமல் மற்ற உயிர்களுக்கு உணவளிப்பவர் அவரே. தாம் நித்திரை செய்யாமல் மன்னுயிர்களைத் தூங்கவைத்துக் காவலாயிருப்பவர் அவரே. தாம் நடவாமல் திரியாமல் எள்ளுக்குள் எண்ணெய்போல் எங்கும் நிறைந்திருப்பவர் அவரே. தாம் கைவேலை செய்யாமல் நினைத்தமாத்திரத் தில் அண்டகோடிகளையுண்டாக்கி ரக்ஷிப்பவரும் அவரே. அந்த அண்டகோடிகளைச் சாட்டியில்லாப் பம்பரம்போல ஆட்டுகின்றவரும் அவரே. இந்திரியானந்தங்களையெல் லாம் நமக்கு நட்டுகின்றவரும் அவரே. கிருபா நேத்திரத் தால் நம்மைப் பார்ப்பவரும் அவரே. துஷ்ட சத்துருக்கள் மேல் க்ஷாத்திரம் செய்கிற க்ஷத்திரியரும் அவரே. பத்தர் களுக்கு மோட்ச வியாபாரம் செய்கிற வைசியரும் அவரே. அண்டங்களை ஆட்டுகிற சூத்திரரும் அவரே, ஜீவகோடி களுக்கு வேளாண்மை செய்கிற வேளாளரும் அவரே. சர்வ லோக நாயகரும் அவரே. அண்ட வீடுகளைக் கட்டிய தெய்வத் தச்சனும் அவரே. தேக கடங்களைச் செய்கிற குலாவனும் அவரே. தாசர் வார்த்தையைத் தட்டாதவரும் அவரே. ஒரு சிறிய வஸ்தைக்கொண்டு பெரிய விஷயங்களையும், சுக்கில சோணிதங் கலந்த சிறு துளியைக்கொண்டு பெரிய உடல்களையும், ஒரு தானியத்தைக்கொண்டு கோடி தானி யங்களையும் செய்கிற ஜால வித்தைக்காரரும் அவரே.

மனுஷர்களுக்கும் விலங்குகளுக்கும் பக்ஷிகளுக்கும் புஷ்பங்களுக்கும் பல வர்ணங்களையும் அலங்காரங்களையும் அமைத்தெழுதிய சித்திரக்காரரும் அவரே. ஆத்தும அரசன் குடியிருக்கும்பொருட்டு இரண்டு கால் நாட்டி, இரத்தமாகிய நீர்சேர்த்து, மாம்ஸச் சுவரெழுப்பி, என்புக்கழிகளைப் பரப்பி நரம்புக் கயிறுகளாற் கட்டித் தோலாகிய கூரை மேய்ந்து, ஒன்பது வாயில்விட்டுச் சரீர வீட்டைச் செய்த கொத்தனரும் அவரே. அந்த வீடு பிராணவாயுவால் சஞ்சரிக்கச் செய்த மந்திரவாதியும் அவரே. நமக்குத் தெரியாமல் நம்முடைய சித்தங்களில் வசிக்கிற சித்தரும் அவரே. தேக வீடு தானே வளரவும் நிமிரவும் குனியவும் நடக்கவும் ஓடவும் இருக்கவும் படுக்கவும் தூங்கவும் பல வேலைகளைச் செய்யவும், உண்ணவும் உண்ணுகிற பதார்த்தங்கங்கள் ஜீரணித்து உடலெங்கும் பரவவும், மனமானது சஞ்சரிக்கவும், ஆலோசிக்கவும், சுகிக்கவும், துக்கிக்கவும், பஞ்சேந்திரியங்கள் பல இன்பங்களை அநுபவிக்கவும் நம்முடைய ஸ்வாதீனமில்லாமல் சுவாசந் தானே ஓயாமல் நடந்துகொண்டிருக்கவும் செய்த பரம தயாநிதியும் அவரே.

இந்தப் பூமியைக் கடவுள் உண்டாக்கி எத்தனையோ காலமாகியும் என்றும் புதிதாயும் வளப்பமாயும் செழிப்பாயுமிருக்கின்றது. ஒரு பொருளை நாம் வீட்டில் வைத்திருந்தால் எத்தனை காலமானாலும் அந்தப் பொருள்மட்டுமிருக்குமேயல்லாமல் அது பல பொருள்களைஉண்டாக்காது. பூமியோவென்றால் ஒன்று கோடியாகச் செய்கின்றது. ஒரு நெல்லை விதைத்தால் எண்ணி முடியாத அநேக நெற்கள் உண்டாகின்றன. ஒரு மரக்கால் தானியத்தை இருபது மரக்காலாகவும், பத்து மரக்கால் தானியத்தை இருநூறு மரக்காலாகவும் பூமி விளைவிக்கின்றது. கடவுளுடைய ஆஞ்ஞையினால் பூமி முதலிய பஞ்சபூதங்களும்சகல வஸ்துக்களும் மனுஷர்களுக்கு ஊழியக்காரர்கள்போல் வேலை செய்கின்றனவென்பதை அடியில் விவரித்துக் காட்டுவோம்.

பூமியானது சகல சராசரப் பொருள்களும் அடங்கிய பண்டகசாலையாயிருப்பதுமன்றிப் பயிரிடுகிற குடியானவன்

போல நவதானியங்களையும் இதர போஜன பதார்த்தங் களையும் நமக்கு விளைவித்துக் கொடுக்கின்றது. அப்பு ஜலக் காரியைப்போல ஸ்நாநபானாதிகளுக்கு உதவுகின்றது. காற்று ஆலவட்டக்காரன்போல நமக்குச் சாமரை போடு கின்றது. நெருப்பு சமையற்காரனைப்போல நளபாகம் செய்கின்றது. ஆகாசம் தீபம் ஏந்துகிறவன்போலச் சந்திர சூரிய நக்ஷத்திரமுதலிய தீபங்களைத் தாங்கிக்கொண் டிருக்கின்றது. மேகங்கள் ஜலமிறைக்கிற பெண்களுக்குச் சமானமாயிருக்கின்றன. நதி, ஏரி, குளம் முதலியவை கள் ஜலம் வைக்கிற கடாரங்களாயிருக்கின்றன. விருக்ஷ சாதிகளும், பயிர் பூண்டு முதலியவைகளும் பலசரக்குக் கடைகாரர்கள்போல இலை, பூ, காய், கனி, கிழங்கு, தானிய முதலிய பல சம்பாரங்களைக் கொடுக்கின்றன. மலை களும் கடல்களும் ரத்ன வியாபாரிகள்போல நவரத்ன முதலிய பல திரவியங்களைக் கொடுக்கின்றன. பூச்செடிகள் பூவிறைக்கிற பெணகளாயிருக்கின்றன. பல மூலிகைகள் மருந்துகொடுக்கிற வைத்தியர்களாயிருக்கின்றன. பூஞ் சோலைகள் நாடக சாலைக்குச் சமானமாயிருக்கின்றன. மயில், அன்னம், கோழி, கொக்கு முதலிய பக்ஷிகள் நாட்டியப் பெண்கள்போல நடனஞ்செய்கின்றன; குருவி, கிளி, பூவை, வானம்பாடி முதலிய பக்ஷிகள் பாடகர்கள்போலச் சங்கீதம் பாடுகின்றன காகம், பருந்து கோழி முதலிய பறவைகளும், பல்லி, அரணை முதலியவை களும் வீடு சுத்தம் செய்கிற பெண்கள்போலப் பலப் பூச்சி களையும், இறந்துபோன பல ஜந்துக்களையும் பக்ஷிக்கின் றன. பருத்திச்செடி, பட்டுப்பூச்சி முதலியவைகள் நமக்கு வஸ்திர வியாபாரிகளாயும், நாய், ஆடு, புலி, கரடி முதலியவைகள் சால்வை, போர்வை, கம்பளம் இவைகளைக் கொடுக்கிற வர்த்தகர்களாயுமிருக்கின்றன. தேனீக்கள் தேன் கொடுக்கின்றன. பசு, எருமை, ஆடு முதலியவை கள் பாற்காரிபோல நமக்குப் பால் கொடுக்கின்றன. காளை, கூளை, குதிரை, யானை, ஒட்டகம் முதலியவைகள் வாக னங்களாய் நம்மைச் சுமப்பதுமன்றி, இன்னும் பலவேலை

களுக்கும் உதவுகின்றன. அந்த மிருகங்களுக்குப் புல் வைக்கோல் முதலியவைகள் ஆகாரங்களாயிக்கின்றன. எறும்பு முதலியவைகள் வீடு பெருக்கிறவள்போலப் பலவித மாய்ச் சிந்திக்கிடக்கிற வஸ்துக்களைப் புசித்து வீட்டைச் சுத்தம் செய்கின்றன. நாய்கள் காவற்காரரைப்போல் வீடு காக்கின்றன. கழுதையும் நமக்காகப் பல பாரங்களைச் சுமக்கின்றன. சேவல்களும், செம்போத்து களும், காகங்களும் நமக்குச் சூரியராஜன் வருகையைக் காட்டுகிற கட்டியக்காரர்களாயிருக்கின்றன. சிங்கம், புலி, கரடி முதலிய துஷ்டமிருகங்களும், பாம்பு, தேள் முதலிய விஷஜந்துக்களும் தெய்வ பயத்தைப் போதிக்கிற குரு வுக்குச் சமானமாயிருக்கின்றன. நயமும் பயமும் காட்டிப் பிள்ளைகளை வளர்க்கும் தாய்போலக் காருண்ணிய மூர்த்தி யாகிய கடவுள் அந்த துஷ்ட ஜந்துக்களையும், இடி பெருங் காற்று-பூகம்மம்-க்ஷாமம் யாதி முதலிய துன்பங்களையும், நமக்குத் தெய்வபயமும்-பக்தியும் தற்குணங்களும் உண்டா வதற்காகச் சிருஷ்டித்திருக்கிருரென்பது நிச்சயமேயா யினும் அந்தத் துஷ்ட ஜந்துக்களாலும், துன்பங்களாலும் நமக்கு அடிக்கடி உபத்திரவம் உண்டாகாதபடி அவைகளை அடக்கி வைத்திருக்கிருரென்பது அபரோக்ஷம் அல்லவா? எலிகள் மிஞ்சாதபடி பூனைகளையும் பாம்புகள் மிஞ்சாதபடி கீரி, மயில் முதலியவைகளையும், அப்படியே இதர துஷ்ட மிருகங்களுக்கு வெவ்வேறு சத்துருக்களையும் சுவாமி உண்டு பண்ணியிருக்கிருர். மேலே நாம் விவரித்தபடி உலகத்திற் காணப்பட்ட பொருள்களில் ஒன்றேனும் நமக்கு உபயோக மற்றதாயிருக்கவில்லை,

மேற்சொன்ன வஸ்துக்களு மன்றிப் பூமண்டலத்தில் உள்ள சகல மனுஷர்களும் ஒருவர்க் கொருவர் சகாயமா யிருக்கும்படி சுவாமி செய்திருக்கிற விசித்திரம் அதிசயிக்கத் தக்கதாயிருக்கின்றது. ஒரு குடும்பத்திலுள்ள பல பெயர்கள் பலதொழில்களைச் செய்து அந்தக் குடும்பத்தைத் தாங்கு வதுபோல உலகமாகிய பெரிய குடும்ப சமரக்ஷணர்த்த

மாகச் சகல ஜனங்களும் பிரயாசைப்படுகிருர்கள். ஒருவன் மகாராஜனுய் இருந்தாலும் ஏழையானுலும் அவன் ஒருநாள் ஜீவிக்கிறதற்கும் எத்தனைபேர் அன்னங்கிடைப்பதற்காக நிலத்தை வெட்டித் திருத்துகிறவர்களும், உழுகிறவர்களும் பயிரிடுகிறவர்களும் ஜலம்பாய்ச்சுகிறவர்களும், களை பிடுங்குகிறவர்களும், காவல்காக்கிறவர்களும், அறுத்துக் களம்சேர்க்கிறவர்களும், தானியங்களைக் குத்தி அரிசியாக்கி விற்கிறவர்களும் இவ்வகையாக அதிற்சம்மந்தப்பட்டவர்கள் இத்தனைப்பெயரென்று கணக்கிடக் கூடுமா? அப்படியே உப்பு முதல் கற்பூரம் வரையில் உள்ள சகல சாமக்கிரியைகளும் நமக்குக் கிடைப்பதற்காக எண்ணிக்கையில்லாத ஜனங்கள் பலவிடங்களில் பல விதமாகப் பாடுபடுகிருர்கள். வஸ்திரம் நமக்குக் கிடைப்பதற்காகப் பருத்தி விதைத்தெடுத்துப் பஞ்சாக்கிக் கொட்டி நூற்றுச் சாயம் தோய்து நெய்து வஸ்திர மாகிறவரையில் தேகப்பிரயாசை பட்டவர்களுக்குக் கணக்குண்டா? சமயலுக்குவேண்டி விறகும் நீரும் கிடைப்பதற்காக அநேகர் விறகுவெட்டி விற்கிருர்கள். அநேகர் நதி, ஏரி, குளம் முதலியவைகளை வெட்டுகிருர்கள். அநேகர் நமக்கு நடக்கப் பாதை செப்பனிடுகிருர்கள். நமக்கு வீடுகட்ட அநேகர் செங்கல், ஓடு, சுண்ணும்பு, முதலியவைகள் செய்கிருர்கள். அநேகர் மரங்களை வெட்டி அறுத்துப் பலகையாக்குகிருர்கள். அரசர்கள், மந்திரிகள், படைவீரர்கள், நியாயாதிபதிகள் முதலானவர்கள் நமக்குச் சத்துருபயமில்லாமலும், அநியாயம் நடவாமலும், சர்வ ஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாக்கிருர்கள். குருமார், உபாத்தியாயர் முதலியோர் நமக்கும், நம்முடைய பிள்ளைகளுக்கும் ஞானேபதேசம் செய்கிருர்கள், வைத்தியர், கல் தச்சர், கொல்லர் தட்டார், வண்ணுர், நாவிதர், செக்கார், சேணியர், முதலானவர்கள் நமக்காகப் பலதொழில்கள் செய்கிருர்கள்.

ஒரு தேசத்தார் பிழைப்பதற்காக அந்த தேசத்து ஜனங்கள் மட்டுமல்ல பூமண்டலத்திலுள்ள சகல ஜனங்களும் உழைக்கிருர்கள். நம்முடைய ஸ்திரிகள் பாதாதிகேச பரியந்தம் வஸ்திரபூஷணலங்காரம் செய்துகொள்வதற்காக

பல தேசங்களிலிருந்து பலவர்ணமான வஸ்திரங்களையும், நவரத்னங்களையும், தங்கம், வெள்ளி முதலிய பஞ்சலோகங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு கடல்வழியாகவும், கரைவழியாகவும் எண்ணிக்கையில்லாத ஜனங்கள் வருகிறார்கள். அந்த நவரத்னங்களும் பஞ்சலோகங்களும் கிரோகோபகரணமான பல பாத்திரங்களும் சாமான்களும் நமக்குக் கிடைப்பதற்காக மலைகளிலும் பொற்சுரங்களிலும் காடுகளிலும், லக்ஷாதி லக்ஷம் ஜனங்கள் கைசலிக்க, கால்சலிக்க தேகமெலிய நெற்றித் தண்ணீர் நிலத்தில் வீழப் படாத பாடுகளெல்லாம் படுகிறார்கள். இவ்வகையாக ஒவ்வொருவனும் ஜீவிக்கிறதற்கு உலகத்திலுள்ள எல்லா ஜனங்களும் பிரயாசைப்படும்படி ஐயன் செய்திருக்கிற விநோதத்தை யார் அளவிடக்கூடும் ?

உலகமுழுவதும் ஒருகுடும்பம்மென்பதற்கும் ஒரே வர்க்கமென்பதற்கும் இன்னும் அநேக பிரத்தியட்சப் பிராமணங்கள் உண்டு. பூகோளத்தைச் சேர்ந்த சகல கண்டங்களிலும் வசிக்கிற சர்வ ஜனங்களுக்கும் தேகங்களும் அவயவங்களும் குணகுணங்களும் இன்ப துன்பங்களும் சாவு வாழ்வுகளும், எள்ளளவும் வித்தியாசமில்லாமல் ஒரே தன்மையாயிருக்கின்றன. சகல பாஷைகளிலும் உள்ள இலக்கணம், இலக்கியம், கணிதம், நியாயம், தர்க்க முதலிய நூல்களும் வித்வான்களுடைய கற்பனைகளும் வாரம், மாதம், ஆண்டு முதலிய கணக்குகளும் சகலதேசத்தாருக்கும் சற்றேறக் குறைய ஒரே வகையாயிருக்கின்றன. பூமி சாஸ்திரத்தினாலும் அந்தத் தேசங்களுக்குரிய சீதளோஷ்ண பேதங்களினாலும், ஆகார வித்யாசங்களாலும் சிலதேசத்தார் வெளுப்பாயும், சில தேசத்தார் கறுப்பாயு மிருக்கிறார்களே யன்றி வேறு காரணமல்லவே. ஒரு தேசத்திலுள்ள நகரவாசிகளுக்கும் கிராமவாசிகளுக்கும் பேச்சு முதலிய சில விஷயங்களில் சிறிது பேதம் உண்டாயிருப்பது சகவாச காரணமே யல்லாமல் இயற்கைக் காரணமல்லவே. ஒரு பிராமணன் வீட்டுக் குழந்தையைப் பால பருவத்தில் ஒரு தாழ்ந்த ஜாதியான் தன் வீட்டிற் கொண்டுபோய்

வளர்த்தால் அந்தத் தாழ்ந்த ஜாதியார் போலவே பேசவும் நடக்கவும் கற்றுக்கொள்ளும். ஒரு பறையன்வீட்டுப் பிள்ளையைப் பிராமணன் கொண்டுபோய் வளர்த்தால், பிராமணனைப் போல் வார்த்தையும், நடை உடை பாவனைகளும், உண்டாகும். இதுவே சேர்க்கைக் காரணமென்பதைக் காட்டுகின்றது. பிராமணப்பிள்ளை பூணூல், விபூதி, ருத்திராக்ஷத்துடன் பிறக்கவில்லை. பறையன் வீட்டுப் பிள்ளை மாடு மேய்க்கிற கோல், குடுவை, கந்தையுடன் பிறக்கவில்லை. ராஜபுத்திரர்கள் தலையில் கிரீடமும் கையில் செங்கோலும் பீதாம்பரமும் தரித்துக்கொண்டு கனகவிக்ரகம் போல் அதிசுந்தரமாய்ப் பிறக்கவில்லை. ஏழைப்பிள்ளை. இரந்துகுடிக்கும் ஓட்டுடன் கோவணாண்டியாய்ப் பிறக்கவில்லை. அரசன் வீட்டுப் பிள்ளையாய் இருந்தாலும் ஏழை வீட்டுப் பிள்ளையாய் இருந்தாலும் எல்லாப் பிள்ளைகளும் ஒரு கோவணத்துக்கும் கதியில்லாமல் சுத்த நிர்வாணத்துடன் நிராதரவாயும் துர்ப்பலமாயும் பிறக்கின்றன. பிறந்த பிற்பாடு எந்த ஜாதிப் பிள்ளையாயிருந்தாலும் படித்தால் புத்திமானும், படியாவிட்டால் புத்தியில் உலக்கைக் கொழுந்தாயும் பிரவர்த்திக்கிறனென்பது யாவர்க்கும் ஸ்வாநுபோகமாயிருக்கின்றது. சகல மன்னுயிர்களுக்கும் ஏகபிதாவாகிய கடவுள் எல்லாருக்கும் பொதுவில் மழை பெய்யவும், எல்லாருக்கும் சந்திர சூரிய நக்ஷத்திரங்கள் பிரகாசிக்கவும், எல்லாருக்கும் சமானமாகப் பஞ்சபூதங்கள் வேலைசெய்யவும் ஆக்ஞாபித்திருக்கிறார். அபேதமாக எல்லா மனுஷர்களும் வியாதி முதலிய துன்பங்களால் பீடிக்கப் பட்டு அந்திய கலத்தில் தங்களோடு கூட ஒன்றும் கொண்டு போகாமல் இறந்துபோகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட பல முகாந்திரங்களால் உலகமெல்லாம் ஒரு குடும்பமென்பதும் ஒரே ஜாதியென்பதும் நிதர்சநமாயிருக்கின்றது.

ஒரு சிறிய குடும்பக் காரியம் நடப்பதற்குப் பெரியர் சிறியரென்கிற அந்தஸ்துக்கிரமமிருக்கவேண்டியது எப்படி அவசியமோ, அப்படியே உலகமாகிய பெரிய குடும்பம் உஜ்ஜீவிப்பதற்கு அரசரென்றும் குடிகளென்றும், மேலோ

ரென்றும் கீழோரென்றும், தனவான்களென்றும் தரித் திரர்களென்றும் பல அந்தஸ்துகளிருக்க வேண்டியது முக்கியம். அப்படிப்பட்ட தாரதம்மியமில்லாமல் சகலரும் சமானஸ்தர்களாயிருந்தால் தலைக்குத் தலைமூப்பாய் ராஜ நீதியும் பலதொழில்களும் நடவாமல் விபரீதம் உண்டாகு மென்பது நிச்சயமே. மேலான அந்தஸ்துள்ளவர்களுக்கு அந்தஸ்துக்குத் தக்க கிரமங்களும் கவலைகளும் சத்துரு பயமும் ரோகங்களும் அதிகமாயிருக்கின்றன. அவ்வளவு கஷ்டங்கள் தாழ்ந்த பதவியில் இருப்பவர்களுக்கு இல்லை. அவர்கள் படும் சரீரபிரயாசமானது அவர்களுக்கு ஆரோக் கியத்தையும், மனோரம்மியத்தையும், பரமசந்தோஷத்தை யும் கொடுக்கின்றது; தாங்கள் குடியிருக்கிற வீடுகள் அசைந்தாலும் தாங்கள் அசையாமல் சோம்பலை மேற் கொண்டிருக்கிற தனவான்களுக்குச் சரீரசுகமும் மனோதிர்ப் தியும் குறைவாயிருக்கின்றன. பலதேசங்களைப் பிடித்தால் ஒரு அரசனுக்கு எவ்வளவு சந்தோஷம் உண்டாகுமோ அவ்வளவு சந்தோஷம் கூலிவேலை செய்து சொற்பப் பொருளைச் சம்பாதிக்கிற ஏழைக்கும் உண்டாகின்றது. இவ்விதமாக ஒருவிஷயத்தில் குறைவுள்ளவர்களை வேறொரு விஷயத்தில் அதிகப்படுத்திச் சகலரையும் சமானமாக ரக்ஷிக்கிற கிருபா சமுத்திரமாகிய கடவுளை அநவரதமுந் தியானிக்கும்படி ஸ்திரீகளுக்குப் போதிக்க வேண்டும்.

தெய்வத்தையடைவதற்குப் புண்ணியமே வழியாயிருப் பதால் ஸ்திரீகளுக்குப் புண்ணியோபதேசஞ் செய்வது முக்கியமாயிருக்கின்றது. புண்ணியத்திற்குப் புண்ணியமே சமானமல்லாது அதற்கு உபமானஞ் சொல்ல வேறொரு பொருளுமில்லை. புண்ணியமே புத்தி, புண்ணியமே சித்தி, புண்ணியமே சக்தி, புண்ணியமே முக்தி, புண்ணியமே வேதாந்தம், புண்ணியமே போதாந்தம், புண்ணியமே சித் தாந்தம். சகல சாஸ்திரங்களும், வேதங்களும், வேதாக மங்களும், இதிகாச புராணாதிகளும் ஸ்தோத்தரிப்பது புண்ணியத்தையே. வேதாந்திகளும் சித்தாந்திகளும் ரிஷீ சுரர்களும் வித்தியாரபாகரும், சதாநேசிப்பதும் பூசிப்

பதும் உபதேசிப்பதும் புண்ணியமே. சந்நியாசிகளும் தபோதனர்களும், சர்வசங்கப்பரித்தியாகஞ்செய்வது புண்ணியத்திற்காகவே, உன்மதம் என்மதமென்று துன்மதமாகச் சம்வாதஞ் செய்கிற சகல சமயவாதிகளும் புண்ணியம் ஒன்றையே அவிரோதமாக அங்கீகரிக்கிறார்கள். பராபரவஸ்து நராவதாரஞ்செய்ததும் பாபத்தை நீக்கிப் புண்ணியத்தை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டே. ஆதியில் அநேக மகாத்மாக்கள் தலைகொடுத்து நிலை நிறுத்தினதும் புண்ணியமே, இல்லறம் துறவறமென்று சொல்லப்பட்ட இரண்டறங்களும் புண்ணியமே, பக்தர்களைச் சுத்தர்களாக்குவதும் புண்ணியமே, சுத்தர்களை முத்தர்களாக்குவதும் புண்ணியமே, சகல இகபரார்த்தங்களைக் கொடுப்பதும் புண்ணியமே, மானுஷிகத்தைத் தெய்வீகமாக்குவதும் புண்ணியமே.

மோட்சத்திற்கும் நரகத்திற்கும் எப்படிப் பேதமோ அப்படியே சிஷ்டர்களும் துஷ்டர்களும் பரஸ்பரவித்தியாசமுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்க.ள் இந்தவுலகத்திலும் புண்ணியவான்களுக்குப் பூஷணையும் துஷ்டர்களுக்குத் தூஷணையும் உண்டாகின்றன. சிஷ்டர்களுக்கு எங்கும் பிரக்யாதி, துஷ்டர்களுக்கு எங்கும் அபக்யாதி. சிஷ்டர்கள் சர்வஜனமித்திரர்கள், துஷ்டர்கள் சர்வலோக விரோதிகள். அரசர்களும் நியாதிபதிகளும் சிஷ்டானுக் கிரகமும் துஷ்டநிக்கிரகமும் செய்கிறார்கள், தேசாதிபதிகளும் கூடிய வரையில் யோக்கியர்களையே தேடித் தகுந்த உத்தியோகங்களைக் கொடுக்கிறார்கள். தெரியாமையினாலும் பக்ஷபாதம் முதலிய காரணங்களாலும் அயோக்கியர்கள் உத்தியோகங்களில் நியமிக்கப்பட்டாலும் அவர்களுடைய அயோக்கியத்தை வெளியான மாத்திரத்தில் அவர்களை உத்தியோகங்களிலிருந்து தள்ள யாவரும் வழி தேடுகிறார்கள். பெற்றதாய் தந்தைகளும் நல்லபிள்ளைகளை நேசித்துக் கெட்டபிள்ளைகளைத் துவேஷிக்கிறார்கள், நல்லவன் ஏகசாட்சியாயிருந்தாலும் அவனுடைய வார்த்தையைப் பிரமாணமாகக் கொண்டு அசத்ய வான்கள் பலராயிருந்

தாலும் அவர்களுடைய சாக்ஷியங்களைத் தள்ளி நியாய சபையரர் தீர்மானிக்கிருர்கள். கூடியமட்டும் நல்லவர்களையே தேடி அவர்களிடத்தில் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்ய யாவரும் விரும்புகிருர்கள். நாணயமுள்ள வர்த்தகர்களிடத்திலே யாவரும் சரக்குகளைக்கொள்ள அபேக்ஷிக்கிருர்கள். பெண்வீட்டுக்காரர்கள் நற்குணமுள்ள புருஷர்களையும். பிள்ளைவீட்டுக்காரர்கள் நற்குணமுள்ள பெண்களையுந்தேடி விவாகஞ் செய்வது பெரும்பாலும் வழக்கமாயிருக்கிறது எஜமான் துஷ்டனுயிருந்தாலும் அவன் நல்லவர்களையே தேடித் தனக்குள் வேலைக்காரர்களாக வைத்துக் கொள்ளுகிருன்.

சிஷ்டர்களால் ஒருவருக்கும் துன்பமில்லாத படியால் சிஷ்டர்களைத் துஷ்டர்களும் பூஷிக்கிருர்கள். துஷ்டர்களால் யாவருக்கும் உபத்திரவமானபடியால் துஷ்டர்களைத் துஷ்டர்களும் தூஷிக்கிருர்கள். துஷ்டனைத் துஷ்டனென்று சொன்னுல் அவனுக்கே கோபம்வரும். அவனைச் சிஷ்டனென்று சொன்னுல் அவனுக்கு சந்தோஷம் உண்டாகும். துஷ்டனை அவனுடைய பெண்சாதியும் பிள்ளைகளுமே நம்பார்கள். துஷ்டர்களும் வாசாகைங்கரியமாய்த் தாங்கள் நல்லவர்களென்று பக்கிர்வேஷம் பூண்டு கொண்டால் மட்டும் அவர்களிந்த உலகத்தில் ஜீவிக்கலாமேயொழிய வேறு வகையில் ஜீவிக்க மார்க்கமில்லை. இந்தக் காரணத்தைப் பற்றியே உலகத்தில் கள்ளஞானிகள் விஸ்தாரமாயிருக்கிருர்கள். ஒருவனுக்கு அழகும், தனமும், வித்தையும் இல்லாதிருந்தாலும் அவன் நல்லவனுயிருப்பானுனுல் அவனிடத்தில் யாவருக்கும் கௌரவமும் அவனைப் பார்க்கப் பார்க்கப் பிரியமும் சந்துஷ்டியும் உண்டாகின்றன. வடிவில் மன்மதனுயும் திரவியவானுயுமிருந்தாலும், அவன் துஷ்டனுயிருப்பானுனுல் அவனிடத்தில் யாவருக்கும் அருவருப்பும் அவமதிப்பும் உண்டாகின்றது. சிறுபிள்ளைகளுந் துஷ்டர்களை வெறுக்கிருர்களென்பதற்கு மழையில்லாத காலங்களில் சிறுபிள்ளைகள் கொடும்பாவி கட்டியடிக்கிற வழக்கமே சாக்ஷியமாயிருக்கிறது. ஊருக்கு ஒரு நல்ல அதிகாரி வந்தால் அவனை யெல்லாரும் கொண்டாடிக்

கொண்டு அவனுடைய க்ஷேமத்தைப் பிரார்த்திக்கிறார்கள். அவன்பரமதுஷ்டனா யிருந்தானானால் அவனால் துன்பமடைந்தவர்கள் துன்பமடையாதவர்கள் எல்லோரும், ஏகோபித்துச் சமயம் வரும்போது அவனைக்கெடுக்கக் கங்கணம் கட்டிக் கொள்கிறார்கள். வீடுகளிலும் வீதிகளிலும் பலபேர் பேசுகிறவார்த்தைகளைக் கவனித்தால் இன்னான் நல்லவன் இன்னான் கெட்டவன் என்கிற வார்த்தை கலவாமலிராது. விவரந்தெரியாத குழந்தைகளும் நல்லவர்களிடத்திற் பிரியத்தையும் துஷ்டர்களிடத்தில் அப்பிரியத்தையுங் காட்டுகின்றன.

சத்தியம், பொறுமை, சாந்தம், தாக்ஷணியம், இரக்கம், உபகாரம, நிர்வாகம், நீதிமுதலிய நற்குணங்களை மெச்சாதவர்கள் யார்? அந்த நற்செய்திகளை தங்களுக்குயாவருகுஞ் செய்யவேண்டுமென்று விரும்பாதவர்கள் யார்? அகங்காரம் பொய், சூது, வஞ்சகம், களவு கொலை, கோபம், லோபம், மோகம், குரோதம், மதம், மாற்சரியம், கொடுமை, அநீதி முதலிய துர்ச்செய்கைகளைப் பிறரிடத்திற் கண்டால் அவைகளை வெறுக்காதவர்கள் யார்? அந்தச் செய்கைகளைத் தங்களுக்கு ஒருவரும் செய்யக்கூடாதென்று அபேக்ஷியாதவர்கள் யார்? ஒரு உபகாரியைக் கண்டால் அவனைப் பிரியமாக உபசரிக்காதவர் யார்? ஒருவன் தாங்கக் கூடாத துன்பத்தை யனுபவித்தால் அவனுக்காக இரங்காதவர்கள் யார்? ஒருவன் மற்றொருவனை அநியாயமாக உபத்திரவஞ் செய்தால் அந்தக் கொடியனைக் கோபிக்காதவர்கள் யார்? ஒருவனுடைய கண்ணில் வேறொருவன் குத்துவதை நாம் பார்த்தால் நம்முடைய கண்களும் நோகின்றன. ஒருவன் வேறொருவனை அடித்தால் அதைப் பார்க்கிற நம்முடைய தேகமும் வலிப்பது போலிருக்கின்றது. தங்களுடைய சொந்தத் துக்கத்துக்காக அழாதவர்களும் பிறர்துக்கத்துக்காக அழுகிறார்கள். துன்மார்க்கத்திற் பழகிப் பழகிக் கல்லைப் போன்ற கடின சித்தங் கொண்டிருக்கிறவர்களைத் தவிர மற்றயாவரும் துன்பப்படுகிற புண்ணியவானைக் கண்டால் இரங்காமலிரார்கள்.

கதைகளிற் சொல்லப்படுகிற சாதுக்களைக்கூடப் பூஜிப்பதும், அவர்களுக்கு விரோதிகளான அசாதுகளை நிந்திப்பதும் யாவருக்கும் சகஜமாயிருக்கின்றன, இராவணன் இராமத்துரோகஞ் செய்தானே யல்லாமல் நமக்கென்ன துரோகஞ் செய்தான்? துரியோதனன் தர்மபுத்திராதிகளுக்குத் தாயாதியேயல்லாமல் நமக்குத் தாயாதியல்லவே. அரிச்சந்திரன் நமக்கென்ன உபகாரம் செய்தான்? நக்ஷத்திரையன் நமக்கென்ன அபகாரம் செய்தான்? இராமாயணத்தில் இராமர் தமது பத்தினியைப் பிரிந்து அழுகிற இடத்தை நாம் வாசிக்கும்பொழுது சீதையுடனே நம்முடைய பத்தினிகளும் போய்விட்டதுபோல் நாமும்கூட அழுகிறோம். அவருடைய படைகளாகிய குரங்குகளுடனே நாமும் கூடிக்கொண்டு இராவணாதிகளுடனே மனோயுத்தம் செய்கிறோம். அந்தக் குரங்குப் படைகளுக்குத் திரணச்சேதம் வந்தாலும் நமக்குப் பிராணச்சேதம் வந்ததுபோல் வாடுகிறோம். இராமபாணத்தால் இராக்ஷதப்பிணங்கள் மலைமலையாய்க் குவியும்போது நமக்கு இராமர் கனகாபிஷேகம் செய்ததுபோல் நாம் ஆநந்த பரிதராகிறோம், தர்மன் முதலிய பஞ்சபாண்டவர்களும், அரிச்சந்திரனும் இராஜ்யங்களை இழந்து பரிதபிக்கும் பொழுது நம்முடைய இராஜ்ஜியங்களும் போய்விட்டனபோல நாமும் அநுதாபப்படுகிறோம். பின்பு அவர்களுக்குப் பட்டாபிஷேகமானவுடனே நமக்கும் பட்டாபிஷேக மானதுபோல் மகிழ்ந்து அவர்களுடனே நாமும் மனோராச்சியஞ் செய்கிறோம். இவை முதலிய காரணங்களாற் புண்ணியத்தின்மேல் பிரியத்தையும் பாபத்தின்மேல் வெறுப்பையும் மனுஷருக்குச் சுபாவ குணமாக ஸ்வாமி கொடுத்திருக்கிறாரென்பது பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமாயிருக்கின்றது.

புண்ணியம் செய்வது பிரயாசமென்று சிலர் நினைப்பார்கள். அப்படி நினைப்பது தப்பு. சாண்வயிறு வளர்ப்பதற்காகச் சமுத்திர யாத்திரை செய்தும், மலைகள் ஏறியும், ஆரணியங்களைக்கடந்தும், தேசாதி தேசங்களெல்லாந் திரிந்தும் பல தொழில்களைச் செய்கிறார்கள். யுத்தரங்கத்

திற்போய்ச் சண்டை செய்து பிராணனைக் கொடுக்கிறார்கள். மனுஷனுடைய செய்கையோ தேவதா நிர்மாணமோ வென்று பிரமிக்கும்படியான சிற்பவேலைகள், சித்திர வேலைகள், நீராவியந்திரங்கள், இருப்புவண்டிகள், தந்தித் தபால் முதலிய அருமையான வேலைகளைச் செய்கிறார்கள். அகோரத்திரம் பிரயாசப்பட்டுப் பல சாஸ்திரங்களையும் பல தொழில்களையும் கற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட அதிசயமான காரியங்களைச் செய்கிற மனுஷர்களுக்கு உண்மை, சாந்தம், பொறுமை முதலிய புண்ணியங்களைச் செய்வது மஹாப்பிரயாசமா? அவைகளைச் செய்ய அலைய வேண்டுமா? தேகப் பிரயாசப் படவேண்டுமா? இல்லையே.

பாவஞ் செய்வது கஷ்டமே தவிரப் புண்ணியஞ் செய்வது கஷ்டமல்ல. உள்ள காரியத்தை உள்ளபடி சொல்வது தானே உண்மை. நடந்த காரியத்தைக் கூட்டாமற் குறைக்காமல் நடந்தபடியே சொல்வது எவ்வளவு எளிதான காரியம்! நடவாத காரியத்தை நடந்ததுபோலப் பொய் சொல்லுகிறதாயிருந்தால், முன்னுக்குப்பின் விரோதமில்லாமல் முந்தியே ஆலோசித்துக் கற்பித்துக்கொண்டு ஆகாசமாளிகை கட்டுவது போலப் பொய்க்கோட்டை கட்டுவது எவ்வளவு வருத்தமாயிருக்கின்றது! அஸ்திபாரமில்லாத சுவருக்கு ஆயிரம் முட்டுக் கொடுப்பதுபோல ஒரு பொய்யை ஸ்தாபிக்க அனேகம் பொய்களைச் சொல்லியும் பிரயோஜனமில்லாமல், "கெட்டிக்காரன் புளுகு எட்டு நாளையில் தெரியுமென்பதுபோல" எப்படியும் பொய் வெளியாகின்றது. கொலை-களவு - மோசம் -வஞ்சகம் – பரஸ்திரீகமனம் முதலிய கொடிய செய்கைகளைச் செய்வதற்குத் தகுந்த சமயங்களும் ஆயுதங்களும் சகாயங்களும் தேடிக் கொண்டு அந்தச் செய்கைகளைச் செய்வது எவ்வளவு கஷ்டமும் வருத்தமும் அச்சமும் பிராணசங்கடமுமாகின்றன! அந்தச் செய்கைகளுக்கு விரோதமான புண்ணியங்களைச் செய்வது எவ்வளவு இலேசாயிருக்கின்றது!

சர்வ சாட்சியாகிய கடவுள் பாவபுண்ணியங்கள் தெரியும்படி மனோசாக்ஷியாகிய தீபத்தை ஒவ்வொருவருடைய

உள்ளத்திலும் ஏற்றி வைத்திருக்கிருரென்பது சத்தியமே. விவரந் தெரியாத பாலர்களும், சித்த ஸ்வாதீனமில்லாத பைத்தியக்காரர்களும் தவிர மற்ற யாவரும் படித்தவர் களாயிருந்தாலும், படியாதவர்களாயிருந்தாலும் நன்மை தீமை தெரியாதவர்கள் ஒருவருமில்லே. படியாத மூடர் களுக்குத் தர்மா தர்மங்களேச் சேர்ந்த சில நுட்பமான விஷயங்கள் தெரியாமலிருந்தாலும், ஸ்தூலமாய் தர்மம் இன்னது அதர்மம் இன்னது என்பது யாவருக்கும் தற்சுபா பமாகத் தெரிந்திருக்கின்றது. ஆனதுபற்றியே "நெஞ்சை யொளித்தொரு வஞ்சகமில்லே" என்றும், "தன்னெஞ்சரி யாத பொய்யில்லே, தாயறியாத சூலில்லே" என்றும், "தன்னேயறியாத சன்னதமில்லே" என்றும் பெரியோர்க ளுடைய வாக்கியங்களிருக்கின்றன. மனுே சாட்சியாகிய தீபம் பாவ புண்ணியங்களே நமக்குக் காட்டுகிறதுந் தவிர நாம் பாவஞ் செய்யும்பொழுது நம்மைச் சுடுகின்றது. புண்ணியம் செய்யும்பொழுது நம்மைப் புகழ்ந்து சந் தோஷிக்கின்றது. ஆகையால் மனுேசாக்ஷிக்கு விரோத மில்லாமல் நடக்கிறவர்களே புண்ணியாத்மாக்கள்.

கண்ணுடியில் தோன்றுகிற நம்முடைய பிரதி பிம்பம் நாம் செய்வதை யெல்லாம் தானுஞ் செய்து காட்டுவது போல் நமக்குப் பிரதிபிம்பமாகிய உலகம் நாம் செய் வதையே நமக்குச் செய்கின்றது. நாம் ஒருவனேப் புகழ்ந் தால் அவனும் நம்மைப் புகழுகிருன். நாம் ஒருவனே யிகழ்ந்தால் அவனும் நம்மை யிகழுகிருன். நாம் ஒரு வனுக்கு உபகாரஞ் செய்தால் அவனும் நமக்கு உபகாரஞ் செய்கிருன். நாம் அபகாரஞ் செய்தால் அவனும் நமக்கு அபகாரஞ் செய்கிருன். ஒருவன் ஏழையாயிருந்தாலும், அவனுக்கு நாம் தீங்கு செய்தால் அவனும் ஒரு சமயத் தில் நமக்குத் தீங்கு செய்வது கூடாத காரியமல்ல. கொசு கும் யானேயைச் சாடுகின்றது. குப்பையுயர்ந்து கோபுரத் தையும் மூடுகின்றது. பெரிய பொருள்களேச் சிறிய செல் லும் பக்ஷித்து நாசமாக்குகின்றன. நாம் எதை விதைக் கிருேமோ அதுவே நமக்கும் பலிக்கும். வேம்பை விதைத்

தவனுக்கும் வேம்பேயல்லாமற் கரும்பு கிடைக்குமா? பாம்பை வளர்த்தவனுக்கும் விஷமேயல்லாமல் அமிதங் கிடைக்குமா? அப்படியே நாம் நன்மை செய்தால் நன்மையும், தீமை செய்தால் தீமையும் நமக்கே லபிக்கிறபடியால் தீமையை விட்டு நன்மையைப் பிடித்துக் கொள்வது வேகமாயும் நம்முடைய சுயப்பிரயோஜனமாகவும் இருக்கின்றது.

துஷ்டர்களுக்கு அவர்களுடைய துர்மார்க்கங்களே அவர்களைத் தண்டிக்கிற ஆயுதங்களாயிருக்கின்றன. பேருண்டி, சோம்பல் முதலிய துர்க் குணங்களை மேற்கொண்டவர்களுக்கு அஜீரணம், வியாதி, ஆயுசு நஷ்டம் முதலிய பல துன்பங்கள் வளர்க்கின்றன. மதுபானஞ் செய்கிறவர்கள் பணத்தைக் கொடுத்துப் பைத்தியத்தை விலைக்கு வாங்குவதுபோல் பல துன்பங்களுக்கு ஆளாகிறார்கள். அவர்களுடைய குடியே குடியைக் கெடுக்கின்றது. தாயென்றும் தாரமென்றும், மேத்திய மென்றும் அமேத்திய மென்றும், பேதந் தெரியாமல் வீட்டை விற்று, மாட்டை விற்று, உடமைகளைவிற்று, மானங்கெட்டு மரியாதை கெட்டு, மதிகெட்டு, விதிகெட்டுப் பெண்சாதி யொரு பக்கம் பிள்ளைகளொருபக்கம் தாங்களொரு பக்கமாகத் திரிகிற குடியர்களுடைய பெருமையை என்னென்று சொல்லலாம்! கள்ளின் கடையே அவர்களுக்குக் காணியாக்ஷி, குப்பைமேடே அவர்களுக்குக் குடியிருப்பு. புழுதியே அவர்களுக்குப் போர்வை, சாம்பலே அவர்களுக்குச் சப்பிரமஞ்சம், சாணியே அவர்களுக்குத் தலையணை, ஆகாசமே அவர்களுக்கு ஆடை, கள்ளே அவர்களுக்கு ஸ்நாநபாநம், துன்பங்களே அவர்களுக்குத் துணை. கள்ளை வாயில் விட்டவுடனே தங்களுடைய சரித்திரங்களைத் தாங்களே சொல்லிக் கொள்கிறவர்களாதலால் நாம் விஸ்தரித்துச் சொல்ல வேண்டுவதில்லை.

காமாதுரர் படுங் கஷ்டங்களுக்கு அவர்களுடைய தேகங்களே சாட்சியாகையால் வேறுசாக்ஷி அநாவசியகம் ஈ எறும்பு கிருமி முதலியவைகளுக்கு மகோசசவங்

கொண்டாடுவதுபோல அவர்கள் சரீரங்களில் புண்களும் கட்டிகளும் பல வியாதிகளும்கொண்டு வேப்பிலையுங் கையுமாகத் திரிகிருர்கள்.

வெண்பா

"மேகங்கள் யாவுமுயர் விண்ணீங்கிவேசையர்தந்
தேகங்களில்வாசஞ் செய்கையால்—மாகமிசை
ஆசைக்குங்கார்காணு மவ்வேசையார்கொடுப்பர்
காசைக்கொடுப்பவர்க்கே காண்."

"மேகங்களெல்லாம் ஆகாசத்தைவிட்டுத் தாசிகளுடைய சரீரங்களில் வசிக்கிறபடியால், சிலசமயங்களில் ஆசைக்குப் பார்க்க வேண்டுமானாலும் ஆகாயத்தில் மேகசஞ்சாரமில்லாமலிருக்கின்றது. தாசிகளுக்கு யார் காசுகொடுக்கிருர்களோ அவர்களுக்கே தாசிகள் மேகங்களைக் கொடுப்பார்கள்". ஆகையால் காமுகர்கள் மேகமுதலிய பல வியாதிகொண்டு அற்பாயுசாய்மாண்டு போவதற்கு அவர்களுடைய விடமார்க்கமே காரணமாயிருககின்றது.

பொருமை, கோபம், பகை, குரோதம் முதலிய துர்க்குணங்களை உடையவர்கள் பாம்புகளையும் தேள்களையும் பிடித்துத் தங்கள்மேலே விட்டுக் கொள்ளுகிறவர்களுக்கு எவ்வளவு உபத்திரமோ அவ்வளவு உபத்திரங்களைத் தாங்களே அடைகிருர்கள். அவர்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே செய்துகொள்ளுகிற துன்பங்களை அவர்களுடைய விரோதிகளுஞ் செய்யத்துணியார்கள். தான் சேர்ந்த பொருளைச்சுட்டு நாசமாக்குகிற நெருப்புப் போலப் பொருமை, பகை முதலிய துர்க்குணங்களுக்கு யார் இடங் கொடுக்கிருர்களோ அவர்களே உபாதிப் படுகிறபடியால் அவர்களுக்கு வேறு தண்டனை வேண்டுவதில்லை. அந்நியர்களுக்கு உண்டாகிற சுகமெல்லாம் பொறுமையுள்ளவனுக்குத் துக்கமாய் முடிவதால், அவனுக்கு ஓயாத துக்கமுஞ் சஞ்சலமும் வளர்கின்றன. கோபாவேசங் கொண்டவனே வென்ருல் நெருப்புப் பற்றியெரிகிற வீட்டிற் குடியிருப்

பவன் போல் தானே பல துன்பங்களை அனுபவிக்கிறான். இத்தன்மையாகக் குமாரர்களுக்கு அவர்களுடைய துர்க்குணமே தண்டனையாயிருக்கும்படி தேவாதிதேவன் செய்திருக்கிற வேடிக்கை ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது.

தீயர்களுக்குத் தெய்வ தண்டனையையும் தவிர இந்த உலகத்தில் ராஜதண்டனையும் விதிக்கப்படுகின்றதே. கால் விலங்குகளும் குட்டை மரங்களும் தூக்குமரங்களும் விலங்குக் கூட்டங்களும் பீரங்கிகளும் குண்டுகளும் மருந்துகளும் கத்தி முதலிய ஆயுதங்களும் துஷ்டர்களுக்காக உண்டாயிருக்கின்றனவேயொழிய மற்றைப்படியல்லவே. அரசர்களும் மந்திரிகளும் நியாயாதிபதிகளும் போலீசுச் சேவகர்களும் படைவீரர்களும் துஷ்டர்களைச் சிக்ஷிப்பதற்காக இருக்கிறார்களேயல்லாது வேறல்லவே. துஷ்டர்கள் இல்லாவிட்டால் அந்த உத்தியோகஸ்தர்களுக்குப் பிழைப்பேது

தீயர்களுக்கு அவர்களுடைய தீமையே தண்டனையாயிருப்பதுபோலப் புண்ணியவான்களுக்குப் புண்ணியமே சம்மானமாயிருக்கின்றது. அவர்கள் சர்வஜனமித்திரர்களாகையால் அவர்களுக்கு எல்லாரும் மித்திரர்களாகவேயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒருவரையும் விரோதியாதபடியால் அவர்களுக்குப் பகைவர்கள் ஒருவருமில்லை. சர்வலோக சமாதானமும் புண்ணியத்திலுண்டாகிற மனோபாக்கியமும் நிர்மலமான ஆத்மாநந்தமும் உள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். தகப்பன் பிள்ளைகளையடித்துப் புத்தி கற்பிப்பதுபோல் சாதுக்களைச் சோதிப்பதற்காகவும், அவர்கள் ஞானத்திலும் புண்ணியத்திலும் அதிகரிப்பதற்காகவும், அவர்களுச் சில சமயங்களில் கடவுள் துன்பத்தைக் கொடுப்பதுமுண்டு. அதற்காகச் சாதுக்கள் பின்வாங்கமாட்டார்கள். துன்பமே ஞானத்தின் பாடசாலையாயிருக்கின்றது. உலகத்தில் துன்பங் கலவாத சுகமில்லை. பிரசவ வேதைக்குப் பயந்தால் புத்திரபாக்கியம் கிடைக்குமா? மருந்து கசப்பென்று வுண்ணப்பயந்தால் சரீரசுகம் உண்

டாகுமா? குளிருக்குப் பயந்தால் குளிப்பதெப்படி? அதுபோலத் துன்பத்துக்குப் பயந்தால் இன்பமில்லையாத லால் சுடச்சுடப் பிரகாசிக்கும் பொன்னைப்போலவும், சாணைக் கல்லில் வைத்துத் தேய்க்கத்தேய்க்க ஒளிமிகும் மணிகள் போலவும் என்ன துன்பம் வந்தாலும் பின்னிடாமல் புண்ணி யத்தில் அதிகரிப்பவர்களே உத்தமர்கள். இந்த உலகம் பரலோகப் பிரயாணத்திற்கு மார்க்கமேயல்லாமல் இது நமக்குச் சொந்தமல்லவே. ஒரு ஊருக்குப் பிரயாணமாய்ப் போகிறவர்கள் வழியில்படுகிற கஷ்டங்களை மதியாமல் அந்த ஊரின்மேலே நோக்கமாய்ப் போவதுபோல் பர லோக யாத்திரைக்காரர்களாகிய நாம் மார்க்கமாகிய இந்த உலகத்தில் வருகிற துன்பங்களுக்கு அஞ்சாமல் அந்த யாத்திரையின் மேலே திர்ஷ்டியாயிருக்கவேண்டும்.

"தாட்டோட்டக்காரனுக்குத் தயிருஞ்சாதமும், விசு வாசக் காரனுக்கு வெந்நீரும் பருக்கையும்" என்பது போலப் புண்ணியவான்கள் டாம்பீகரமாய்த் தங்களுடைய பெருமையைத் தாங்களே சொல்லிக் கொள்ளார்களாகை யால் அவர்களைச் சில சமயங்களில் உலகத்தார் அறியா மலும் அவர்களுக்குத் தகுந்த சன்மானஞ் செய்யாமலு மிருப்பார்கள். அதற்காகப் புண்ணியவான்கள் அற்பமும் கலக்கிறதில்லை. அநித்தியமான இகலோக பாக்கியத்தை அவர்களே நிஷேதிப்பதால் அவர்களுக்கு அந்தப் பாக்கிய மில்லாமற் போவது குறைவல்ல.

பூலோக பாக்கிய மெல்லாங்கூடி மண்ணும் கல்லும் மயிரும் பஞ்சமலாதிகளுமேயன்றி வேறல்லவே, பொன்னும் வெள்ளியும் ஒருவகையான மண்ணேயன்றி வேறொன்று மல்லவே. நவரத்தினங்கள் பலவகைக் கற்களே. கம்பளம் போர்வை சால்வை முதலியவைகள், நாய், புலி, கரடி, ஆடு முதலிய மிருகங்களின் மயிர்களே. பட்டுகள், பட்டுப் பூச்சியின் வாய்நுரையே. வஸ்திரங்கள் பருத்தி நூலே. புனுகு, சவ்வாது, கஸ்தூரி முதலியவைகள் பூனைமலமே. தேனென்பது தேனீக்களின் உச்சிட்டமே. இப்படிப்பட்ட அசுசியான பதார்த்தங்கள் புண்ணியத்திற்குப் பிரதிப்பிர

யோசனமாகுமா? அந்தப் பொருள்கள் எவ்வளவிருந்தாலும் மனுஷனுடைய ஆசை யடங்காமலிருப்பதால் அந்தப் பொருள்கள் மனுஷனுக்குத் திருப்தியையும் சந்தோஷத்தையும் உண்டு பண்ணத் தக்கவைகளல்ல வென்பது நிதர்சனமாயிருக்கின்றது.

உலகத்தில் நம்முடைய ஆசைக்கு அளவில்லை. அலெக்சான்றர் என்கிற அரசனுக்கு சைதியா என்கிற ஜாதியார் சொன்னதுபோல நம்முடைய பேராசை எவ்வளவு பெரிதோ அவ்வளவு பெரிய சரீரம் நமக்கிருக்குமானால் நம்முடைய தலைகள் அண்ட முகட்டை முட்டி அப்பாற் செல்லும். பாதங்கள் பாதாளலோகமட்டும் பாயும். வலது கை பூமியின் வடதிசைச் சுவரை ஊடுருவும். இடது கை தென்றிசைக் கோடிமட்டும் செல்லும். பூலோகமெல்லாம் பிடித்த பின்பு தேவர்களுடனே யுத்தஞ் செய்து தேவலோகத்தையும் பிடிக்க ஆரம்பிப்போம். இன்னுஞ் சிலலோகங்களிருந்தால் அவைகளையும் பிடிக்கத் துவசங்கட்டுவோம். இப்படியாக நம்முடைய ஆசை அளவற்றதாயிருப்பதால் பூலோக பாக்கியம் சுத்த அபதார்த்தமென்றும் பரலோக பாக்கியமே சிலாக்கியமென்றும் பரிஷ்காரமாய் விளங்குகின்றது.

பிள்ளைவரத்துக்குப் போய்ப் புருஷனைச் சாகக் கொடுத்தது போலும் வட்டிக்காசைப்பட்டு முதலையிழந்தது போலும், குளிக்கபோயும் சேற்றைப் பூசிக் கொண்டது போலும் சிலர் புண்ணியவேடந் தரித்துக் கொண்டு பாவத்தைக் கட்டிக்கொள்ளுகிறார்கள். வாயிலே தேனும் வாலிலே கொடுக்குமுள்ள தேனீக்கள் போல உதட்டிலே உறவும் உள்ளத்திலே பகையும், கையிலே ஜெபமாலையும் கக்கத்திலே கன்னக் கோலும் ,கழுத்திலே தாழ்வடமும் கருத்திலே கரவடமுமாய் வேளைக்குத் தகுந்த வேஷம் பூண்டு கொண்டு வாசாஞானிகளாய்த் திரியாமல் உள்ளும் புறமும் ஒத்திருக்கவேண்டும்.

யுவதி பதிவிரதையாயிருப்பது கற்பேயன்றி விர்த்த நாரி பதிவிரதையாயிருப்பது விசேஷமா? பலவான் அடங்கி யிருப்பது அடக்கமேயன்றிப் பலமில்லாதவன் அடங்கி யிருப்பது அரிதா? சகல சாஸ்திர சம்பன்னன் வித்தியா கர்வமில்லாமலிருப்பது பெருமையேயன்றிப் படியாத மூடன் நிகர் வியாதிருப்பது ஆச்சரியமா? பெண்டு பிள்ளை பண்டு பதார்த்தங்களையுடையவன் துறவியாவது துறவே யன்றி ஒன்றுமில்லாதவன் துறவியாவது அபாவவிரக்தி தானே. அப்படியே நம்முடைய இளமைப் பருவத்தில் ஆரோக்கிய சரீரர்களாயிருக்கும் பொழுதே தெய்வ பக்தி யும் புண்ணியாப்பியாசமும் நமக்கிருக்கவேண்டுமே யல்லா மல் சாகுங் காலத்தில் புண்ணியம் செய்யலாமென்று நினைப்பது பசியெடுத்த பின்பு நெல் விதைப்பது போலும், தாகமெடுத்த பின்பு நதிவெட்டுவது போலும், கப்பலேறின பின்பு மாலுமி சாஸ்திரங்கற்றுக் கொள்வதுபோலுமிருக் கின்றது.

பலநாள் பிரயாசப்பட்டுக் கற்றுக் கொள்ளாமல் எந்தத் தொழிலையும் நிறைவேற்றமுடியாது. அப்படியே புண்ணியத் தொழிலும் முன்னமே பழக்கமின்றி நிர்யாண தசையில் சித்திக்குமா? மரம் சாய்ந்த பக்கத்தில் விழுவதுபோல ஒரு வனுக்கு எப்பொழுது அப்பியாசம் எதுவோ அதுவே அவனை அந்திய காலத்திலும் விடாது. மேலும் சாகிற கால மும் சமயமும் ஒருவருக்கும் முன்னுடித் தெரியாதே. இன்றோ நாளையோ இந்த நிமிஷமோ மறுநிமிஷமோ காலையோ மாலையோ பகலோ இரவோ இருக்கும் பொழுதோ நடக்கும் பொழுதோ உண்ணும் பொழுதோ உறங்கும் பொழுதோ வேலைசெய்யும் பொழுதோ இப்பொழுதோ அப்பொழுதோ மரணம் வருமென்பது நிச்சயமில்லாமலிருப் பதால் ஆரியக் கூத்தாடினாலுங் காரியத்திற் கண்ணாயிருப் பவர்கள்போல் சதா ஈசுவரத்தியானமும் புண்ணிய சிந்தனை யும் உள்ளவனாயிருக்கவேண்டும்.

காலம் ஓயாமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. அதன் ஓட்டத்தைப் பிடிக்க ஒருவராலும் ஏலாது. அந்தக்காலத்துக்கு நாம் என்ன கொடுமை செய்தோம்? அதன் செய்கை யெல்லாம் விபரீதமாயிருக்கின்றது. அது தன்பாட்டிற் போகாமல் நம்முடைய ஆயுசையும் நிமிஷந்தோறும் திருடிக்கொண்டு போகின்றது. மூலையிலிருப்பவர்களை முற்றத்தில் இழுத்துவிடுவதுபோல் நடுவீட்டிலிருக்கிற நம்மைத் தினந்தோறும் இடுகாட்டிற்குச் சமீபத்தில் இழுத்துக்கொண்டு போகின்றது. சிறுகுழந்தைகளைப் பாலர்களாகவும், பாலர்களைக் குமாரர்களாகவும், குமாரர்களைக் கிழவர்களாகவும் செய்கின்றது. கல்லைப்போன்றவுடலை வில்லைப்போல் வளைக்கின்றது கன்னங்கறுத்த மயிரைப் பின்னமாக்கிக் கொக்குப்போல் வெளுக்கச் செய்கின்றது. இரண்டுகாலுள்ளவர்களை மூன்றுகாலராக்குவதுபோல விருத்தாப்பியரைக் கோலூன்றி நடக்கப் பண்ணுகின்றது. காந்திமேனியை ஓந்திமேனியாக்கி சுந்தர முகத்தை அந்தாமுகமாக்கி, மீன்விழியை ஊன்விழியாக்கி முத்தைப்பழித்த பல்லைச் சொத்தைப் பல்லாக்கி கட்டிபோல் மொழியை எட்டிபோலாக்கி, சீதேவிபோலிருந்தவளை மூதேவியாக்கி அநர்த்தஞ் செய்கின்றது. இந்தப் பூனையும் பாலைக்குடிக்குமோ என்பதுபோல் அசையாமல் ஆயுதமில்லாமல் இருந்துகொண்டு கோட்டைகொத்தளங்கள், மாடகூடங்கள் முதலியவைகளையெல்லாம் நாள் வட்டத்தில் இடித்துத் தகர்த்து நாசஞ் செய்கின்றது. இந்தக் கொடியகாலத்தை நம்பக்கூடாதாகையால் எப்பொழுதுஞ் சர்வஜாக்கிரதையுடன் புண்ணியத்தையே அவலம்பிக்கவேண்டும்.

இந்தப் பிரபஞ்சமே ஒரு பெரிய நாடகமாயிருக்கின்றது. கூத்தாடிகள் இரா வேஷக்காரர்ளாயிருக்கிறார்கள். நாமெல்லாரும் பகல் வேஷக்காரர்களாயிருக்கிறோம். உலகத்தில் அரசர்கள் தரிக்கிற கீரிடங்களும், பீதாம்பரங்களும், பல உத்தியோகஸ்தர்கள் தரிக்கிற சட்டை, தலைப்பாகை முதலியவைகளும், வேஷங்களேயல்லாமல் வேறல்லவே. கூத்தாடிகளுடைய நாடகத்தில் அரசர் முதலிய பல வேஷங்களைத்

தரித்துக்கொள்வது போல இந்தப் பிரபஞ்ச நாடகத்தில் அரசரென்றும், குடிகளென்றும் பெரியவரென்றும் சிறியவரென்றும் பெற்றவரென்றும் பிள்ளைகளென்றும் புருஷனென்றும் பெண்சாதியென்றும், பலவேஷங்களைப் பூண்டு கொள்கிறோம். அந்த வேஷங்களுக்குரிய தொழில்களை நாம் குறைவற நிறைவேற்றினால் அந்தப் பிரபஞ்சநாடகத் தலைவனாகிய கடவுள் நமக்கு நித்தியானந்த வெகுமானத்தை அளிப்பாரென்பது சத்தியமே. நாடகம் முடிந்து போவது போல் உலகமெல்லாம் அழிந்து போகும். நாம்பூண்டுகொண்ட வேஷங்களும், நாம் படித்த சாஸ்திரங்களும், வித்தைகளும் சம்பாதித்த திரவியங்களும், கீர்த்திகளும் பட்டங்களும் பெருமைகளும் மின்னல்போல மறைந்து போகும். புண்ணியம் ஒன்றே சதா சர்வகாலமும் நம்மைப்பிரியாமல் பரலோகத்தில் நம்மைத் தொடர்ந்து வந்து ஜகதீசனுடைய பாதாரவிந்தத்தில் சேர்க்குமாதலால் புண்ணியத்தைப் போல் நமக்கு உற்றதுணை வேறொன்றுமில்லையே.

புண்ணியம் நமக்குப் பொருளாயிருப்பது போலவே பாவம் நமக்குப் பகையாயிருக்கின்றது. பாவம் பாம்பினுங் கொடிது, தீயினுங்கடிது, நஞ்சினும் பெரிது, நமனிலும் வலிது, பாம்புகடித்தாற் கொல்லும், நெருப்பு தொட்டவர்களைச் சுடும், விஷம் உண்டவர்களைக் கொல்லும், நமன் ஆயுசு முடிந்தவர்களைக் கொல்வான். பாவமோ வென்றால் நினைத்தமாத்திரத்திற் கொல்லுந் தன்மையுடையதாயிருக்கின்றது, ஒரு அந்நிய ஸ்திரீயை நாம் சேராமலிருந்தாலும் அவளை ஆசையோடு நாம் மனதில் நினைத்தமாத்திரத்தில் அவளைச் சேர்ந்ததற்குச் சமானமான பாவிகளாகிறோம். பிறர் பொருளைப் பார்த்து நாம் பொருமை கொண்டால், உடனே அந்தப் பொருளைத் திருடினவர்கள் போல தோஷத்திரஸ்தராகிறோம். பிறர் கெட்டுப் போக வேண்டுமென்று மனதில் நினைத்தால் உடனே அவர்களைக் கொலை செய்ததுபோல் தோஷாரூடராகிறோம். இப்படியே "உண்ணாமல் தின்னாமல் ஊரம்பலமானேன்" என்பது போல் யாதொரு பிரயோசனமுமில்லாமல் மன

தினுற் பல பாவங்களைக் கட்டிக் கொள்ளுகிறோம். இன்னும் வாக்கினுலும் கிரியையினுலும் நாம் செய்கிற பாவங்களுக்குக் கணக்குண்டா? ஒரு அற்ப மனுஷன் நம்முடன் கூட விருந்தால் அவன் முன்பாகத் துன்மார்க்கஞ் செய்யாமல் சர்வ ஜாக்கிருதையாயிருக்கிறோம். தேவாதி தேவனும், அரசர்க்கரசனும், அகண்ட பரிபூரணமா யெங்கும் நிறைந்திருப்பவனுமான கடவுள் எப்பொழுதும் நம்முடன் கூட இருப்பதை நினையாமல், நாம் பிரபஞ்சமாகிய மாயாந்தகாரத்தில் மதிமயங்கிப், பல பாவங்களைச் செய்வதா?

ஒரு கனவான் ஒரு பழத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, ஒரு சிறு பாலனைக் கூப்பிட்டு, "ஓ குழந்தாய் கடவுளிருக்கிற இடத்தைச் சொன்னுல் உனக்கொரு பழந் தருவேன்" என்று சொல்ல, அதற்கு அப்பையன் "கடவுள் இல்லாத இடத்தை நீர் சொல்வீராகுல் உமக்கு இரண்டு பழந்தருவேன்" என்று பிரதியுத்தரம் சொன்னுனும். அதுபோலக் கடவுள் இல்லாத இடமில்லையே. அவருக்கு மறைவான விஷயங்களுமில்லையே, நமக்குக் கண்களைக் கொடுத்த கடவுளுக்கு நம்முடைய செய்கைகளைப் பார்க்கக் கண்கள் இல்லாமலிருக்குமோ? நமக்குக் காதுகளைக் கொடுத்த கர்த்தாவுக்கு நாம் பேசும் வார்த்தைகளைக் கேட்கக் காதுகள் இல்லாமலிருக்குமோ? நமது மனங்களில் வசிக்கின்ற மனேதயனுக்கு நம்முடைய நினைவுகள் தெரியாமலிருக்கக் கூடுமோ? வேத சொரூபியாகிய கடவுள் வேத விதிகளை அநுசரியாதவர்களைத் தண்டிக்காமல் விடுவானே? பாபரகிதன் பாபிஷ்டர்களைத் துவேஷிக்காமலிருப்பானே? ஆகையால் நாம் எப்போதும் தெய்வ சந்நிதானத்தில் இருப்பதை அடிக்கடி நினைவுற்று நம்முடைய ஆசாபாசங்களையும் மனேவிகாரங்களையும் அடக்கிச் சுகிர்தசாலிகளாய் விளங்க வேண்டும். கோட்டைக்குள் சத்துருக்கள் பிரவேசியாதபடி அரசர்கள் கோட்டை வாசலில் காவல் வைப்பதுபோல், காமக் குரோத மோக லோபமத மாற்சரியங்களாகிய சத்துருக்கள் பஞ்சேந்திரியங்களின் வழியே நம்முடைய மனக்கோட்டைக்குள்

நுழையாதபடி ஞானத்தையும், விவேகத்தையும் காவல் வைத்து அந்தச் சத்துருக்களை ஜெயிக்க நாம் எப்போதும் யுத்த சந்நதர்களாயிருக்க வேண்டும்.

ஸ்திரீகளுக்குப் பதிவிரதாதர்மத்தையும் படிப்பிக்க வேண்டும், இந்த விஷயத்தைக் குறித்து நீதிநூலிலும், பெண்மதி மாலையிலும், இந்த வசன காவியத்திற் பல விடங்களிலும், நாம் பிரஸ்தாபஞ்செய் திருப்பதால் அதைப் புநருக்தி செய்யாமல் அதற்குச் சம்பந்தமான சில விஷயங் களை மட்டுஞ் சங்க்ஷேபமாக எடுத்துரைப்பது போது மென்று நினைக்கிறோம். ஆதிமனுஷர் பாவஞ் செய்யாமல் பரிசுத்தரா யிருக்கும் பொழுது கலியாணம் கடவுளால் நியமிக்கப்பட்டதாகையால் உலகத்தில் நடக்கிற சகல காரியங்களிலும் கலியாணஞ் சர்வ சிரேஷ்டமாகின்றது. உலகத்தில் ஜனஸங்கம் விருத்தியாகும் பொருட்டும், ஒருவர்க்கொருவர் உதவியாயிருக்கும் பொருட்டும் ஆதியில் ஆணையும் பெண்ணையுஞ் சர்வேசுரர் உண்டு பண்ணித் தம்முடைய திருக்கையாலவர்களுக்கு விவாக முகூர்த்தம் நிறைவேற்றி வைத்தபோதே கலியாணம் எவ்வளவோ சிறப்புள்ளதா யிருக்கின்றது. ஸ்திரீயும் புருஷனும் ஒரு தேகமானதால் அவர்கள் ஒருவரொருவரை அதிகப் பிரிய மாக நேசிக்கவேண்டுமென்றும் வேதம் ஆக்ஞாபிக்கின்றது. வேத வாக்கியங்களின்படி புருஷனுடைய பூரண பக்ஷத் திற்குப் பத்தினியும், பத்தினியினுடைய பூரண பக்ஷத்திற் குப் பர்த்தாவும் பாத்தியஸ்தராயிருக்கிறார்கள். பர்த்தாவை மனப் பூர்வமாக நேசிப்பதோடுகூட அவனுக்குக் கீழ்ப் படிந்து அவனுடைய சொற்படி நடக்கவும் ஸ்திரீ விசேஷ மாகப் பாத்தியப் பட்டிருக்கிறாள். ஆயினும் புருஷனைத் தெய்வமாகப் பாவிக்க வேண்டுமென்கிற இந்தத் தேசத் தாருடைய கொள்கை கேவலம். அசந்தர்ப்பமாயிருக் கின்றது. கடவுளே ஆண்டவர், நாம் அடிமை. அவர் எஜ மானர், நாம் ஊழியக்காரர். அவர் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்காரகர்த்தர். அவரால் நாம் ஆக்கப்படுகிறவர்களும், காக்கப் படுகிறவர்களும், நீக்கப்படுகிறவர்களுமாயிருக்

கிறோம். அவர் சூத்திரதாரி, நாம் அவரால் ஆட்டப்படுகிற சூத்திரப் பிரதமை. இப்படிப்பட்ட கடவுளுக்குச் சமான மாகப் புருஷனைப் பத்தினி பாவிக்க வேண்டு மென்கிற விதியானது கனமான தெய்வ தூஷணையா யிருக்கின்றது. பின்னும் இந்தக் கொள்கையானது சகல பொருள்களுக் கும் மேலாகவும் ஹிருதய பூர்வமாகவும் கடவுளை நேசிக்க வேண்டுமென்கிற வேதவாக்கியத்திற்குப் பிரத்தியக்ஷ விரோதமாயுமிருக்கின்றது.

தெய்வ பக்திககுப் பின்பு புருஷ பக்தி விசேஷ மென் பதும், ஸ்திரீகளுக்குச் சகல பாந்தவ்வியங்களினும் புருஷ பாந்தவ்வியம் அதி உத்கிருஷ்டமென்பதுஞ் சித்தமே. இதற் குத் திருஷ்டாந்தமாகக் கலியாணமானவுடனே ஸ்திரீ தன்னுடைய தாய் தந்தை, சகோதரர் முதலியவர்களையும், பிதுரார்ஜிதங்களையும் விட்டு விட்டுப் புருஷனுக்கும் அவனு டைய திரவியங்களுக்கும் உரியவளாவதே போதுமான சாக்ஷியமாயிருக்கின்றது. ஆகையால் பர்த்தாவிடத்தில் பரிபூரண நேசம் வைக்க வேண்டியது பத்தினியினுடைய மாருத கடமை யாயிருக்கின்றது. பர்த்தாவுக்குக் கீழ்ப் படிந்து அவனுடைய இஷ்டப் பிரகாரம் நடக்கிற பத்தினி க்குச் சர்வா பீஷ்டமும் நிர்விக்னமாய்ச் சித்திக்கு மென்பது சத்தியமே. உலகம் ஒன்றைக் கொடுத்து மற்றொன்றை வாங்குகிற வர்த்தகர்களுக்குச் சமானமாயிருப்பதால் நமக்கு மரியாதை வேண்டுமானல் நாம் மரியாதையைக் கொடுத்து மரியாதையை வாங்க வேண்டும். நமக்கு ஒரு வருடைய பிரியம் வேண்டுமானல் நாம் பிரியத்தைக் கொடுத்துப் பிரியத்தை வாங்கவேண்டும். அப்படியே ஒரு ஸ்திரி புருஷனிடத்தில் எவ்வளவு விசுவாசம் வைக்கிருளோ அவ்வளவு விசுவாசம் புருஷனிடத்திலிருந்து அவளுக்குக் கிடைக்கும். கிரமமான சகல விஷயங்களிலும் புருஷனுடைய அபீஷ்டப் பிரகாரம் பெண்சாதி நடந்தால் அவளுடைய அபீஸ்டப் பிரகாரம் புருஷனும் நடப்பான். ஆகையால் குடும் பத்துக்கு புருஷன் எஜமானயிருந்தாலும், அவனுக்குப் பிரியமாக நடக்கிற பெண்சாதியின் சொற்படி புருஷன்

கேட்பாளுதலால் அப்படிப்பட்ட பெண்சாதி ஒருபக்ஷத்தில் புருஷனுக்கு எஜமானியாயிருக்கிருள். இது ஸ்திரீயினுடைய வணக்கத்திளுலும் இணக்கத்திளுலும் வருகிற மேன்மையல்லவா? சில சமயங்களில் நிஷ்காரணமாய்ப் பெண்சாதியைப் புருஷன் கோபித்துக் கொண்டாலும், அதற்குப் பிரதியாகப் புருஷனைப் பெண்சாதி கோபிக்க எவ்வளவும் அதிகாரமில்லை. பெண்சாதி எப்போதும் வீட்டுக்குள் இருப்பவளாதலாலும், அவளுக்குப் புருஷனைத்தவிர வேறே யஜமான் இல்லாதபடியாலும் அவள் அந்த ஒரு யஜமானனுக்குத் திருப்தியாக நடப்பது எளிதாயிருக்கின்றது; புருஷன் எப்படிப்பட்ட அந்தஸ்துடையவனுயிருந்தாலும் அவன பல எஜமான்களும், பல பேருடைய விரோதங்களும், பல கஷ்டமான தொழில்களும் உடையவனுகையால் தன்னை அறியாமல் அவனுக்குக் கோபம்வரக் காரணமிருக்கின்றது. அந்தச் சமயம் அறிந்து பத்தினி ஒதுங்கவேண்டியது கிரமம். பிரசண்ட மாருதம ஓங்கி வீசும்பொழுதும் அதிவேகமாய் ஜலப் பிரவாகம் வரும்பொழுதும் வளையாமல் எதிர்த்து நிற்கிற பெரிய விருக்ஷங்கள் வேரோடே சாய்ந்து விழுகின்றன. இந்தச் சமயத்தில் நிமிராமல் வளைந்துகொடுக்கிற சிறிய செடிகளுக்கு ஒரு அபாயமுமில்லை. அப்படியே ஸ்திரீகளும் புருஷர்களுக்குக் கோபம் வரும்பொழுது எதிர்த்து உத்தாரம் சொல்லாமல் சமயாநுகுணமாக ஒதுங்குவதே விவேகம். ஸ்திரீகள் எவ்வளவு நன்மையாக நடந்தாலும் அதற்குத் தானும் அனுசாரமாக நடவாமல் ஸ்திரீகளைக் கொடுமை செய்கிற சிலபுருஷர்களும் உண்டு. இப்படிப்பட்ட நிற்பாக்கியமான ஸ்திரீகளுக்குத் தெய்வம் சகாயம் செய்ய வேண்டுமேயல்லாமல் வேறு சகாயமில்லை. கைவிரலாலே கண்ணைக் குத்திளுல் கையை என்ன செய்யலாம்? நம்முடைய நாவைப் பல்கடித்தால் பல்லை உடைக்கலாமா? கப்பலேறின பின்பு கடல் யாத்திரைக்குப் பயந்து காரியமென்ன? ஸ்திரீக்கும் புருஷனைத் தவிர வேறு கதியில்லாத படியால் தன்னுல் கூடிய வரையில் புருஷனுக்குத் திர்ப்தியாக நடக்க வேண்டியது ஸ்திரீயினுடைய கடமையாயிருக்கின்றது. புருஷன் எப்படிப் பட்டவனுயிருந்தாலும் தெய்வ

பக்தியும் சாந்தமும் பொறுமையும் உண்மையும் அடக்கமும் வணக்கமும் கற்பு நெறியும் உள்ள ஸ்திரீகளுக்கு ஒருநாளும் குறைவில்லை.

எண்சாணுடம்பிற்கும் சிரசே பிரதானமாயிருப்பதுபோல் ஸ்திரீகளுக்குச் சகல குணங்களிலும் கற்பு நிலையே முக்கியாபரணமாயிருக்கின்றது. கற்புநிலை தவருதவளுக்கு முக அழகு இல்லாமலிருந்தாலும் கலியாண வீட்டுப் பூமாலை போல் அவள் யாவராலும் கனப்படுத்தப்படுவாள். கற்பு நிலை கெட்டவள் அதிசுந்தரியாயிருந்தாலும் அவள் சுடு காட்டு மாலையைப்போல் யாவராலும் இகழப்படுவாள். உலகத்தில் ஒருவனுக்குத் தீங்கு செய்கிறவன் அவனுக்கு மட்டுந் துரோகியாகிருன். அன்னிய புருஷனைச் சேருகிற ஸ்திரீயோ வென்ருல் பலபேர்களுக்குத் துரோகஞ் செய்கிருள். அவள் தன்னையுங் கெடுத்து, அந்த அந்நிய புருஷனையுங் கெடுத்துத் தன்னுடைய சொந்தப் புருஷனுக்குந் துரோகியாகிருள். அவளுடைய துர்மார்க்கத்தில் அவளுடைய புருஷனுக்கும் அந்நிய புருஷனுடைய பத்தினிக்கும் உண்டாகிற சஞ்சலமும் பொருமையும் கஸ்தியும் துக்கமும் அபரிமித மல்லவா? அன்றியுங் கோடாலிக் காம்பு குலத்துக்கீன மென்பதுபோல, கற்புநிலை கெட்டவள் தன்னுடைய புருஷன் வழி சுற்றத்தாருக்கும் மாருத அவமானத்தையும் இழிவையும் நிந்தையையும் உண்டுபண்ணுகிருள். இந்த அநியாயமான உலகமானது அவள் செய்த குற்றத்திற்காக அவளுடைய புருஷனையும் பிள்ளைகளையும் அவமானப்படுத்தி நிரபராதிகளான அவர்களையும் தண்டிக்கின்றது. மற்றக் குற்றங்களெல்லாம் சிலகாலத்தில் மறைந்து போகும். வியபிசார தோஷமோ வென்ருல் உலகமுள்ள மட்டும் மறையாது. அந்த வியபசாரி இறந்தாலும் அவளுடைய அபகீர்த்தி இறவாமல் என்றும் சிரஞ்சீவிப் பட்டம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கும். மற்றக் குற்றங்களுக் கெல்லாம் ஒவ்வொரு பிராயச் சித்தமுண்டு. ஒருவனுடைய பொருளைத் திருடினல் அதற்குச் சரியான பொருளைக் கொடுத்துத் திருப்தி செய்யலாம். அப்படியே

நமக்குண்டாகிற நஷ்டங்களும் நாம் பிறருக்குச் செய்கிற தீங்குகளுக்கும் தகுந்த பரிகாரங்களைச் செய்யலாம். பதி விரதாபங்கத்திற்கு ஒரு பிராயச் சித்தமும் இல்லையே. "கெட்டுப்போன கற்பு எட்டுநாள் அழுதாலும் வருமா?" அரைக்காசுக்கு அழிந்த கற்பு ஆயிரம் பொன் கொடுத் தாலும் வருமா?" என்று பழமொழியும் இருக் கின்றதே, ஸ்திரீகளுக்குக் காவலாகிய நாணத்தையும் மானத்தையும் விட்டு ஒரு ஸ்திரீ பரபுருஷ ஸம் போகத்துக்கு எப்போது உடன் பட்டாளோ அப்போதே அவள் எப்படிப்பட்ட அக்கிரமங்களுக்கும் பின் வாங்கமாட்டாள். பாதி விர்த்திய லோபம் பல பாவங்களை விளைவிக்கிற வித்தாயிருக்கின்றது. எப்படியெனில் பர புருஷனைச் சேருகிற ஸ்திரீ அந்தக் குற்றத்தை மறைப் பதற்காகப் பல தந்திரங்களையும், பொய்களையும், கபட மார்க்கங்களையும் உபயோகிப்பாள். அன்னிய புருஷனுல் உண்டாகிற கர்ப்பத்தை அழிப்பதற்காக அவள் பல மருந்துகளை உண்டு கொலை பாதகத்தையும் கட்டிக் கொள்வாள் அவள் சிலசமயங்களில் தன்புருஷனைக் கொல்லவும் வழிதேடுவாள். காமவிகாரத்தைத் தூண்டி விடுவதற்காக மதுமுதலிய லாகிரிவஸ்துக்களையும் அருந்து வாள். அந்தவஸ்துக்களையும் விலைக்கு வாங்கவும் பர புருஷர்கள் பார்க்கத் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்ளவும் கையிற்பொருளில்லாவிட்டால் திருடவும் ஆரம்பிப்பாள் ஒரு பரபுருஷன் போலப் பலபுருஷர்களைச் சேர்ந்து பொருள் சம்பாதிக்கவும் துணிவாள் கருடன்காலிற் கெச்சை கட்டினதுபோல் வியபிசார தோஷம் எப்படியும் பகிரங்க மாய்விடும் அந்தக் குற்றத்தை மறைக்க எத்தனிப்பதும் ஆகாசத்தைப் படல்கொண்டு மூடுவதற்கும் பூனை தன் கண்ணை மூடிக்கொண்டு பாலைகுடிப்பதற்கும், சமானமாயி ருக்கின்றது,

புருஷனும் பெண்சாதியும் ஜீவியகாலம் வரையில் அந்நியர்முகம் பார்க்கிறதில்லையென்று கலியாணகாலத்தில் தெய்வசந்நிதியில் பிரமாண பூர்வமாகக் சங்கற்பஞ் செய்து

கொள்ளுகிறார்களோ அந்தப் பிரமாணத்தை உல்லங்கனஞ் செய்து அந்நியசம் போகம் பண்ணுவது மகாகொடிய பாவ மாகையால், அப்படிப்பட்ட பாவிகள் மோக்ஷத்தை இழந்து அவியாத அக்கினியில் பூதபசாச கணங்களால் உபாதிக்கப்படுவார்களென்று வேதசாஸ்திரத்திற் பல விடங்களிற் சொல்லப்படுகின்றது. இந்த உலகத்தில் வியபிசாரிகள் சகலராலும் கைவிடப்பட்டு, சோரநாயகனாலுங் கைவிடப்பட்டு, தரித்திரமும் வியாதிகளும் துன்பங்களுங்கொண்டு சந்திசிரிக்கத் திரிகிறதை நாம் கண்ணாற் பார்க்கிறோம். பின்னும் இந்த உலகத்தில் நடக்கிற கொலைகளுக்குஞ் சண்டைகளுக்குங் கலகங்களுக்கும் இந்த அகம்மியாகமனமே பிரதான காரணமாயிருக்கின்றது. இந்தக் குற்றத்தினிமித்தஞ் சோதங் கொமோரா முதலிய பட்டணங்களைக் கடவுள் நிர்மூலஞ்செய்ததும் யாவர்க்குந் தெரிந்த விஷயந்தானே.

கள்ளப்புணர்ச்சியினால் உண்டாகிற இன்பம் அதி அற்பமாயிருக்கின்றது. அந்தக்கிஞ்சித் போகத்தினால் உண்டாகிற ஆபத்துக்களும் பாவங்களும் பழிகளும் அபாரமாயிருக்கின்றன. ஒருவனை மதங்கொண்ட யானை பின்னே துரத்த, முன்னே புலிவந்து பாய, அவன் அந்த ஆபத்துக்குப் பயந்து ஆற்றிலே குதிக்க, ஆற்றிலே பல முதலைகள் அவனைப் பிடித்து விழுங்க, இப்படிப்பட்ட ஸ்திதியிலிருக்கிறவன் தாகத்துக்கு ஜலத்தை அள்ளிக் குடித்துச் சந்தோஷித்தால் எப்படியோ, அப்படியே கள்ளப் புணர்ச்சி செய்கிறவர்களுடைய நெஞ்சில் ஓயாத பயமும் நடுக்கமுந்துன்பமுங் குடிகொண்டிருக்குமே. இவ்வளவு அச்சத்தோடு அவர்கள் அடையும் இன்பம் துன்பமேயல்லாமல் வேறல்லவே. இந்த அற்ப சுகத்தை விரும்பி மலை போலே பாவங்களையும் பழிகளையுந் துன்பங்களையுஞ் சம்பாதித்துக் கொள்ளுகிற ஸ்திரீ எவ்வளவு மதிகெட்டவளாயிருக்கிறாள்.

ஒருஸ்திரீ பரபுருஷனுக்குப் பெறுகிறபிள்ளைகளை அவள் தன் சொந்தப்புருஷனுடைய ஆஸ்திகளுக்குப் பாத்தியஸ்தர்களாக்குவது எவ்வளவு பெரிய அநியாயம். ஸ்திரீ புருஷர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் உதவியாயிருக்கும் பொருட்டும், கலியாணத்தைக் கடவுள் நியமித்தருளினர். அந்த விதிக்கு விரோதமாக உலகத்தில் வியபிசார தோஷங்கள் அதிகரிக்குமானல் புருஷனைப் பெண்சாதி மதியாமலும், பெண்சாதியைப் புருஷன் விரும்பாமலும், பிள்ளைகளைத் தாய்தகப்பன்மார்கள் பராமரிக்காமலும், தாய்தந்தைகளைப் பிள்ளைகள் பேணமலும், கிரகஸ்தாச்சிரம தர்மங்கள் சரியாக நடவாமலும் உலகத்திற்குப் பெரிய விபரீதம் உண்டாகுமே. ஆகையால் ஸ்திரீகள் கற்புநிலையைக் கைவிடாது காக்கவேண்டும். இதர யுத்தங்களில் சத்துருவுக்குப் பின்வாங்காமல் எதிர்த்து நிற்பவர்களே ஜெயமடைவார்கள். காம யுத்ததிலோவென்ருல் எதிர்த்து நில்லாமல் ஓடுகிறவர்களே ஜெயங்கொள்வார்களாகையால் பெண்டுகள் அந்நியபுருஷர்களுடன் பேசாமலும் அவர்களைச் சொப்பனத்திலும் நினையாமலுங், காம நூல்களையுங் கெட்ட கதைகளையும் படியாமலுங் கேளாமலும் நிர்மலமாயிருக்க வேண்டும்.

உலகத்தில் அந்நிய ஸ்திரீகளைக்கெடுக்க உபாயஞ் செய்கிற புருஷர்களும் இருக்கிருர்களாகையால், ஸ்திரீகள் தகுந்த துணையில்லாமல் ஒருபோதுந் தனிமையாயிருக்கத் தக்கவர்களல்ல புருஷன் வீட்டிலில்லாதபோது அவர்கள் நற்குணமுள்ள பெண்டுகளைத் துணைதேடி வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அவர்கள் பிராணன்போனலுங் கற்புநிலை தவறுகிறதில்லையென்கிற வைராக்கிய சித்த முடையவர்களாயிருக்க வேண்டும். ஒருஅரசனுடைய கெட்ட எண்ணத்துக்கு ஒரு உத்தமி இணங்காமல் நிராகரித்த பொழுது அவன் வாளை உருவிக்கொண்டு "என்னை நீ சேராதிருப்பாயானல் உன்னை வெட்டிக் கொல்வேன்" என்று கோபத்தோடு மொழிய, அதைக் கேட்ட பதிவிரதை அந்த அரசனை நோக்கி, நரபதி நீயானலும் நண்பரின்

பாதத்துக்குன் சிரமகுட நிகராமோ வெனனக், கரவாளை யுருவி நின்ருய். கற்பினுக்கோர் குறை வின்றித் தரமா நீ யெனைக்கொல்லிற் றந்தைதாய் குரு நீயே. ஓ துஷ்டா! நீ அரசனுனலும் எனது பர்த்தாவினு டைய திருப்பாதத்திலே ஒட்டிய தூசிக்கு உன்னுடைய தலையிலிருக்கிற கிரீடமும் சமமாகுமா? உன்னைச் சேரா விட்டாற் கொல்வேனென்று கைவாளை உருவி நின்ருய். என்னுடைய கற்புக்குமட்டும் பங்கமின்றி என்னை நீ கொன்றுவிடுவாயானுல்எனக்குத் தாயுந் தந்தையும் குருவும் நீயேயென்று பிரதியுத்தரங் கூறினுள். (நீதிநூல் புருட பாரியரியல்பு செய்யுள் 30) மானத்திற்குமுன் பிராணனைத் திரணமாக எண்ணிக் கற்பைக் காப்பாற்றின் அந்த உத்தமியை மற்ற ஸ்திரீகள் குருபீடமாகக் கொள்ள வேண்டும். அந்நிய புருஷனைச் சேருகிற ஸ்திரீக்கும் அந்நிய புருஷனுக்கும் தோஷம் துல்லியமாயிருந்தாலும் ஸ்திரீக்கு அந்நிய புருஷனுல் கர்ப்பந்தரிப்பது முதலான தர்மசங்க டங்கள் சம்பவிக்க இடமிருப்பதால் அவளுடைய குற்றத்தை உலகத்தார் பெரிதாக எண்ணுகிருர்கள். சிலதருணங்களில் நிர்தோஷமான ஸ்திரீகளுக்கும் தோஷம்கற்பித்து அவர்கள் வியபிசாரிகளென்று அபாண்டமான பொய்யைக் கட்டி விடுகிற உலகமானது வாஸ்தவத்தில் கெட்டுப்போன வளுடைய செய்கையை வெளிப்படுத்தாமலிருக்குமா? திங்கள் கலவாத ஸ்திரீகளையும் கலந்ததுபோலே பெருமை யாகப் பொய்பேசுகிற புருஷர்களும் உலகத்திலிருக்கிருர் களே. இப்படிப்பட்ட புருஷர்கள் தாங்கள் வாஸ்தவமாகச் சேர்ந்தபெண்களுடைய பழியை ஊரெங்கும் பறைசாற்ருமல் விடுவார்களா? ஆகையால் அந்நிய புருஷர்களுடைய காற் றும் தங்கள்மேல் வீசாமல் ஸ்திரீகள் சுத்த மனோநிர்மலமாய் இருக்க வேண்டும்.

தெய்வபக்திக்குப் பின்பு ஜீவகாருண்ணியம் சகல புண்ணியங்களுக்கு ஆதியாகையால் ஜீவகாருண்ணியத்தை யும் ஸ்திரீகளுக்கு உபதேசிக்க வேண்டும். "தன்னைப் போற் பிறரை நேசிக்கவேண்டும்" என்கிற தேவ வாக்கிய

மானது சகல வேதசாஸ்திரங்களின் சாரசங்கிரகமாய் இருக்கின்றது. மனுஷரால் செய்யப்பட்டிருக்கிற சட்டங்களும் சாஸ்திரங்களும் விஸ்தாரமாயும், புதை பொருளாயும், பல வியாக்கியான கர்த்தர்களை ஒருவர்க்கொருவர் பரஸ்பரவிரோதமாக ஒரு வாக்கியத்துக்குப் பல வியாக்கியானங்களைச் செய்கிறார்கள். "தன்னைப்போற் பிறரை நேசிக்கவேண்டும்'' என்கிற வேதவாக்கியமானது, மலைமேல்வைத்த தீபம்போல் யாவற்கும் எளிதிற் பயன்விளங்கத் தக்கதாயிருப்பதால் அதற்கு வியாக்கியாதா வேண்டுவதில்லையே. நியாயமான விஷயங்களில் எதை நமக்குப் பிறர் செய்ய வேண்டுமென்று விரும்புகிறோமோ அதை நாம் அவர்களுக்குச் செய்வதும், எதை அவர்கள் நமக்கு செய்யக் கூடாதென்று நினைக்கிறோமோ அதைஅவர்களுக்குநாம் செய்யாமலிருப்பதுவே இந்த வேதவாக்கியத்தின் பொருளாயிருக்கின்றது. நாம் பசித்திருக்கும்போது ஆகாரத்தை அபேக்ஷிக்கிறோமாகையால், நாமும் பசித்தவர்களுக்கு ஆகாரங் கொடுக்க வேண்டும். நாம் தாகமாயிருக்கும்பொழுது ஜலத்தை வேண்டுகிறோமாகையால் நாமுந் தாகமாயிருக்கிறவர்களுக்கு ஜலத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். நாம் வஸ்திரமில்லாதபோது வஸ்திரம் விரும்புகிறோமாகையால், நாமும் வஸ்திரமில்லாதவர்களுக்கு வஸ்திரம் அளிக்க வேண்டும். நாமும் துக்கமுள்ளவர்களைத் தேற்றவேண்டும். எல்லாரும் நமக்கு உபகாரம் செய்யவேண்டுமென்றும், ஒருவரும் நமக்குத் தீங்கு செய்யக்கூடாதென்றும் நாம் விரும்புகிறபடியால் நாமும் ஒருவருக்குந் தீங்கு செய்யாமல் உபகாரமே செய்யவேண்டும். இவ்வாறாக இந்த வேத வாக்கியத்தில் அடங்காத நீதி ஒன்றுமில்லை. கடவுளைச் சகலபொருள்களுக்கும் மேலாக எண்ணி அவரிடத்தில் முழு மனதோடு அந்தக்கரணபக்தி செய்யவேண்டுமென்றும், தன்னைப்போல் பிறரைநேசிக்க வேண்டுமென்றும், குருமூர்த்தியாக அவதரித்த கடவுள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய இரண்டுவாக்கியங்களும் எவ்வளவு பரமாற்புதமாயிருக்கின்றன. கடுகுக்குள் கடலையும், அணுவுக்குள் மலையையும் அடைத்ததுபோலக் கடவுள் விஷயமாகவும், பிறர்விஷய

மாகவும் நம்முடைய சொந்தவிஷயமாகவும், நாம் அநுஷ்டிக்கவேண்டிய சகலநெறிகளையும் அந்த இரண்டுவாக்கியங்களில் அடக்கிய ஐயனுடையசாமர்த்தியமே சாமர்த்தியம். தன்னைப்போற் பிறரை நேசிக்க வேண்டுமென்கிற விதியை நல்விஷயங்களுக்கு மட்டும் உபயோகப்படுத்த வேண்டுமேயல்லாமல் துர்விஷயங்களில் உபயோகப்படுத்தக்கூடாது. சிலசமயங்களில் நாம் துர்மார்க்கம் செய்யவிரும்புவோமாகையால் அந்தக் காரணத்தைக் கொண்டு பிறருடைய துர்மார்க்கத்துக்கு நாம் இடங்கொடுக்கக்கூடாது. இப்படிப்பட்ட துர்விஷயங்களிலெல்லாம் தன்னைப்போற் பிறரை நேசிக்க வேண்டுமென்கிற விதியை நாம் சரியாக அனுசரிப்போமானல் உலகத்தில் தரித்திரமென்பது தலைகாட்டுமா? குற்றமென்பது குடியிருக்குமா? வஞ்சகமென்பது வாழ்ந்திருக்குமா? இந்த விதியை அநுசரியாத காரணத்தால் உலகத்தில் தீதுகளும் சூதுகளும் தரித்திரங்களும் கஷ்டங்களும் நிலைகொண்டிருக்கின்றன. பூமியில் கோடானுகோடி ஏழைகள் படுங்கஷ்டங்களை நாம் விவரிப்போமானல் கல்லான மனமுங் கரையாதிருக்குமோ! இரும்பான மனமும் இளகாதிருக்குமோ!

உண்ணச் சோறில்லாமலும் உடுக்க உடையில்லாமலும், இருக்க வீடில்லாமலும், படுக்கப் பாயில்லாமலும் தங்களுடைய இடுப்பிலிருக்கிற பழங்கந்தையும் கையிலிருக்கிற ஓடுந்தவிர வேறு ஆஸ்தியில்லாமலும் உதராக்கினி உள்ளே சுட வெயில் மேலே சுட மழையினல் நனைந்தும் பனியினல் மெலிந்துங், காற்றினல் கலங்கியுந் தெருக்கள் தோறுந் திரிகிறஏழைகளுக்குக் கணக்குண்டா? வீடுவீடாகத் திரிந்தும் அன்னம் அகப்படாமல் பசியினல் வாய்வறண்டு கண் இருண்டு காதடைத்துக் கைசோர்ந்து மெய்தளர்ந்து எலும்புகளெல்லாம் எண்ணும்படி துரும்புபோல இளைத்துக் களைத்துப் பரிதபிக்கிற ஏழைகள் இலக்ஷாதிலக்ஷம் அல்லவா? அனேக குருடர்களும் செவிடர்களும் கூனர்களும் சப்பாணிகளும் கிழவர்களும் அலைந்து திரிந்து பிக்ஷையெடுக்கச் சத்தியில்லாமலும் அவர்களை விசாரிக்க ஒருவருமில்லா

மலும், இருந்த இடத்திலேயே கிடந்து மடிந்து போகிருர் களே. தனவான்களாயிருந்து தரித்திரதசை அடைந்த மானிகள் கைப்பாடு படத்தெரியாமலும், வெட்கத்தினுல் வெளியேபோய்ப் பிக்ஷையெடுக்கத் துணியாமலும் வீட்டிற் குள்ளிருந்துகொண்டு பசியினுல்தாய் மூகத்தைப்பிள்ளைகளி பார்க்க, புருஷன் முகத்தைப் பெண்சாதிபார்க்கப் பெண் சாதிமுகத்தைப் புருஷன்பார்க்க அவர்களுடைய முகத்தைப் பார்க்க ஒருவருமில்லாமல் பலநாள் பட்டினியாயிருந்து வருந்துகிருர்களே. அனேக பதிவிரதைகள் தாங்கள் சாப்பிடாமலிருக்கச் சாப்பிட்டது போல் புருஷனுக்குப் பொய்சொல்லி அகப்பட்ட அன்னத்தையெல்லாம் புருஷர் களுக்கும் புத்திரர்களுக்கும் படைத்து விட்டுத் தாங்கள் நித்தியோபவாசமாயிருந்து சாகிருர்களே. பிள்ளைகள் விளை யாடும் பொழுது தனவான்கள் வீட்டுப்பிள்ளைகள் பக்ஷணம் சாப்பிட்டோ மென்று சொல்ல, ஏழை வீட்டுப்பிள்ளை களுக்குப் பக்ஷணமென்பது இன்னதென்று தெரியாமல் தாய்மாரை அர்த்தங் கேட்க அதைக்கேட்டுத் தேம்பித் தேம்பி அழுகிற எளிய தாய்மார்களும் அநந்தமே. அனேக ஏழைகள் இரவும் பகலும் ஓயாமல் கைப்பாடுகள் பட்டும் அவர்களுக்குக் கிடைக்கிற கூலி அவர்களுக்கும் அவர் களுடைய குடும்பங்களுக்கும் கால்வயிற்றுக்கும் போதாமல் கஷ்டப்படுகிருர்களே. பாதிஉடல் வெளியிலும் பாதிஉடல் உள்ளுமாயிருக்க நிமிர்ந்தால் தலையிலும் குனிந்தால் முதுகிலும் இடிக்கும்படி குருவிக் கூடுபோல் அநேகர் சிறியகுடிசைகளைக் கட்டிக்கொண்டு அந்தக் குடிசைகளில் சந்திரசூரியர்கள் வசிக்க, அடுப்பை விட்டு அக்கினி அவர் களுடைய வயிறுகளில் வசிப்பதுபோல் உதராக்கினி பற்றி பெரிய வருணன் அவர்களுடைய கண்களில் வசிப்பதுபோல் தாரை தாரையாகக் கண்ணீர்சொரிய, வாயு அவர்களு டைய வாயிலும் மூக்கிலும் வசிப்பதுபோல் ஓயாமல் பெரு மூச்சுவிட இவ்வகையாகத் துன்பப்படுகிருர்களே. அன்ன மென்பது இன்னதென்று தெரியாதவர்களாய்க் கீரை களையும் இலைகளையும் இலுப்பைப்பூ, அல்லிக்கிழங்கு முதலியவைகளையும் பிடுங்கி அவித்துக் கால்வயிறு

சாப்பிட்டு முக்கால் வயிற்றைத் தண்ணீரால் நிறப்புகிற வர்களும் பலரே. உண்ணுவதற்குப் பழங்கூழும் அகப் படாமல் நண்டுகளையும் நத்தை முதலியவைகளையும் வேக வைத்துச் சாப்பிட்டு அந்த ஜெந்துக்களுக்கு இயமசொ ரூபமாய்க் காலங்கழிக்கிற பள்ளர்களும் பறையர்களும் அனந்தமே. புலிக்குப் பயப்படாதவர்களும் கலிக்குப்பயந்து பலநாட்பசியைத்தாங்க மாட்டாமல் திருட்டுகளையும் புரட்டு களையும் கற்றுக்கொள்ளுகிறவர்களும் தங்களுக்கு பிராண யதமான பிள்ளைகளையும் விற்கத்துணிகிறவர்களும் பலரே. பிக்ஷைக்காரன் சோற்றிலே சனீசுரன் புகுந்ததுபோல் எலிவளைகளையும் எறும்பு வளைகளையும் தோண்டி அவை களிலிருக்கிறதானியங்களைஎடுத்தும் களங்களிலும் மார்க்கங் களிலும் சிந்திக்கிடக்கிற தானியங்களை ஒவ்வொன்ருகப் பொருக்கியும் பாதிநெல்லும் பாதிஉமியுமாய்க் கஞ்சி காய்ச்சிக் குடித்து அன்ருடம் காலக்ஷேபம் செய்கிறவர்களும் அநேகரே. அநேக ஏழைகளுக்குக் கொஞ்சம் கஞ்சி அகப் பட்டாலும்அந்தக்கஞ்சிச்சட்டியை ஒருபிள்ளை ஒரு பக்கத்திற் பிடித்திழுக்க மற்ருெருபக்கத்தை மற்ருெருபிள்ளை பிடித் திழுக்க அதில் சிந்துகிற கஞ்சிக்குப் பலபிள்ளைகள் கை நீட்ட இவ்வகையாகக் கஞ்சியையெல்லாம் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்துவிட்டுத் தாங்கள் நித்திய விரதமாயிருக்கிற தாய் தந்தைமார்களும் சதகோடியே.

ஒருநாள் ஒருஎளிய ஸ்திரீ ஒருபிள்ளையை இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு, ஒரு பிள்ளையைத் தோளில் எடுத்துக் கொண்டு சிலபிள்ளைகளைக் கையிற்பிடித்து நடத்திக் கொண்டு மிகுந்தபசி தாகத்துடனே வந்து பிக்ஷை கேட் டாள், அவள்பசியினுல் வாடிமெலிந்து பேசவும் சக்தியில் லாமலிருந்தாள். அவள் முந்திச் சாப்பிடும்படி ஒரு இலை போட்டு அன்னம் படைக்கப்பட்டது. அவள் உட்கார்ந்து ஒரு பிடிசாதம் எடுத்து வாயில் வைத்தவுடனே இரண்டு பிள்ளைகள் ஓடி அவளுடைய இரண்டுகைகளையும் பிடித்துக் கொண்டன. ஒரு பிள்ளை அவளுடைய தோளில்ஏறி அவளுடைய வாயிலிருந்த சாதத்தைப் பலவந்தமாகப்

பிடுங்கித் தன்வாயிற்போட்டுக் கொண்டது, மற்றபிள்ளை கள் இலையிலிருந்த சாதத்தை அள்ளிஅள்ளிச் சாப்பிட்டு ஒரு நிமிஷத்தில் சாதமிருந்த வாழையிலையை வெற்றிலை யாக்கிவிட்டன. மலைத்துப்போய்ப் பேசாமலிருந்த அந்த ஸ்திரீ மாலையாகக் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டு, "ஐயா இப்படியே தினந்தோறும் இந்தப் பிள்ளை களால் நான் பட்டினியா யிருக்கிறேன்'' என்று சொல்லி உடனே பசிகளையினால் மூர்ச்சையானாள். அப்போது கூடஇருந்தவர்கள் ஒருவராவது இதைக்கண்டு அழாமலிருக்கவில்லை. இப்படியே எண்ணிக்கையில்லாத ஜனங்கள் படுங்கஷ்டங்களைக் கண்கொண்டு பார்க்கக் கூடுமா? காதினால் கேட்கக் கூடுமா? ஐயையோ இதென்ன பரிதாபம்! அந்த ஏழைகளும் கடவுளுடைய பிள்ளைகள் அல்லவா? அவர்களுக்காகவும் மழை பெய்யவில்லையா? அவர்களுக்காகவும் பூமி விளையவில்லையா? கடவுளால் கொடுக்கப்பட்ட சகலபொருள்களிலும் அவர்களுக்கும் பாகமில்லையா?. இந்தப் பூமியில் விளையப்பட்ட தானியங் களையும், மற்றப்பொருள்களையும் சகல மனுஷர்களுக்கும் சமபாகமாகப் பிரித்துக்கொடுத்தால் இந்த உலகத்துக்குங் கொடுத்து இன்னம் சில உலகங்களுக்குந் தானங்கொடுக்க லாமே, அப்படியிருக்கக் கோடாநுகோடி ஏழைகள் கஷ்டப் படக் காரணமென்ன? அதற்குத் தனவான்களுடைய பேராசையும் லோபகுணமுமே காரணமாயிருக்கின்றன. பூமியும், பூமியில் அடங்கிய மற்றப்பொருள்களும் சகலருக் கும் சமுதாயமே தவிர அவைகள் தனவான்களுக்கு மட்டும் சொந்தமென்று அவர்கள் கடவுளிடத்தில் சிலாசாசனம் பெற்றுக்கொள்ளவில்லையே. பஞ்ச பூதங்களில் பூமிதவிர மற்றப் பூதங்களையும், சந்திரசூரிய நட்சத்திரங்களின் பிரகாசத்தையும், யாவரும் பொதுவாகவே அனுபவிக்கிறார் கள். அப்படியே பூமியையும் பூமியில் உற்பத்தியாகிற தன தானியங்களையும் சகலரும் பொதுவில் அனுபவிக்க வேண் டியது நியாயமாயிருக்க, அவைகளைச் சில செல்வர்கள் மட்டும் கட்டிக்கொண்டு மற்றவர்களுக்குப் பாகம்கொடா மையினால் அநேகர் தரித்தரப்பட ஹேதுவாயிருக்கின்றது.

ஒரு புண்ணியவான் தர்மசத்திரங்கட்டி, அதற்குக் கிராமங்கள் விட்டு அந்தக் கிராமங்களின் வரும்படியைக் கொண்டு ஏழைகளுக்கு அன்னதானம் செய்யும்படி காரியஸ்தர்களையும் கணக்கர்களையும் உக்கிராணக்காரர்களையும் நியமிப்பது போல், பரமகிருபாமூர்த்தியாகிய கடவுள், உலகமாகிய அன்னசத்திரத்தைக்கட்டித் திரவியவான்களைக் காரியஸ்தர்களாகவும், பொக்கிஷக்காரர்களாகவும் நியமித்து அவர்கள் மூலமாகத் தர்மம்நடக்கும்படி அவர்களிடத்தில் பொருள்களைக் கொடுத்தருளினார். தர்மவிசாரணைக் கர்த்தர்கள் சத்திரத்தின் வரும்படியில் தங்களுக்குள்ள மாசாந்தர வேதனங்களை யெடுத்துக் கொண்டு மற்றதை ஏழைகளுக்கு உபயோகப் படுத்துவதுபோல் செல்வர்கள் தங்களுக்கும் தங்களுடைய குடும்பங்களுக்கும் வேண்டியமட்டில் வைத்துக்கொண்டு சேஷத்தை ஏழைகளுக்கு விநியோகஞ்செய்ய வேண்டுமென்பது கடவுளுடைய திருவுளமாகிறது. அந்தப்படி சத்விநியோகம் செய்யாத பரமலோபிகள் ஏழைகளுடைய சொத்தை அபகரிக்கிறவர்களாகையால் அவர்களைத் தீனபந்துவாகிய தெய்வம் சிக்ஷியாமல் விடுமா? உலகத்தில் கோடீசுரர்களும், லக்ஷாதிபதிகளும் அனேகர் இருக்கிறார்களே. அவர்களுடைய கைவசமாயிருக்கிற பொருள்களைப் பாகித்தால் எண்ணிறந்த ஏழைகளுக்குக் கொடுக்கலாமே. சாதாரணமாகத் தனித்தனியே ஆயிரவேலி நிலமுடைய பூபாலர்கள் அநேகர் இருக்கிறார்கள். ஒரு எளிய குடும்பத்தின் சர்வ ஜீவகாலக்ஷேபத்திற்கு ஒருவேலி நிலம் போதுமாகையால் ஆயிரம் வேலிநிலம் ஆயிரங்குடும்பங்களின் ஜீவனத்திற்குப் போதுமே. அவ்வளவு நிலங்களை ஒருவன் வைத்துக்கொண்டு மற்றவர்களைப் பறக்கவிடுவது தர்மமா? சீமான்கள் வீட்டு ஸ்திரீகள் விசேஷகாலங்களில் வெளியில் புறப்படும்போது தரித்திருக்கிற ஆபரணங்களையும் வஸ்திரங்களையும் மதிப்பிட்டால் ஒவ்வொருத்திக்கு லக்ஷரூபாய்க்குக் குறையாமல் இருக்கின்றனவே, குடும்பம் ஒன்றுக்கு நூறு ரூபாய் வீதம் பிரித்துக்கொடுத்தாலும் லக்ஷரூபாயை ஆயிரம்

குடும்பங்களுக்குக் கொடுக்கலாமே! ஆயிரம் குடும்பங்களுடைய அன்னத்தை ஒரு துர்ப்பலமுள்ள ஸ்திரீ தன்னுடைய தேகத்தின்மேலே தூக்கிக்கொண்டு திரிவது எவ்வளவு பெரிய அநியாயம்! இன்னும் தனவான்கள் வீட்டிலிருக்கிற சர்வாபரணங்களும், பல திரவியங்களும், வஸ்திரங்களும், துர் விஷயங்களிலும், டம்ப விஷயங்களிலும் அவர்கள் விருதா விரயம் செய்கிற தனங்களும் அநாவசியமாக அவர்கள் வைத்திருக்கிற பண்டம் பாடி முதலிய பாத்திரக்கோடிகளும் இவ்வளவென்று கணிதம் செய்யக் கூடுமோ! அந்தப் பொருள்களை யெல்லாம் பணம் ஆக்கி, வட்டிக்கு விட்டு, வட்டி வரும்படியில் அந்தச் செல்வர்களுடைய குடும்பங்களுக்குத் தற்காலத்திற்கும், பிற்காலத்திற்கும் வேண்டியமட்டும் வைத்துக்கொண்டு, மிச்சத்தை ஏழைகளுக்குக் கொடுத்தால் அவர்களுடைய கஷ்டம் விடியாதா? பூமியைப் பார்த்து "பூமியே உனக்குப் பொன் எனக்கு மண்" என்று சொல்வதுபோல பூமியைத் தோண்டித் தோண்டி மண்ணைத் தங்களிடம் இழுத்துக் கொண்டு பொன்னைப் பூமியில் புதைக்கிற செல்வர்கள் அந்தப்பொருளைத் தாங்களும்அநுபவியாமல் ஏழைகளுக்குங் கொடாமல் மண்ணுக்குத் தத்தம் செய்வது மார்க்கமா? அண்டையிலும் அயலிலும் எண்ணிக்கை யில்லாத ஜனங்கள் கொட்டைப் பாக்களவு அன்னமும் அகப்படாமல் கஷ்டப் படும்பொழுது, மிராசுதாரர்கள் களஞ்சியங்கள் தோறும் மலைமலையாகத் தானியங்களைக் கட்டிவைத்துக் கொண்டு அதிக விலையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாமா? அநேக ஏழைகளுடைய வயிறுகள் வறுமையினால் வெறுமையாயிருக்கும் பொழுது நெற்கோட்டைகள் போல் பொற்கோட்டைகளைக் கட்டிவைத்திருக்கிற கதை மகதைசுவரியவான்கள் வெள்ளிக்கிண்ணியிலே பாலும் தங்கக்கிண்ணியிலே சோறும் வைத்துக்கொண்டு, தங்களுடைய வயிறுகளை மட்டும் நிரப்பலாமா? அநேக ஏழைகள் வஸ்திரமில்லாமல் திகம்பரர்களாய்த் திரியும்பொழுது, பிரபுக்கள் பல வண்ணார் வீடுகளை விலைக்கு வாங்கினது போல மூட்டை மூட்டை

யாகவும் அடுக்காகவும் வஸ்திரங்களை வைத்துக்கொண்டு சும்மாயிருக்கலாமா?

பரோபகாரமில்லாத ஜன்மமோபாழ் ஒருவன் சகலசாஸ்திர சம்பன்னுயும் அசகாயசூரனுயும், ஜெகப்பிரக்யாதி யுள்ளவனுயும் இருந்தாலும் அவன் பரோபகார சூனியனு யிருப்பானுனல் அவனுடைய ஜன்மம் வியர்த்தமே. நரர்சுரர் முதலிய சகலருடைய நாவுகளினுல் நாம் பேசினுலும் பரோபகாரமட்டும் நம்மிடத்தில் இல்லாதிருக்குமானுல் நம்முடைய வாசாலகம் அர்த்தமில்லாத வெண்கல ஓசைக்குச் சமானமே. கடவுள் நம்மை நேசித்ததுபோல் நாம் ஒருவரொருவரை நேசிக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அந்தச் சர்வலோக குருவுக்கு நாம் சீஷர்களென்று சகல மனுஷர்களும் அறிவார்கள். கடவுளேஉபகார சொரூபியாயிருக்கிருர் நாம் பூமியைப் பார்த்தாலும், வானத்தைப் பார்த்தாலும் எந்தப் பொருளைப் பார்த்தாலும் நம்மை நாம் பார்த்தாலும் சகலமும் அவருடைய உபகாரமயமேயன்றி, வேறில்லையே அந்தப் பரம தயாளுபோல் நாம் ஒருவரொருவரை நேசிப்போமானுல் கடவுள் நம்மிடத்தில் பூரணமாயிருப்பார். சகலரும் தயாபரனுடைய பிள்ளைகளாதலால் நாம் ஒருவர்க்கொருவர் சகோதரர்களாயிருக்கிருேம். ஒருவன் கடவுளை நேசிப்பதாகச் சொல்லிக்கொண்டு தன்னுடைய சகோதரனைப்பகைப்பானுனல்அவன் பொய்யனே,ஏனெனில் தன் கண்ணுற் பார்க்கிற சகோதரனை நேசியாதவன் தன் கண்ணுற் பாராத கடவுளை யெப்படி நேசிப்பான்? இம்மைச் செல்வத்தை உடையவன் தன்னுடைய சகோதரன் தரித்திரப்படுவதைக் கண்டும் இரங்காதிருப்பானுனல் அவனிடத்தில் தெய்வபக்தி யெப்படி குடிகொண்டிருக்கும். கடவுளே ஏழை வேஷங்கொண்டு வருவானுதலால் ஏழைகளுக்குக் கொடுக்காதிருக்கிறவர்கள் கடவுளுக்கே இல்லையென்கிருர்கள். இதர விஷயங்களில் நாம் செலவிடுகிற அர்த்தங்களெல்லாம் வியர்த்தமாய்ப் போகின்றன, தர்ம விஷயங்களிற் செலவிடுகிற பொருள் மட்டும் அழியாமல்

பரலோக ஆஸ்தியாகச் சேருகின்றது. நாம் அனுபவிக்கும் காயசுகங்களெல்லாம் அற்பமாயும் பின்பு துன்பங்களை விளைவிக்கத் தக்கவைகளாயுமிருக்கின்றன நாம் பிறருக்கு உபகாரஞ்செய்து அந்த உபகார பலனை அவர்கள் அனுபவிக்கும்பொழுது நமக்கு உண்டாகிற ஆனந்தம் பிரமானந்தமல்லவா? ஆகையால் பரோபகாரத்துக்குச் சமானமான இக பரபாக்கியம் வேறில்லையே.

ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய அந்தஸ்துக்குக் தக்கபடி பரோபகாரம் செய்வது பாரமல்ல. தனவான்கள் தரித்திரர்களுக்கு அன்ன வஸ்திர தானங்களைச் செய்யலாம். வித்வான்கள் எளிய பிள்ளைகளுக்கு வித்தியாதானஞ் செய்யலாம், பலவான்கள் துர்ப்பலமுள்ளவர்களுக்குத் துணை செய்யலாம். துக்கமுள்ளவர்களுக்கு யாரும் ஹிதவசனங்களைச் சொல்லித் துக்கநிவர்த்தி செய்யலாம். வியாதிக்காரர்களை ஆரோக்கியமுள்ளவர்கள் அடிக்கடி விசாரித்து வேண்டியபடி பரிகாரங்களைச் செய்யலாம் புத்தியுள்ளவர்கள் புத்தியில்லாதவர்களுக்குச் சமயம் பார்த்துத் தகுந்த புத்திமதிகளைச் சொல்லித் திருத்தலாம். ஏழைகளும் தங்களுடைய தேகம் வருத்தப் பிரயாசப்பட்டாயினும் பிறருக்கு உதவி செய்யலாம். இவ்வாறே ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்களுடைய சக்திக்குத் தக்கபடி பரோபகாரஞ் செய்தால் ஏழைகளுக்குக்கெல்லாம் தரித்திரம் ஹதமாகுமே. கோடை வெயிலைத் தான் தாங்கிக்கொண்டு மற்றவர்களுக்கு நிழல் கொடுக்கிற விருக்ஷம்போல் தங்களுக்கு வருகிற துன்பங்களைப் பாராட்டாமல் பிறருக்கு உபகாரஞ் செய்கிறவர்களே குணோத்தமர்கள்.

கையிலே பொருளை வைத்துக்கொண்டு தரித்திரர்கள் போல் பிக்ஷைக்கு வருகிறமாயப்புரட்டர்களுக்கும் பாடுபடத் தக்க அரோகதிடகாத்திரர்களுக்கும், தப்புஸ்தோத்திரஞ் செய்பவர்களுக்கும் பிக்ஷைகொடுப்பது நிர்வினியோகமாயும் அவர்களிடத்தில் பொருளாசை, சோம்பல், பொய் முதலிய துர்க்குணங்களை விளைவிக்கத்தக்கதாயுமிருப்பதால்

பாத்திரமறிந்து பிக்ஷையிடுவதே தகுதியாயிருக்கின்றது. ஆருமற்ற அரதேசிபரதேசிகளும் பாடுபடச் சக்தியில்லாத குருடர், முடவர் முதலிய அங்கஹீநர்களும், வியாதிஸ்தர்களும் விர்த்தாப்பியர்களும், தாய்தகப்பன் அற்றபிள்ளைகளும், அநாதவிதந்துக்களும், வாழ்ந்து வறியோரானவர்களும் நம்முடைய உபகாரத்துக்குப் பாத்திரர்களாயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எந்த ஜாதியாயிருந்தாலும், எந்த சமயிகளாயிருந்தாலும், எந்தத் தேசத்தராயிருந்தாலும் எவ்வளவு வித்தியாசம் பாராமல் அவர்களுக்கு உபகாரஞ் செய்வதே பரமசுகிர்தம். சகலருக்கும், பிதாவாகிய கடவுள் நல்லவர்களுக்கும் பொல்லாதவர்களுக்கும் சரியாகச்சூரியன் பிரகாசிக்கவும், நீதிமான்களுக்கும்அநியாயக்காரர்களுக்கும் சமானமாக மழைபெய்யவுஞ் செய்கிறாராதலால் அவருக்குப் பிள்ளைகளாகிய நாம் நம்முடைய பகைவர்களையும் நேசிக்கவும் வைவாரை வாழ்த்தவும் நம்மைப் பகைக்கிறவர்களுக்கு நன்மை செய்யவும் நமக்குத் துன்பஞ் செய்கிறவர்களுக்கு க்ஷேமமுண்டாகும்படி பிரார்த்திக்கவும், வேதவாக்கியங்களின்படி நாம் பாத்தியப்பட்டிருக்கிறோம். "இன்னா செய்தாரையொறுத்தலவர்நாண நன்னயஞ் செய்துவிடல்" என்று திருவள்ளுவரும் செப்புகின்றாரே.

பெற்றதாய் பசித்திருக்கப் பிராமணபோசனஞ்செய்வது போல் சிலர் தங்களுடைய சொந்தக்குடும்பங்களைத் தவிக்க விட்டுவிட்டு சொத்துக்களைப் பராதீனஞ்செய்கிறார்கள். இது மனுநீதிக்கும், பிரகிருதி நியாயப் பிரமாணத்துக்கும் பொருந்தாததாயிருக்கின்றது. நம்முடைய மனைவி, பிள்ளைகள், தாய்தந்தை, சகோதரர், சகோதரிகள் முதலியவர்களை நம்முடையவசத்தில் கடவுள் ஒப்புவித்திருப்பதால், அவர்களை முந்திச்சம்ரக்ஷிக்க வேண்டியது, நம்முடைய சுயபந்துக்களையும், நமக்குச் சமீபத்திலிருக்கிற தரித்திரர்களையும், ஆதரிக்கவேண்டியது அவசியமாயிருக்கின்றது. ஒருவனுடையபொருளைத்திருடி வேறொருவனுக்குத் தானஞ் செய்வதுபோல் சிலர் வாங்கின கடனைக்கொடாமல் தங்க

ளுடைய ஆஸ்திகளையெல்லாம், தர்மவிஷயத்தில் விரயஞ் செய்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட தியாகிகள் திருடர்களாயும், அவர்களிடத்தில் தானம்வாங்குகிறவர்கள் திருட்டுச் சொத்தை வாங்குகிறவர்களாயும் இருக்கிறார்கள். ஆகையால் தானங்கொடுப்பதற்கு முன் கடன்களைத் தீர்ப்பதே நியாயமுறைமையா யிருக்கின்றது.

வியாதியில்லாதவர்களுக்கு ஔஷதங் கொடுப்பது போலும், வெள்ளத்தின்மேலே பெய்யும் மழையைப்போலும், சிலர் தனவான்களைக் கண்டால் விருந்து முதலிய சோடசோபசாரஞ் செய்கிறார்கள். தரித்திரர்களைக் கண்டால்தடியெடுத்துத் துரத்துகிறார்கள். இது மகா தோஷமாயிருக்கின்றது. முகங்கோணுமலும், கைம்மாறு வேண்டாமலும், உள்ளன்போடு பிக்ஷையிடுவதே பெரிய புண்ணியம். ஏழைகளுடைய திட்டுக்கும் அலட்டுக்கும்பயந்து அசமாதானத்தோடும அசந்துஷ்டியோடும் ஐயங்கொடுப்பதானது கொடுங்கோல் அரசர்களுடைய ஆக்ஞைக்குப் பயந்து கடமைகொடுப்பது போலும், திருடர்களுடைய தடியடிக்குப் பயந்து அவர்கள் கையில்பொருளை வாரிக்கொடுப்பது போலுமிருக்கின்றது. யாதொரு பிரதிப்பிரயோஜனத்தைக் கருதிப் பிக்ஷயிடுகிறவர்களைத் தாதாக்களென்றும் சொல்லுகிறதாயிருந்தால், உலகத்தில் சகலரையுந் தாதாக்களென்று சொல்லலாம். கடைக்காரர்களிடத்தில் சரக்குகளை வாங்கிக்கொண்டு அவர்களுக்கு விலைகொடுக்கிறவர்களும் தாதாக்களே. கிரயம்வாங்கிக்கொண்டு சரக்குகளைக் கொடுக்கிற வர்த்தகர்களும் தியாகிகளே. வேலைக்காரர்களிடத்தில் வேலை வாங்கிக்கொண்டு அவர்களுக்குக் கூலி கொடுக்கிறவர்களும் தாதாக்களே. சமபளம் வாங்கிக்கொண்டு சமையல் செய்துகொடுக்கிற சுயம்பாகிகளும் அன்ன தாதாக்களே. வீடுகள்தோறும் வஸ்திரம் வெளுத்துக்கொடுக்கிற வண்ணார்களும் வஸ்திரதாதாக்களே. தாசிகளுக்குப் பொருள் கொடுக்கிற காமதுர்ரகளும் கொடையாளிகளே. அந்தக் காமாதுரர்களுக்குப் புண்களையும்

வியாதிகளையும் கொடுக்கிற தாசிகளும் தியாகிகளே. இப்படி பட்ட தானம் அதானமாகையால் பிரதிபலன் வேண்டாது பிக்ஷையிடுவதே பெருமை. மனுஷர்கள் பார்க்க அவர்கள் முன்பாக ஏழைகளுக்குப் பிக்ஷைகொடுக்கிறவர்களுக்கும் மோக்ஷவாசனுடைய தயாப் பிரசாதங் கிடைக்கமாட்டா தாகையால் ஒருவருக்குந் தெரியாமலும், நரஸ்துதியை விரும்பாமலும், அந்தரங்கமாகச் செய்கிறதானமேபிரதானம் புஷ்பம் மறைவாயிருந்தாலும் அதுவாசனையானது காட்டி விடுவதுபோல், அநாத போஷகர்களை அவர்களுடைய ஔதாரியம் எப்படியும் காட்டிவிடும். பரோபகாரிகள் இறந்தும் இறவாமல் என்றும் பிரகாசிக்கிறார்கள். பரம லோபிகள் பிறந்தும் பிறவாதவர்களாயும், இருந்தும் இல்லாதவர்களாயும் இருக்கிறார்கள். தர்மிஷ்டர்களுக்கு ஒருதுன்பம் வந்தால் சகலருந்தங்களுக்கு வந்ததுபோல் எண்ணி அந்தத் துன்பம் நீங்கவேண்டுமென்று கோயில்கள் தோறும் கும்பிடுகிறார்கள். கிருபணசிரோமணிகளுக்குத் துபன்ம் வந்தால் அவர்களை நினைப்பாருமில்லை, அவர் களுக்கு இரங்குவாருமில்லை. அகதிகளை ஆதரிப்பது ஒவ் வொருவருக்குந் தனித்தனியே கடனாயிருப்பதுமன்றி சர்வ ஜனோபகாரமாக அன்னசத்திரங்கள், பாடசாலைகள், ஔஷத சாலைகள், ஆதுலர்சாலைகள், தண்ணீர் பந்தல்கள் முதலிய சாசுவதமான தர்மங்களை ஏற்படுத்துவது பெருஞ் செல்வ ருக்குக் கடமையாயிருக்கின்றது.

தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரை யோம்புகிற பரஸ்நேகம் இல்லாமையினால், சில அரசர்கள் தங்களுடைய சுயநலத் திற்காகவும், நிஷ்காரணமாகவும் எண்ணிக்கையில்லாத ரத கஜ துரகபதாதிகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு ரணபேரிகள் முழங்க, யுத்தசன்னாகத்துடன் புறப்பட்டு, அந்நிய தேசாதி பதிகளுடனே சண்டை தொடுக்கிறார்கள். அந்த இரண்டு சேனாசமுத்திரங்களும் கலந்து அஷ்ட திக்குக்களும் நடுங்கும் படி அட்டகாசஞ் செய்துகொண்டு, ஆலகால விஷம்போல் சீறிக்கொண்டு, கோடையிடிபோல் கர்ஜித்துக்கொண்டு, வடவாமு காக்கினிபோல் கண்களில் தீப்பொறிகள் பறக்க

ஒருவரை யொருவர் பிடித்து கடித்து அடித்து இடித்து மடித்து முடித்து விடுகிறுர்களே. அப்போது சிரமற்று, உறமற்று, கரமற்று, காலற்று விழுகிற முண்டங்களும், துண்டங்களும், கண்டங்களும், அண்டங்களைப் போய் முட்டுகின்றனவே. ஒவ்வொரு யுத்தத்திலும் குவிகிற சவமலைகள் நவமலைகளாகுதே. சோரிப்பிரவாகம் வாரிப்பிரவாகத்திலும் அதிகமே. ''புலிக்குப் பயந்தவர்கள் எல்லாரும் என்மேலே படுத்துக் கொள்ளுங்கள்'' என்பதுபோல், அந்த அரசர்கள் தாங்கள் வெளியே புறப்படாமல் மூலையில் பதுங்கிக் கொண்டு ஏழைகளைச் சண்டைக்குவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கிறுர்கள். புத்தியிலும், யுக்தியிலும், சக்தியிலும் அதிக மேதாவிகளென்றும், தர்மிஷ்டர்களென்றும் பெயர்கொண்ட அலெக்சான்றர், போனுபார்த்து, செசார் முதலிய சுத்த வீரர்கள் செய்த கொலைகளுக்குக் கணக்குண்டா? அவர்களுக்குத் தர்மிஷ்டர்களென்றும் பெயரா? இந்தத் தர்மிஷ்டர்கள் போல் பின்னுஞ்சில தர்மிஷ்டர்கள் உலகத்தில் இருந்திருப்பார்களானுல், யுகாந்தகாலப் பிரளயம்போல் உலகத்தில் மனுஷப் பூண்டில்லாமல் சர்வநாசஞ் செய்திருப்பார்களே. நம்முடைய பிதாக்கள், பிரபிதாக்கள் ஒருவரும் இருந்திருக்கமாட்டார்கள். இந்தப் புஸ்தகத்தைத் யெழுத நாமும் இருக்கமாட்டோம்.

சாந்தம், தயை, தாக்ஷணியம், பொறுமை, அடக்கம், வணக்கம் முதலிய நற்குணங்களைப் போதிக்கிற சத்திய வேதத்தினின்று பிரிந்த பலசமயத்தார் அந்த வேதத்தை வியாஜமாக வைத்துக்கொண்டு யூரோப்பில் ஒருவரோடொருவர் சண்டைசெய்து, அந்தச் சண்டையில் மடிந்த ஜனங்களும், வடிந்த உதிரங்களும், ஒடிந்த கைகால்களும் இடிந்த ஆலயங்களும், பொடிந்த மடங்களும், முடிந்த பொருள்களும் படிந்த துன்பங்களும் இவ்வளவென்று சொல்லக் கூடுமா? இந்தத் தேசத்திலும் ஒவ்வொரு மதஸ்தாபன மாகும்போது நடந்த சண்டைகளும், கலகங்களும், பிராணவதைகளும் அபாரமே. ஒரு சமயத்தார் மற்றொரு

சமயத்தைத் தூஷித்தும், ஒரு வித்துவான் மற்ருெரு வித்வானை நிந்தித்தும், செய்திருக்கிற கிரந்தங்கள் அபத்த புஞ்சமாயும், அசப்பிய வார்த்தைகளுக்கு அகராதிகளாயுமிருக்கின்றன. அவைகளைப் படித்தால் நம்முடைய வாயுங் கசக்கின்றது. நினைத்தால் மனமுங் கசக்கின்றது. தென்றல் முற்றிப் பெருங்காற்ருவது போல் சில சமயங்களில் எழுதுச் சண்டையிலிருந்து, கழுத்துச் சண்டையிலும், வாய்ச் சண்டையிலிந்து கைச்சண்டையிலும் பிரவேசஞ் செய்கிருர்கள். இவ்வளவு விபரீதங்களுக்கும் தன்னைப் போற்பிறரை எண்ணுத குணமே காரணமாயிருக்கின்றது.

பின்னும் பரநேசமில்லாமையினுல் உலகத்தில் திருட்டுகளும் புறட்டுகளும் அக்கிரமங்களும் நிறைந்திருக்கின்றன. திருடர்கள் இரவில் எப்போதாவது அமாவாசை இருட்டில் திருடுகிருர்கள். பிரதி தினமும் பட்டப் பகலில் சகலரும் அறிய நடக்கிற திருட்டுகளுக்கு அளவில்லையே. பொருளாசையினுல் பொய்ச் சத்தியம் பண்ணுகிறவர்களும், பொய் சாக்ஷி சொல்லுகிறவர்களும், பொய்ச் சீட்டு உண்டு பண்ணுகிறவர்களும், பொய்வழக்குச் செய்கிறவர்களும், தங்களுடைய சக்திக்கு மேற்பட்ட கடன்வாங்குகிறவர்களும், வாங்கின கடனைக் கொடாதவர்களும், அநியாய வட்டி வாங்குகிறவர்களும், அடைக்கலமாக வைத்த பொருளை அபகரிக்கிறவர்களும், வேலை செய்யாமற் கூலி வாங்குகிறவர்களும், ஏழைகளிடத்தில் வேலை வாங்கிக் கொண்டு கூலிகொடாதவர்களும், செல்லாப் பணத்தைச் செலுத்துகிறவர்களும், அளவிலும் நிறையிலும் வித்தியாசஞ் செய்கிறவர்களும், சரக்குகளுக்கு அதிகவிலை வாங்குகிறவர்களும் நல்ல சரக்குக்குக் கிரயம் வாங்கிக் கொண்டு கெட்டசரக்குகளைக் கொடுக்கிறவர்களும், சூதாடிப் பொருள் சப்பாதிக்கிறவர்களும், கண்டெடுத்த பொருளைச் சொந்தகாரரைத் தேடிக் கொடாதவர்களும், பிறர் பொருளைப் பார்த்துப் பொருமை கொள்கிறவர்களும், திருட்டுப்பொருளை வாங்குகிறவர்களும், திருட்டுககுச் சகாயஞ் செய்கிற

வர்களும், திருடும்படி பிறர்க்கு போதிக்கிறவர்களும், பிறருக்குப் பொருள் நஷ்டம், உண்டாகும்படி செய்கிற வர்களும், கையில் பொருளை வைத்துக் கொண்டு ஏழை களுக்கு ஐயம் இடாதவர்களும், மாம்ஸக் கிரயம் வாங்கிக் கொண்டு பெண் கொடுக்கிறவர்களும், பட்டப்பகலில் கொள்ளையடிக்கிற திருடர்களே? அன்றியும், ஏழைகள் தாங்கக்கூடாத நாட்டுவரி, காட்டுவரி, வீட்டுவரி, மாட்டு வரி, ஆட்டுவரி, ஏட்டுவரி, சீட்டுவரி, கூட்டுவரி, பாட்டுவரி, மேட்டுவரி, தீட்டுவரி, ரோட்டுவரி, கோட்டுவரி, ஈட்டுவரி. சாட்டுவரி முதலிய கேட்டுவரிகளைச் சுமத்தி அநியாயஞ் செய்த பூர்வீக அதிகாரர்கள் சதிகாரர்களே! பரிதானம் வாங்கிக்கொண்டு பக்ஷபாதஞ் செய்கிற சில நியாயாதி பதிகள் அநியாயாதிபதிகளே? எங்கே கொலை நடக்கும் எங்கே களவு நடக்கும், எப்போது நமக்குப் பணம் வரு மென்று சதா எதிர்பார்த்துக் கொண்டு குற்றவாளிகளை விட்டு விட்டுக் குற்றமில்லாதவர்களைப் பிடித்து உபத்திரஞ் செய்கிற சில போலீஸ் வீரர்கள் சோரர்களே. எப்போது குடும்பங்களிற் கலகம் உண்டாகும், எப்போது வியாஜ்ஜியம் வருமென்று சித்தமாய் காத்துக்கொண்டிருக்கிற சில நியாய வாதிகள் அநியாயவாதிகளே! யாருக்குச் சுரம்வரும் யாருக் குப் பேதிவரும், யாருக்குத் தலைஉடையும், யாருக்குக் கைகால் ஒடியும் என்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டு தங்க ளுடைய பிழைப்புக்காகப் பிள்ளை வளர்ப்பதுபோல் வியாதியை வளர்த்து விட்டுக்கொண்டு ஜீவிக்கிற சில வைத்தியர்கள் தைத்தியர்களே. பிள்ளைகள் படித்துக் கொண்டால் தங்களுடைய பிழைப்புக்கு மோசம் வருமென்று கருதிக் கிருஷ்ண பக்ஷத்துச் சந்திரன்போல் பிள்ளைக ளுடைய அறிவை நாளுக்குநாள் குறைக்கிற சில போதகர் களும் பாதகர்களே! மேற் சொல்லிய உத்தியோகஸ்தர் களில் அனேகர் சர்வோத்தமர்களாயிருக்கிறார்கள். ஆகை யால் அப்படியில்லாத சிலரைப் பற்றிமட்டும் நாம் பிரஸ்தா பித்தோம்.

அன்றியும், "தன்னைப்போற் பிறரை எண்ணவேண்டும்" என்கிற விதியைச் சகலரும் அனுஷ்டித்தால் சாமித்துரோகி

களும். குருத்துரோகிகளும், பிதுர்த்துரோகிகளும், மாதுர்த் துரோகிகளும், புத்திரத்துரோகிகளும், சகோதரத்துரோகி களும், புருஷத்துரோகிகளும், பத்தினித்துரோகிகளும், பரதாரத்துரோகிகளும்; பரபுருஷத்துரோகிகளும், பொய் யர்களும், வெய்யர்களும், கொலைஞர்களும், புலைஞர்களும், கொடியர்களும், குடியர்களும் கோபிகளும், லோபிகளும். பாபிகளும் உலகத்தில் இருப்பார்களா? இரார்களே. ஆகை யால் பரோபகாரம் பூதத்தை பச்சாதாபம் முதலிய சுகுணங் களை ஸ்திரீகளுக்கு ஓயாமல் உபதேசிக்கவேண்டும்.

மிருகங்கள், பட்சிகள், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன முதலிய சகல ஜீவராசிகளிடத்திலும் கிருபையாயிருப்பதே ஜீவ காருண்ய மென்று சொல்லப்படுகிறது. மனுஷருக்கு உப காரார்த்தமாகவே சமஸ்த ஜீவகோடிகளையும் கடவுள் சிருஷ் டித்தருளினுரென்று நாம் முன்னமே விவரித்திருக்கிறோம். சிலஜெந்துக்கள் நமக்குநேரே உபயோகமான வேறே சில ஜெந்துக்களுக்கு அவைகள் ஆகாரமாய் உபயோகப்படுகிற படியால் பூமியில் ஒரு அற்பஜெந்துவேனும் நமக்கு அனுப யோகமாயிருக்கவில்லை. விலங்கு பறவை முதலியவைகள் ஞானமில்லாத அசேதன வஸ்துக்களாயிருந்தாலும் நம்மைப்போலவே அவைகளுக்கும் தேகமும், பிராணனும். பஞ்சேந்திரியங்களும். சுகதுக்கங்களையறிகிற உணர்வும் உண்டாயிருக்கிறபடியால் அவைகளுக்குப் பரிச்சேதம் உபத்திரவம் செய்யக்கூடாது. அவைகளுக்கு ஞானத்தைக் குறைத்ததற்காக வேறுசில விஷயங்களில் கடவுள் அவை களுக்கு அனுகூலம் செய்திருக்கிருர்.

மனுஷன் ஞானுத்மாவானதால் பலமான வீடு, போர்வை, முதலியவைகளைச் செய்துகொண்டு, உஷ்ணம் குளிர் முதலிய துன்பங்களைத் தடுத்துக்கொள்வனென் பதைக் கடவுள் எண்ணியே அவனுக்கு மிருதுவான தோலையும், நிர்வாணமான தேகத்தையுங்கொடுத்திருக் கிருர், அப்படிப்பட்ட ஞானம் விலங்குகளுக்கும் பக்ஷிகளுக் கும் இல்லாதபடியால் அவைகளுக்குத் தடிப்பானதோலும்,

திரளான மயிருமுள்ள தேகங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார். சத்துருபய நிவர்த்திக்குத் தகுந்த ஆயுதங்களைச் செய்து கொள்ள மனுஷன் தெரிந்தவனாகையால் அவனுடைய தேகம் ஆயுதமில்லாமல் நிராயுதமாயிருக்கின்றது. ஆயுதஞ் செய்யத் தெரியாத அசேதனஜெந்துக்களுக்குக் கொம்புகள் நகங்கள், தந்தங்கள், வால்கள், கால்கள் முதலிய ஆயுதங்களை அவைகளுடைய தேகங்களிலே கடவுள் அமைத்து வைத்திருக்கிறார். மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் தங்களுடைய கருத்துக்களை ஒன்றுக்கொன்று தெரிவித்துக்கொள்ளும்படி ஒவ்வொருஜாதிக்கும் ஒவ்வொரு பாஷையைக் கடவுள் கற்பித்திருக்கிறாரென்பது அநுபவ சித்தமாய் தெரிகின்றது. மனுஷகுழந்தை பிறந்து வெகுகாலம் வரையில் தங்களைத் தாங்களே சம்ரக்ஷணை செய்து கொள்ளத் தெரியாமல் பெரியவர்களுடைய உதவியை அபேக்ஷிக்கின்றன. மிருகங்களின் குட்டிகளும் பறவைகளின் குஞ்சுகளும் பிறந்த உடனேயும் அல்லது பிறந்துசில தினங்களுக்குள்ளாகவும், தங்களுடைய ஆகாரங்களைத் தாங்களே தேடிக்கொள்ளவும் வளை கூடுமுதலிய இருப்பிடங்களைச் செய்து கொள்ளவும் சுபாவமாகவே தெரிந்து கொள்ளுகின்றவே. மிருகங்கள் தகுந்த இடந்தேடிக் குட்டிகளைப் பெற்று வளர்க்கிற அருமையும், பறவைகள் ஊர்வன முதலியவைகள் கூடுகளில் முட்டையிட்டு நெடுநாள் அடைகாத்துக் குஞ்சு பொரித்துக் குஞ்சுகளை வளர்க்கிற அருமையும், மனுஷரும் அதிசயிக்கத்தக்கதாயிருக்கின்றதே. நாம் வஸ்திர பூஷணாதிகளைத் தரித்துக் கொள்ளாமல் பிறந்தஸ்வரூபமாயிருப்போமானால் நம்முடைய தேகங்களைப் பார்க்க நமக்கே அருவருப்பாயிருக்கும். பக்ஷிகளுக்கும், விலங்குகளுக்கும் இயல்பாகவே சர்வாலங் காரங்களும் பொருந்தியிருப்பதால் அவைகளைப் பார்க்கப் பார்க்க நமக்கு நேத்திரோற்சவம் செய்வது போலிருக்கின்றதே. திவ்யரூப விசித்திர அலங்காரமுள்ள மயில் பஞ்சவர்ணக்கிளி முதலிய பக்ஷிகளுக்கு நவரத்னகசிதமான சர்வபூஷணங்களையும், கனகாம்பரங்களையுந் தரித்துக் கொண்டிருக்கிற

ராஜஸ்திரீகளும் அழகில் சமானமாவார்களா? சில பக்ஷிகள் சித்திரம்போல் தேகம் அசையாமலிருந்து கொண்டு ஆரோகண அவரோகணக்கிரமம் தப்பாமலும், அபஸ்வரம் இல்லாமலும், கேட்பவர்கள் சிரவணானந்தங் கொண்டு தேகபரவசமாகும்படி அதிமாதுரியமாய்ப் பாடு கின்றன. கரத்தை நீட்டிக்கொண்டும் சிரத்தை ஆட்டிக் கொண்டும், சுரத்தைக் கூட்டிக்கொண்டும் பல்லைக் காட்டிக் கொண்டும் பாடுகிற நம்முடைய சங்கீத வித்வான்கள் அந்தப் பக்ஷிகளுக்குச் சமானமாவார்களா? நாம் அலக்ஷியமாக எண்ணுகிற ஈக்கள் எறும்புகள் முதலிய பூச்சிகளையும் பூதகண்ணாடியிற் பார்த்தால் அவை களுடைய தேகங்களில் பலவகையான அழகிய வர்னங் களும், புள்ளிகளும் தோன்றுகின்றனவே. அகடனுகடன சமார்த்தியமுள்ள கடவுள் இவ்வளவு அருமையாகச் செய்திருக்கிற ஜீவஜெந்துக்களை நாம் உபத்திரவம் செய் வதும் நிர்நிமித்தமாய்க் கொல்லுவதும் நீதியா? ஒருவன் எழுதிய சித்திரத்தை வேறொருவன் கலைத்துப் பழுதுபடச் செய்தால் அந்த சித்திரக்காரனுக்கு எவ்வளவு கோபம் ஜனிக்கும்? அதுபோல் சர்வஜீவ நிர்மாண கர்த்தாவாகிய கடவுளுக்கு ஜீவஹிம்சை செய்கிறவர்கள்மேல் கோபம் வராமலிருக்குமோ.

பசு, காளை, எருமை, ஆடு, குதிரை, நாய், பூனை, கழுதை, ஒட்டகம் முதலிய மிருகங்கள் மனுஷருக்கு எவ்வளவோ உதவியுள்ளவைகளாயிருக்கின்றன. அவைகள் இல்லா விட்டால் மனுஷருடைய சுகங்களில் பாதிச்சுகங்கள் போய்விடுமென்பது சந்தேகமா? எஜமான் எவ்வளவு அடித்தாலும் அந்த அடியையும் பட்டுக்கொண்டு அவன் தீனிபோட்டாலும் போடாவிட்டாலும் வெளியே யாவது போய் வயிறுவளர்த்துக்கொண்டு வீட்டுக்குவந்து எஜமானுக்குச் சகல ஊழியங்களும் செய்கிற அந்த மிருகங்களுடைய பொறுமையும், சாந்தமும் விசுவாசமும் மனுஷருக்கு வருமா? குரங்கின் கையிற் பூமாலை அகப்

பட்டது போல் சிலர்கையில் அந்தமிருகங்கள் அகப்பட்டுக் கொண்டு படுகிறவருத்தம் சாமானியமல்லவே, திருவை யாற்ருன் குதிரைவளர்த்த கதைபோல் அனேகர் மாடு, குதிரை, கழுதை முதலிய மிருகங்களிடத்தில் சகலவேலை களையும் வாங்கிக்கொண்டு அவைகளுக்குத் தகுந்த தீனி போடாமல் கொல்லுகிருர்கள். குருவியின் தலையில் பனங் காயைகட்டுவதுபோல அவைகள் தாங்கக்கூடாத சுமை களையும் பாரங்களையும் சுமத்தி நடத்துகிருர்கள். நடக்க மாட்டாமல் தத்தளிக்கும்போது சாட்டியினுலும் கழிகளி னுலும் ஓங்கி ஓங்கி அடித்தும், இரத்தம் பீரிட்டு ஒழுகும் படி தாறுகோலால் தாருமாராகக் குத்தியும் கொடுமை செய்கிருர்கள். சிலர் பசுவுக்கு ஜேஷ்ட புத்திரர்போல் பாலை யெல்லாம் கறந்துக்கொண்டு கன்றுக்குத் துரோகம் செய்கி ருர்கள். அவர்கள் கன்றுக்குச் சகோதரர்களாயிருக்கிற பட் சத்திலும் அவர்களோடு கூடக் கன்றுக்கும் சமபாகம் உண்டே? அப்படியிருக்க எவ்வளவும் கன்றுக்குப் பால் விடாமல் ஒட்டக் கறந்துவிடுவது எவ்வளவு அநியாயம். தன்பாட்டில் மேய்ந்துகொண்டிருக்கிற கழுதை முதலிய வைகளைச் சிலர் நிஷ்காரணமாய்க் கல்லால் எறிந்தும், கழியால் அடித்தும், அவைகளுடன் யுத்தஞ்செய்து அந்தக் கழுதைகள் கொடுக்கும் உதைகளையும் வாங்கிக் கொள் கிருர்கள். சில பிள்ளைகள் ஈ எறும்பு முதலிய பூச்சிகளைப் பிடித்துக்கொல்லுகிறதும், குருவிக்கூண்டுகளைக் கலைத்துக் குருவிகளுக்கும் குஞ்சுகளுக்கும் உபத்திரவம் செய்கிறதுமே வேலையாயிருக்கிருர்கள். இவ்வகையாக வாயில்லாப்பிராணி களுக்குத் துன்பம் செய்து கைபழகுகிறவர்கள், மனுஷ ரையும் உபத்திரவம் செய்யக்கற்றுக் கொள்வார்களென்பது சந்தேகமா? மிருகங்களுக்கும் பக்ஷிகளுக்கும் சந்தோஷம் உண்டாகும் போது அவைகள் எவ்வளவோ ஆநந்தமாகக் குதித்துக் கூத்தாடி விளையாடுகின்றன, அவைகளுக்குத் துன்பம் உண்டாகும்போது கூக்குரலிட்டு அழுது பிரலா பிக்கின்றனவே. இப்படியாக மனுஷரைப் போலவே சுக துக்கங்களை உணருகிற மிருகஜாதிக்குத் தீங்கு செய்கிற

வர்கள் பரம சண்டாளர்களே. ஆனல் மனுஷர்களில் துஷ்டர்களா யிருப்பவர்களைத் தண்டிப்பது எப்படி முறையோ அப்படியே சிங்கம் புலி, கரடி முதலிய துஷ்டமிருகங்களையும், பாம்பு தேள் முதலிய விஷஜெந்துக்களையும் கொல்வது தோஷமல்ல.

மிருகாதிகளிடத்தில் மனுஷரும் கற்றுக்கொள்ளும்படியான சில நற்குணங்களுமிருக்கின்றன. மாடு, ஆடு, குதிரை, கழுதை முதலிய மிருகங்களும், காக்கை முதலிய பக்ஷிகளும், தங்களுடைய இனத்துடன் சேர்ந்து இரையெடுக்கப் பிரியப்படுகின்றன. கூட்டத்துடன் சேர்ந்து மேய்ந்துகொண்டிருக்கிற ஒரு ஆட்டையாவது மாட்டையாவது பிடித்துத் தனியே நல்ல புல்லிருக்கிற இடத்திலே கொண்டுபோய் விட்டாலும் அந்த இடத்தை விட்டுக் கூட்டங்கள் மேய்கிற இடம் நல்ல புல்லில்லாத இடமாயிருந்தாலும் அந்த இடத்தையே நாடுகின்றது. ஒரு ஜாதியைச் சேர்ந்த மிருகங்கள் இல்லாத பக்ஷத்தில் பலஜாதி மிருகங்களும் ஒன்றுக்கொன்று கூட்டுறவாயிருக்கின்றன. எப்படி என்ருல், ஒரு வீட்டில் ஒருகுதிரையும், கோழியும் மட்டும் இருந்தால், அவைகள் ஒன்றுக்கொன்று சமீபமாயும் சக்கியமாயு மிருக்கப் பிரியப்படுகின்றன. சாதுவான மிருகங்களும், அவைகளுக்கு பிராண சத்துருக்களான துஷ்ட மிருகங்களும் பழக்கத்தினல் ஒரு கூண்டில் விரோத மில்லாமல் ஸ்நேகமாயிருப்பதை அநேகர் பார்த்திருக்கிருர்கள். ஆனை, சிங்கம், புலி, கரடி முதலிய கொடிய மிருகங்களையும் மனுஷன் பிடித்துத் தன்னுடைய இஷ்டப்படி நடக்கக் கற்பிக்கிருனென்பது யாருக்குத்தான் தெரியாது. ஏகாந்தச் சிறையில் வைக்கப்பட்ட சிலர் தாங்கள் தனியாயிருக்க மனம்சகியாமல் தங்களுக்குச் சமீபத்தில் வரப்பட்ட எலி முதலியவைகளுக்கு இரைகொடுத்து அவைகளுடன் ஸ்நேகம் செய்துகொண்டதாகவும் அந்த ஜெந்துக்களும் அவர்களிடத்தில் அதிக பிரியமாயிருந்ததாகவும் சிலர் புஸ்தகங்களில் எழுதியிருக்கிருர்கள். பின்னும்

நாம் மேலே விவரித்தபடி நாம் மாடு முதலிய வீட்டு மிருகங்கள் எஜமான் என்ன துன்பம் செய்தாலும் அதை யெல்லாம் சகித்துக்கொண்டு அவனை விட்டுப்பிரியாமல் அவனுக்குச் சகலஊழியங்களும் செய்கின்றனவே. இப்படிப் பட்ட பலவகை மிருகாதிகளிடத்தில் பரஸ்நேகம், பரோ பகாரம், நன்றிமறவாமை, அடக்கம், பொறுமை முதலிய சத்குணங்களை மனுஷர் கற்றுக்கொள்வது உசிதமா யிருக்கின்றது.

சைவ வைஷ்ணவர்களுடைய மதசித்தாந்தப்படி மாம்ஸம்புசிப்பது தோஷமாயும், கிறிஸ்துமத சித்தாந்தபடி நிர்தோஷமாயு மிருக்கின்றது லோகாசாரத்தைப் பார்க்கு மிடத்தில் மாம்ஸபக்ஷணிகள் அநேகராயும் அதைப்புசியா திருப்பவர்கள் சிலராயுமிருக்கிறார்கள், கிறிஸ்துமதமுறைப் படி மாம்ஸம்புசிப்பது தோஷாஹிதமாயிருந்தாலும் தபசு காலத்திலும் விரததினங்களிலும் மாம்ஸத்தைத் தள்ளிச் சுத்தபோஜனமாகச் சாப்பிடுவது புண்ணியமென்று கிறிஸ் தவர்கள் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள் அப்படிப்பட்ட சிலகாலங் களில் மாம்ஸங்களைத்தள்ளுவது புண்ணியமாயிருக்கு மானால் எக்காலத்திலும் அதைத் தள்ளிவிடுவது விசேஷ புண்ணியந்தானே ஆதிமனுஷன் பூங்காவனத்திலிருக்கும் பொழுது மாம்ஸம்புசிக்கும்படி அவனுக்கு உத்தரவு கொடுக்கப்படவில்லை, ஜலப்பிரளயத்துக்குமுன் உலகத்தில் சகல அக்கிரமங்களும் நிறைந்திருந்தாலும் மாம்சம் சாப் பிடுகிறவழக்கம் அப்போது இருந்ததாக ஒரு கிரந்தத்தி லும் தெரியவில்லை ஜலப்பிரளயகாலத்துக்குப் பிற்பாடு. மாம்ஸம் அருந்தும்படி அனுமதி கொடுக்கப்பட்டதைக் கொண்டே மாம்ஸபக்ஷணம் மனுஷனுடைய பாவ அந் தஸ்துக்கு உரியதே தவிரப் புண்ணிய அந்தஸ்துக்கு உரியதல்லவென்று பரிஷ்காரமாய் விளங்குகின்றது. ஆகை யால் கூடியமட்டும் கொஞ்சகொஞ்சமாய் மாம்ஸஉணவை நிக்கிரகஞ் செய்வது சர்வோத்தமமென்று நமக்குத் தோன்றுகின்றது. மாம்ஸம்புசிப்பது பாபரஹிதமாய் மட்டு

மிருக்கிறதே தவிர அது புண்ணியசகிதமென்று ஒருவரும் சொல்லத் துணியார்கள். கலியாணஞ் செய்துகொள்வது சாஸ்திரோக்தமா யிருந்தாலும் ஒருவன் தன்னை முழுவதும் தெய்வ ஊழியத்துக்கே ஒப்புவித்து கலியாண மில்லாமல் நித்திய பிரமசாரியா யிருப்பானுனல் அது புண்ணியந் தானே, ஒருவன் பாவஞ்செய்தாலும் பிற்பாடு மனஸ்தாபப் பட்டுத் தகுந்த பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்வானுனல் அவனுக்கு பாவவிமோசனமாகுமென்று வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கொண்டு மனுஷன் பாவஞ் செய்யும்படி கடவுள் உத்தரவுகொடுத்ததாகச் சொல்ல லாமா? பாவஞ் செய்வது பிராயசித்தஞ் செய்து கொள்ளு வதைப் பார்க்கிலும் ஒவ்வொருவனும் கூடினவரையில் பாவமே செய்யாதிருக்கப் பிரயாசைப் படுவது நன்மை தானே. அப்படியே மாமிஸம் புசிப்பது வேதோக்தமா யிருந்தாலும் அது ஜீவவதைக்கு ஹேதுவாயும், இரக்கம் ஜீவகாருண்ணியம் முதலிய புண்ணியங்களுக்கு விரோத மாயும் இருப்பதால் அப்படிப்பட்ட ஜீவவதை செய்வதைப் பார்க்கிலும் செய்யாமலே இருப்பது அதிக உத்தமந் தானே. ஆடு கோழி முதலியவைகளைப் பிடித்துக்கொல்லும் பொழுது அவைகள் படுகிறபாடும், துடிக்கிற துடிப்பும், இடுகிற கூக்குரலும், பாடுகிற மரணவஸ்தையும் இவ்வள வென்று சொல்லக்கூடுமா? ஒரு பிராணிக்கு இவ்வளவு துன்பஞ் செய்து மாம்ஸம் புசிப்பதைப்பார்க்கிலும் மாம்ஸமே புசியாமல் விட்டுவிடுவது சர்வோத்தமம் என்பதை யார்தாம் ஒப்புக்கொள்வார்கள். உலகத்தில் மாம்ஸத்தைப்போல் அசுசியும் அருவருப்பும் உள்ள பதார்த்தம் வேறொன்றும் இல்லையே. மாம்ஸத்தை மனுஷியன் பார்த்துச் சகிக்கமாட்டான் என்பதைக் கடவுள் எண்ணியே அதைத் தோலினுல்மூடி மறைத்துவைத்தார். மூக்கைக் கையால் மூடிக்கொள்ளாமல் இருப்போமானுல் மாம்ஸத்தினுடைய துர்நாற்றமும் வீசும், தலைமண்டையி லேறி மூளையையும் குழப்பிவிடுமே. அசுத்தத்தைச் சுத்தஞ் செய்வதுபோல் பலவாஸநாவஸ்துக்களைச் சேர்த்துச்

சமைத்தும், மாம்ஸத்தின் துர்நாற்றம் நீங்காமல், சாப்பிட்டவர்களுடைய வாய்நாறிக் கைநாறி, உடம்பெல்லாம் நாறி, ஊரெல்லாம் நாறுகின்றதே. ஐயையோ இப்படிப்பட்ட அசஹியமான பதார்த்தத்தைச் சாப்பிடவும் தலைவிதியா? ஆத்மசுத்தத்துக்கும் தேகசுத்தத்துக்கும் விசேஷஸம்பந்தமிருப்பதால் ஆத்மசுத்தத்தை அபேக்ஷிக்கிறவர்கள் அசுத்தங்களுக்கெல்லாம் ஆலயமான மாம்ஸ உணவை நிசேஷமாகத்தள்ளிவிட வேண்டும். மாம்ஸத்தைத் தள்ளினால் அதற்குத் தோழனான மதுபானமும். தொலைந்து விடும். மதுபானந் தொலைந்தால் அதற்குத் தோழர்களான சகல குற்றங்களும் தொலைந்து விடுமென்பது வாஸ்தவமே.

இந்தவசன காவியத்தில் பெண்கல்வியைப்பற்றின இந்தப்பாகத்தை முடிப்பதற்குமுன் சிறுவர்களுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்கிற போதகர்களுக்கு ஒரு விஞ்ஞாபனஞ் செய்ய விரும்புகின்றோம். என்னவெனில் தெய்வபக்தியையும் பரோபகாரம் முதலிய புண்ணியங்களையும் பிறருக்கு உபதேசஞ் செய்கிறவர்கள் தாங்களே நன்மார்க்கத்தில் நடந்து வழிகாட்டவேண்டும். "உபதேசத்தைப் பார்க்கிலும் நடந்து வழிகாட்டுவது அதி உத்தமம" என்று இங்கிலீஷில் ஒரு பழமொழியுமிருக்கிறது. மார்க்கங்களில் சகலருக்கும் வழி காட்டித் தான் ஒரு அடியேனும் எடுத்துவையாமலிருக்கிற கைகாட்டி மரம்போலவும், ஜெபஞ்செய்வதற்காக மற்றவர்களைக் கோயிலுக்கு வரும்படி கூப்பிட்டுத் தான் ஜெபஞ் செய்யாமலிருக்கிற கோயில்மணி போலவும், தாங்கள் உபதேசம் செய்கிறபடி அநுஷ்டானஞ் செய்தவர்கள் ஸகலராலும் இகழப்படுவார்கள். அவர்களுடைய உபதேசத்தையும் ஒருவரும் அங்கீகரியார்கள். "பசியாமல் மருந்துகொடுக்கிறேன் பழஞ்சோறிருந்தால் போடுங்கள்" என்று ஒருவன் சொன்னால் அவன் வார்த்தையை யார் நம்புவார்கள்? வைத்தியனே வியாதியஸ்தனாயிருந்தால் அவன் வைத்தியத்தை யார் ஏற்றுக்கொள்வார்கள்? மதுபானஞ்செய்வது தோஷமென்று குடியன் பிரசங்கித்தால் அவனுடைய

உபந்நியாஸத்தை யார் கேட்பார்கள்? அக்கினி தேவனுக்கு அபிஷேகம் செய்ததுபோல் கோபாவேஷம் கொண்டிருக்கிற ஒருவன் அந்தச் சமயத்தில் கோபம், பாபம் என்று உபந்நியாசித்தல், அந்த உபந்நியாசத்துக்கு யார் காது கொடுப்பார்கள்? ஒரு பெரியவர் பிரசங்காசனத்தில் இருந்துகொண்டு கடவுளை மட்டும் ஸ்துதிக்கவேண்டுமென்றும் நரஸ்துதி செய்யக்கூடாதென்றும் பிரசங்கித்துக்கொண்டிருந்தார். அந்தப்பிரசங்கத்தின் மத்தியில் அவரே ஒரு பிரபுவை ஸ்துதிசெய்யத் தொடங்கி, அந்தப் பிரபுவினுடைய குணாதிசயங்களை யோசிக்குமிடத்தில் அவரைப் பூலோகத்தில் ராஜராஜர்கள் மத்தியில் ரத்நபீடத்தில் வைக்கலாமா? பக்தர்களுக்குச் சிரோபூஷணமாகவைக்கலாமா? தேவலோகத்தில் தேவ சபைக்கு நடுநாயகமாக வைக்கலாமா? அல்லது கடவுளுடைய மடியில் வைக்கலாமா? என்று இவ்வகையாகத் திருப்பித் திருப்பிப் பலதரம் சொல்லிப் பிரசங்கித்தார். அதைக்கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஒரு கனவான். திடீரென்று தன்னுடைய நாற்காலியை விட்டு எழுந்து "ஓ பெரியவரே! நீர் சொல்லும் பிரபுவை வைக்க இடமில்லாமல் ஏன் அவஸ்தைப்படுகிறீர்?என்னுடைய நாற்காலியில் வைத்து விடும்; நான் வீட்டுக்குப்போகிறேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டு புறப்பட்டுப் போய்விட்டான் மற்றவர்களும் கைகொட்டிப் பரிகாசஞ் செய்துகொண்டு பிரசங்கம் முடிவதற்குமுன் வீட்டுக்குப் போய்விட்டார்கள் இப்படியே வார்த்தை ஒருவிதமாகவும் அநுஷ்டானம் ஒருவிதமாகவும் இருக்கிறவர்களை உலகம் பழிக்குமாதலால் ஆடல், பாடல் கற்பிக்கிறவர்கள் தாங்களே ஆடியும், பாடியும் மற்றவர்களுக்குக் கற்பிப்பதுபோலும், சிறுபிள்ளையினுடைய கையைத் தாய்பிடித்துக்கொண்டு தான் முன்னே நடந்து பிள்ளைக்கு நடைப்பழக்குவதுபோலும்,தர்மோபதேசஞ் செய்கிறவர்கள் தாங்களே தர்மாத்மாக்களாய் பரிமளிக்க வேண்டும். அப்போது தர்மம் அவர்களுக்குத் துணைசெய்யு மென்பது சத்தியமே. வானத்திலிருக்கிற சூரியன் பிரகாசித்

தால் உலகமும் பிரகாசிக்கும். சூரியன் அப்பிரகாசமாயிருந்தால் உலகமும் அப்பிரகாசமாயிருக்கும். அதுபோல் பெரியவர்களும் கல்விமான்களும் எப்படி நடக்கிருர்களோ அப்படியே சிறியவர்களும் அவிவேகிகளும் நடப்பது சகஜம். துர்வழியில் நடக்கிற பெரியோர்கள் தாங்கள் கெட்டுப்போவதுமன்றி மற்றவர்கள் கெட்டுப்போகவும் ஆஸ்பதமாயிருப்பதால் அவர்களுக்கு இரண்டுவிதமான தோஷங்கள் ஸம்பவிக்கின்றன. தெரியாதவர்களுடைய அஞ்ஞான கிருத்தியங்களைப் பார்க்கிலும் தெரிந்தவர்களுடைய துஷ்கிருத்தியங்கள் அதிக தண்டனைக்குப் பாத்திரமாயிருக்கின்றன. எந்தச் சாதியரா இருந்தாலும் எந்த அந்தஸ்து உடையவர்களாயிருந்தாலும் நற்குண நற்செய்கைகளை உடையவர்கள் மட்டும் பெரியவர்களேயன்றி நற்குணங்கள் இல்லாமல் தனத்தினுலும் கனத்தினுலும் இனத்தினுலும் வயதினுலும் வித்தியா பட்டங்களினுலும் மட்டும் ஒருவனைப் பெரியவனென்று சொல்வது எத்தன்மையதென்ருல் ஒருவன் குட்டிச்சுவரின் மேல் ஏறி நின்றுகொண்டுதான் மற்றவர்களுக்குப் பெரியவனென்று செரல்வதுபோலும், சிறுபிள்ளைகள் தகப்பனுடைய தோளின்மேல் ஏறிக்கொண்டு தாங்கள் தகப்பனிலும் பெரியவர்களென்று சொல்லுவதுபோலும், காலையும் மாலையும் நீண்டநிழல் உள்ளவர்களை உயர்ந்தவர்களென்று சொல்வதுபோலும் இருக்கின்றது. ஆகையால் மேலான பதவியுடையவர்கள் சுகுணசாலிகளாய் ஜொலிக்க்க கடவார்கள்.

பெண்கல்வி முற்றிற்று

பெண் மானம்

ஸ்திரீகளுக்குக் கல்விபோதிக்க வேண்டியது முக்கியமென்று பல உதாரணங்களைக் கொண்டு நாம் நிருபணம் செய்தோமே. ஆகையால், இனிவேறொரு முக்கியமான விஷயத்தைக் குறித்து அடியிற்பேச ஆரம்பிக்கிறோம். அதைச் சகலரும் கிருபைகூர்ந்து சிரத்தையுடன் வாசிப் பார்களென்று நம்புகிறோம்.

இந்த தேசத்தில் பெண்களை அடிமைகளைப் போலவும் மிருகங்களைப்போலவும் நடப்பிப்பது மிகவும் பரதபிக்கத் தக்க விஷயமாயிருக்கின்றது. ஜாதியும் செல்வமும் எவ்வளவு உயர்வோ அவ்வளவுக்கு ஸ்திரீகளுடைய நிர்ப் பாக்கியம் பெரிதாயிருக்கின்றது. உயர்ந்த குலத்தாராகிய பிராமணர் முதலானவர்கள் ஸ்திரீகளை விலைக்கு வாங்கு வது போல வாங்கி நிஷ்டூரமாக நடத்துகிறார்கள். நாயே, பேயே, கழுதையே, மாடே என்கிற பேச்சைத்தவிர, வேறே ஒரு பேச்சும் ஸ்திரீகளிடத்தில் புருஷர்கள் பேசுகிறதில்லை. ஒதைப்பிரயோகந்தவிர ஹிதப்பிரயோகமில்லை.

சில குடும்பங்களில், மாமியாருடைய உத்திரவில்லாமல் புருஷனுக்கும் பெண்சாதிக்கும் பேட்டியே கிடையாது. அவர்கள் சந்தித்தாலும், கல்லுந்தேங்காயும் சந்திப்பது போலும், எலியும் பூனையும் சந்திப்பது போலுமேயல்லாமல் குளிர்ந்த தரிசனமில்லை. ஸ்வர்க்கத்துக்குப் போயும் சோற்றுப்பிச்சை யெடுப்பது போல அநேகர் கலியாணஞ் செய்தும் நித்திய சந்நியாசிகளாயிருக்கிறார்கள். அத்தி பூத்ததுபோல, தப்பித்தவறிப் புருஷர்கள் ஸ்திரிகளிடத்தில் ஒருமதுரமான வார்த்தையைப் பேசிவிட்டாலோ, மாமிக்குக் கடுப்பு, மாமனுருக்கு மனஸ்தாபம், நாற்றிக்கு வயிற்றெரிச் சல், ஊரெல்லாம் ஓம்மல், மகன்செத்தாலும் சாகட்டும் மருமகள் தாலியறுத்தால் போதுமென்று நினைக்கிற நல்ல குணமுள்ள மாமிமார்களும் அநேகரிருக்கிறார்கள். புருஷன்

பெண்ஜாதியைத் திட்டியடித்தால், மாமியாருக்கு இறந்து போன தன் புருஷன் மறுபடியும் பிழைத்து வந்ததுபோல் உற்சாகம் உண்டாகும். ''மாமியாருடைத்தால் மண்கலம், மருமகளுடைத்தால் வெண்கலம்'' என்பதுபோல் மருமகள் பேரில் மாமியார் தோஷஞ் சொல்லாத நேரமில்லை. மாமிக்குக் கொடுமை செய்கிற மருமக்கள் மாருஞ் சிலருண்டு.

நாய், பசு, மாடு, முதலியமிருகங்களை எவ்வளவோ தயையாக நடத்துகிறார்கள். அவ்வளவு பக்ஷங்கூட, ஸ்திரீகளினிடத்தில் காட்டுகிறதில்லை. கஷ்ட நிஷ்டூரமெல்லாம் ஸ்திரீகளுடைய பாகமாகவும் இருக்கின்றன. ஒரு ஸ்திரீக்கு எவ்வளவுதான் வயிறுபசித்தாலும் புருஷன் மாமன் மாமி முதலானவர்களெல்லாரும் சாப்பிட்டு எல்லா வேலைகளும் முடிந்த பிற்பாடு புருஷனுடைய எச்சிலுக்காகப் பெண்சாதி காத்திருக்க வேண்டியதேயல்லாமல், அவள் முந்திசாப்பிட கூடாதாம். இது எவ்வளவு பெரிய அநீதி. ''தாயும் பிள்ளையுமானாலும் வாயும் வயிறும் வேறு'' என்பது போல ஸ்திரீக்குப் பசித்தபோது அவள் முந்திப் புசித்தால் குற்றமென்ன?

புருஷன்பாதி பெண்சாதிபாதி ஆக இருவரும் கூடி ஒருதேக மென்பது சகலமத சம்மதமாயிருக்கின்றது. சில மதஸ்தர்களுடைய கலியாணம் இகலோகமட்டும் சம்மந்தமாயிருக்கின்றது; சைவவைஷ்ணவர்களுடைய கலியாணங்கள் இகபரமிரண்டுக்கும் சம்பந்தமாயிருக்கின்றன; ஏனென்றால், புத்தென்கிற நரகநிவர்த்தி யாவதற்குப் புத்திரன் அவசியமானமையினாலும், ஸ்திரீயில்லாமல் புத்திர உற்பத்திக்கு மார்க்கமில்லாமையினாலும், புருஷர்கள் இகபர சதம் அடைவதற்கு ஸ்திரீகள் முக்கியமென்று தர்மசாஸ்திரம் முறையிடுகின்றது; அதல்லாமலும், பெண்சாதியில்லாதவன் ''ஔபாசனம்'' ''வைசுவதேவம்'' முதலான நித்தியகர்மங்கள் செய்யக் கூடாதென்றும், பிரமசாரியும், விதுரனும், புத்திர ஸ்வீகாரமும், யாகாதிகளும், செய்யக்கூடாதென்றும், புருஷனுடைய பாபபுண்ணி

யங்கள் ஸ்திரீயையும் ஸ்திரீயினுடைய பாபபுண்ணியங்கள் புருஷனையும் சேருமென்றும் இந்துசாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஒருவருடைய பாபபுண்ணியங்கள் மற்றொருவரைச் சேருமென்கிற விதியை நாம் தலைபோனாலும் அங்கீகரியோம். இது நிற்க இந்துசாஸ்திரம் பெண்கள் பட்சத்தில் இருக்கிற தென்பதற்கு மேற்கண்ட விதிகளே பிரத்தியக்ஷ நிதரிசனங்களாயிருக்கின்றன.

சாஸ்திரத்தையுந் தவிர உலகத்தில் நடக்கிற அனுஷ்டானுங்களும், பெண்களுக்கு அனுகூலமாகவேயிருக்கின்றன. எப்படியென்றால், ஒரு பெண்ணை ஒருவன் பாணிக்கிரகணஞ் செய்யும்பொழுதும் ஊருக்கெல்லாம் தாம்பூலம் வைத்தும், பந்துக்கள் முதலிய சகலஜனங்களையும் வரவழைத்துப் பந்தல் அலங்கரித்து மகரதோரணங்கள் கட்டி, வாழைக்முருகள் நாட்டி, சங்கீத மேளவாத்தியங்கள் சமுத்திரம்போலக் கோஷிக்க அனேக சூரியர்கள்போல் தீபகோடிகள் பிரகாசிக்க, அன்னதானம், சொன்னதானம், பூதானம், கோதானம், எல்லாம் வழங்கி, சுகந்தபுஷ்பம் சந்தனம் முதலான வாசனை திரவியங்கள் பரிமளிக்க, பெரியவர்கள் ஆசிகூறிப், பெண்கள் சுபசோபனங்கள்பாட, வெகு சம்பிரமத்துடன் கலியாண மகோற்சவம் நடக்கின்றதல்லவா? ஒரு ஏழையினுடைய கலியாணமாயிருந்தாலும் எவ்வளவோ விருந்துகளும் சிறப்புகளும் வேடிக்கை விநோதங்களும் நடக்கின்றன. இராச கிரகங்களிற்கூடக் கலியாணத்தைத்தவிர வேறெந்தச் சமயங்களிலும் இவ்வளவு ஆடம்பரங்களும், ஆனந்தமும் குதூகலமும் இல்லையே? மேலும் கலியாண காலத்தில் ஸ்திரீகளுக்கும், புருஷனுக்கும் யாதொரு பேதமுமில்லாமல் ஏகாசனமும் சமான உபசார மரியாதைகளும் நடப்பதுமன்றிப் பெண்ணினுடைய காலைப் புருஷன தூக்கி அம்மிமேல் வைக்கிறதும் வழக்கமாயிருக்கின்றது. காரியமாகிறவரையிற் காலைப்பிடித்துப் பிற்பாடு குடிமியைப் பிடிப்பதுபோலக் கலியாணம் முடிந்தபின்பு, ஸ்திரீகளுக்கு நடக்கிற மரியாதையெல்லாம் அவமரியா

தையே; மான மெல்லாம் அவமானமே; உபசாரமெல்லாம் அபசாரமே. இது ஏறவிட்டு ஏணியை வாங்குவதற்குச் சமானமல்லவா ?

கலியாணமில்லாத பிரமச்சாரியானவன் கச்சம் வைத்து வேஷ்டிகட்டக்கூடாது. தோளில் அங்கவஸ்திரம் போடக் கூடாது, தாம்பூலம் புட்பம், சந்தனம் இவைகளைத் தரிக்கக் கூடாது. ஒற்றைப் பூணூல் தரித்துக்கொண்டு பிட்சை எடுக்க வேண்டும், என்கிற தர்மசாஸ்திரப்படி பிரமசாரிகள் அனுஷ்டித்து வருகிறார்கள். அவர்கள் ஒரு ஸ்திரீயை விவாகம் செய்த பின்பு நல்லவேஷ்டி கட்டியறியாத இடுப்புக்கு நல்ல வேஷ்டியும், புழுதிபடிந்த உடம்புக்குப் புஷ்ப சந்தனாதிகளும் நாறிக்கிடந்த வாய்க்குத் தாம்பூலமும் இன்னும் அநேக சுகங்களும் உண்டாகின்றன. அதைப் பற்றியே பாக்குக் கொடுத்த பாக்கியவதி, புஷ்பங் கொடுத்த புண்ணியவதி சந்தனங்கொடுத்த சரஸ்வதி என்று பலவாறாகப் பிராமணர்களுடைய கலியாணங்களில் பெண்களை வாழ்த்துவது வழக்க மாயிருக்கின்றது. அன்ன மிட்ட வீட்டிற் கன்னமிடுவதுபோலத் தங்களுக்குச் சகல சுகங்களையுங் கொண்டுவந்த ஸ்திரீகளைப் புருஷர்கள் அலக்ஷியஞ்செய்வது எவ்வளவு அநியாயம்,

பாக்கியம், ஞானம், கல்வி, வீரம், முதலியவைகளைப் பெண்பாலாகப் பேசுவது சகலபாஷைகளிலும் வழக்கமாயிருப்பதுபோலவே இந்துக்களும், லக்ஷுமிசரசுவதி, முதலானவர்களை, பாக்கியம், சௌரியம், கல்வி முதலியவைகளுக்குத் தெய்வங்களென்று சொல்லுகிறார்கள். சகல பிராணிகளையும் தாய்போலத் தாங்குகிற பூமிதேவியும் பெண்ணாயிருக்கிறாள். பூமியை விட்டுத் திக்குகளிற் பறப்போமென்றாலோ திக்குகளும் பெண்களாம். ஆறுகளிற் குதிப்போமென்றாலோ கங்கை, காவேரி, கிருஷ்ணா, கோதாவரி, பெண்ணை முதலிய நதிகளும் பெண்களாயிருக்கின்றன, இவ்விதமாகப் புருஷர்களுடைய வாழ்வுகளெல்லாம் பெண்மூலமாகக் கிடைத்திருக்க, புருஷர்கள் பெண்டுகளை அவமானப்படுத்துவது கிரமமா?

பூர்வீக ராஜர்களும் வித்வான்களும் ரிஷிகள் முதலான வர்களும் தங்களுடைய பத்தினிகளை எவ்வளவோ கௌரமாக நடத்தினார்களென்றும், ஸ்திரீகளுடைய வார்த்தைகளை அவர்கள் ஒருக்காலும் தட்டினதில்லை யென்றும் இராமாயணம், பாரதம், நைடதம் முதலிய காவியங்களால் தெரிய வருகிறதுமன்றி, இந்துக்களுடைய தேவர்கள் தங்களுடைய ஸ்திரீகளைக் கீழேவிட மனமில்லாமல், தங்களுடைய தேகங்களில் வைத்துக்கொண்டதாகவும் புராணங்களிற் சொல்லப்படுகின்றது. சிவன் தனது பாரியைப் பாகத்திலும், மற்றொரு பெண்ணை தலையிலும் வைத்துக் கொண்டதாகவும், விஷ்ணு மார்பிலும், பிர்ம்மா நாவிலும், இந்திரன் தொடையிலும், தங்களுடைய பத்தினிகளை வைத்துக் கொண்டதாகவும் சொல்லுகிறார்கள். குதிரை எட்டடி பாய்ந்தால் குட்டி பதினாறடி பாயு மென்கிற பழமொழிப்படி, இந்துக்கள் அவர்களுடைய தேவர்களையும் இராஜர்களையும் பார்க்கத் தங்களுடைய ஸ்திரீகள் மேல் அதிக பட்சம் பாராட்டவேண்டிய தாயிருக்க, அவர்களை அடிமை போலே நடத்துவது பெரிய பெண் துரோகமல்லவா?

பிரபலமான கவீசுரர்களும் பக்தர்களும், தங்களை நாயகிகளாகவும், கடவுளை நாயகனாகவும் பாவித்து, ஸ்தோத்திரங்கள் செய்கிறது சர்வத்திர சாதாரணமாயிருக்கின்றது. புருஷர்கள் தெய்வத்தை அடைவதற்குக் கூடப் பெண் ஸ்வரூபம் காரணமாயிருக்கப் பெண்களைப் புருஷர்கள் நிகிர்ஷ்டம் செய்வது தெய்வ சம்மதமாகுமா?

மனுஷாவதாரஞ்செய்த கடவுளை ஈன்றெடுத்த உலக மாதாவும் பெண்தானே. இப்போது இந்தத் தேசமெல்லாம் ஆளுகிற விக்டோரியா என்கிற மகாராணியவர்களும் ஸ்திரிதானே. இதுவுமன்றி நம்மைப் பத்துமாதம் உதரத்தில் சுமத்து பெற்றெடுத்துப் பாலூட்டி தாலாட்டி சீராட்டி வளர்த்த தாய்மார்களும் பெண்களல்லவோ? இரவெல்லாங் கண்விழித்து, அடிக்கடி பால்கொடுத்து, மருந்துகொடுத்து, தாங்களும் மருந்துண்டு பத்தியம்பிடித்து,

பிள்ளைகளுடைய மலஜலாதிகளையெல்லாம் சகித்து, தங்களுடைய பிராணனெல்லாம் பிள்ளைகள் மேல் வைத்து வாயைக்கட்டி வயிற்றைக்கட்டிப் பிள்ளைகளை வளர்ப்பதற்காக தாய்மார்கள் படுங்கஷ்டம் இவ்வளவென்று சொல்லி முடியுமா?

நாம் கலியாண மாகிறவரையில் தாய், தமக்கை. முதலானவர்கள் கைகளில் வளருகிறதுந்தவிர, தாய்க்குப் பின் தாரமாதலால் விவாகமான பின்பு பத்தினிகளால் சகல சம்ரக்ஷணையு மடைகிறோமல்லவா? திரவியமும் கீர்த்தியும் சம்பாதிப்பதில் நாம் நம்முடைய எண்ணமெல்லாஞ் செலுத்துகிறோம். தாய், சகோதரி, பத்தினி, முதலானவர்கள் நம்முடைய சுகத்தையும், பிரியத்தையும் தேடுவதில் அவர்களுடைய நினைவுகளை யெல்லாம் வைக்கிறார்கள் நாம் அவர்களுடைய க்ஷேமத்தைக் கருதுவது மிகவுமரிது. அவர்கள் நம்முடைய க்ஷேமத்தை நினையாத நேரமில்லை. அவர்களுடைய பேச்செல்லாம் நம்முடைய பேச்சே. அவர்களுடைய நினைவெல்லாம் நம்முடைய நினைவே. அவர்கள்செய்யுந் தேவதாப்பிரார்த்தனை களெல்லாம் நமக்காகவே. அன்றியும் நாம் நம்முடைய ஊரையும் வீட்டையும் விட்டு, சிலநாள் பிரிகிறதாயிருந்தால் எவ்வளவோ மனஸ்தாபப்படுகிறோம். நம்முடைய பத்தினிகள் பிறந்த ஊரையும் வீட்டையும் தாய் தந்தை சகோதரர் முதலான பந்துக்களையும் விட்டு நம்மைநம்பி வருகிறபடியால், அவர்களை மிகவும் பிரிதியாய் நடத்த வேண்டியது நம்முடைய கடமையல்லவா?

பெண்களுக்கு. இயற்கையாயுள்ள மாதா விடமாய், கற்பம், பிரசவம், பிள்ளை வளர்த்தல், பாகஞ் செய்தல், புருஷன், மாமன், மாமி முதலியோரை உபசரித்தல், விருந்தோம்பல், முதலாகிய கஷ்டங்களையும் துன்பங்களையும் சற்று நினைத்தால், மண்ணும் இரங்கும் மலையும் உருகுமே. அதைப்பற்றியே பெண்ணென்றால் பேயுமிரங்கும் என்று சொல்கிறார்கள். மழை, பனி, வெயில், காற்று

முதலியவைகளைத் தன் மேல் தாங்கிக்கொண்டு குஞ்சுகளைச் சிரகுக்குள் வைத்தணைக்கும் பக்ஷிபோல், சகல கஷ்ட நிஷ்டூரங்களையும், ஸ்திரீகள் தாங்கிக் கொண்டு, சுகங்களை மட்டும் நமக்குக் கொடுக்கிறார்கள். புருஷர்கள் எவ்வளவு தான் படித்தாலும் ஸ்திரீகளுக்குள்ள அடக்கமும் பொறுமையும் சாந்தமும் உண்மையான விசுவாசமும் புருஷர்களுக்கு வருமா? இறந்துபோன பெண்சாதியின் பிரேதத்தை வெளியிலே கொண்டு போவதற்கு முன்னமே நாம் வேறே பெண் விசாரித்துப் புனர் விவாகத்திற்கு அடிப்போடுகிறோம். புருஷவியோகமான ஸ்திரீகள் வேறு கலியாண மில்லாமல் ஆயுசு நாளெல்லாம் போக்குகிறார்கள். சில பெண்கள் புருஷனோடு உடன் கட்டையேறவும் சம்மதிக்கிறார்கள். சில பெண்கள் புருஷர்களிறந்து போன துக்கத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல், அதுவே யேக்கமாயிருந்து சில நாளைக்குள் இறந்து, புருஷர்களைப் பின் பற்றுகிறார்கள். மேலே நாம் சொல்லியபடி கல்வியில்லாமையாலும், சுபாவ துர்குணத்தினாலும் துஷ்ட ஸ்திரீகளும் உலகத்திலிருக்கிறார்களென்பது வாஸ்தவமே. ஆயினும், நல்ல ஸ்திரீகளையும் கெட்ட ஸ்திரீகளையும் எண்ணிப் பார்க்குமிடத்தில், நல்ல ஸ்திரீகளுடைய தொகை அதிகமாயிருக்குமென்று நிச்சயமாகச் சொல்லலாம்.

அந்நிய புருஷர்களுடைய தந்திரங்களால் ஸ்திரீகள் வியபிசாரிகளாகிறார்களென்பதற்கு திருஷ்டாந்தமாக "இந்தியன் பினல் கோட்" யென்கிற ஆக்கினைப் பிரமாண சட்டமானது அந்நிய ஸ்திரீயுடன் சேருகிற புருஷனுக்கு மட்டும் தண்டனை சொல்லி ஸ்திரீகளுக்குத் தண்டனை சொல்லாமலிருக்கிறது. இது நியாய விரோதமாயிருந்தாலும், சட்டசாஸ்திரங்களெல்லாம் ஸ்திரீகளுக்கு அனுகூலமாயிருக்கின்றதென்பது பரிஷ்டமாயிருக்கின்றன.

ஸ்திரீகளுக்கு உள்ள மற்ற கௌரவங்களோடு கூட அவர்களுடைய தேகசௌந்திரியமும் அவர்களுக்கு விசேஷ யோக்கியதையை யுண்டுபண்ணுகின்றது. மிருகங்களுக்குள் பெண் மிருகங்களும் பெண் பக்ஷிகளும் அழகில்லாமலிருக்க

ஆண் மிருகங்களையும் ஆண் பக்ஷிகளையும் அழகாகப் படைத்த ஸ்வாமி, மனுஷர்களுக்குள் புருஷர்களைப் பார்க்கிலும் பெண்களை அதிக ரூபவதிகளாகப் படைத்திருக்கிறாரென்பது கண்ணுள்ளயாவரும் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்க விஷயமே. ஸ்திரீகள் சுகுமாரதேகமும், மிருது வாக்கியமும் துர்ப்பலமும் நாணமும் அச்சமும் உடையவர்களானதால், கண் முதலிய மிருதுவான அவயவங்களை அதிக ஜாக்கிரதையுடன் பாதுகாப்பது போல, அவர்களிடத்திலும் அதிக கிருபை பாராட்ட வேண்டியது புருஷர்கள் மேல் விழுந்த பாரமாயிருக்கின்றது.

உலகத்தில் நடக்கிற சகல சுப சோபனாதிகளிலும் கலியாணமே சர்வசிலாக்கியம் என்பதை யாவரும் நிராடங்கமாக ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்கள். ஆயிரம், பதினாயிரம். லட்சம் பொன் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்கிறார்கள். விஸ்தாரமான சுராணி, பூமி முதலியவைகளைக் கிரயத்துக்கு வாங்குகிறார்கள். அந்தச் செய்கைகளெல்லாம் ஒரு சாக்ஷி அல்லது இரண்டு சாட்சிகள் முன்பாக நடக்கின்றன, கலியாணமோ வென்றால் தெய்வசாட்சியாகவும் குருசாக்ஷியாகவும் சமஸ்தஜன சாக்ஷியாகவும் நடப்பதினால் கலியாணம் எவ்வளவோ உத்கிருஷ்டமென்று விசிதமாகின்றது. கலியாண சம்பிரமத்துக்கு முக்கிய காரணமான ஸ்திரீயைப் பிற்பாடு அப்பிரியமாகவும் அசிரத்தையாகவும் நடத்துவது தர்மமா?

ஸ்திரீயும் புருஷனும் உடலும் உயிரும் போல் மாறாத நேசத்துடன் எப்பொழுதும் ஒத்து வாழ்கிறதென்று கலியாண காலத்தில் பிரமாண பூர்வமாக உடம்படிக்கையும் செய்து கொள்கிறார்கள். ஒரு சாக்ஷி அல்லது இரண்டு சாக்ஷிகள் முன்பாக நடக்கிற கிரயவிக்கிரய முதலிய நிபந்தனைகள் எவ்வளவோ ஊர்ஜிதமாயிருக்க தெய்வம் அறிய குருஅறிய சகலஜனங்களும் அறிய வானம் பூமி அறிய ஸ்திரீபுருஷர்கள் செய்து கொண்ட கலியாண உடம்படிக்கையை மீறி கீரியும் பாம்பும் போல அவர்கள்

அடித்துக் கொள்வதும் புருஷர்கள் பரஸ்திரீகமனம்- தாசிகமனம்- செய்வதும் பரமபாதகமல்லவா? ஒரு புண்ணியவானை ஒரு தாசி விரும்பி அவனைத் தன்வலையில் மாட்டப் பிரயத்தனம் செய்த பொழுது அந்தமகா புருஷன் அவளை நோக்கி,

''இந்த வுடலுள மைம்பொறி
 யின்னுயிர் யாவு மணஞ்செயும்
அந்தநன் ளுளிலென் னில்லவட்
 கன்பொ டளித்தனன் யான், பொதுப்
பைந்தொடியே யுனைச் சேர்ந்திடப்
 பாரி லெனக்குடல் வேறிலை
சிந்தை புலன்களும் வேறிலை
 சீவனும் வேறிலை, செல்வையே.

பச்சை வளையல்களை யணிந்த பொதுமாதே என்னுடைய உடல்-மனம் பஞ்சேந்திரியங்கள் உயிர் முதலிய யாவையும் கலியாண காலத்தில் என்னுடைய மனைவிக்குக் கொடுத்து விட்டேன். இப்பொழுது உன்னைச்சேர வேறு தேகமுமில்லை, வேறு மனமுமில்லை, வேறு புலன்களும் உயிருமில்லை, என்று வசனித்ததாக நீதிநூல்– பதினொன்ருவது அதிகாரம் ''புருடபாரியரியல்பு'' 23ஆவது பாடலில் சொல்லப்படுகின்றது. அந்த உத்தமனைப்போல், காம நிக்கிரகஞ்செய்து சொந்த ஸ்திரீகளையே சிரேஷ்டமாக மதிப்பவர்களே புருஷ சிரேஷ்டர்கள். அவர்களே புருஷோத்தமர்கள்.

சில புருஷர்களுக்கு தாசிகமனம் தண்ணீர் குடித்த பாடமாயிருக்கின்றது. அதில் சங்கோசமுமில்லை-அவமானமுமில்லை. பொக்க வாயன் பொரிமாவை மெச்சிக்கொள்வது போலவும், கோழி குப்பையை மெச்சுவது போலவும், ஈக்கள் அசுத்தத்தைச் சிலாகிப்பது போலவும் தாசிகமனஞ் செய்வதைத் தங்களுக்கு கௌரவமாக எண்ணுகிற ஞான சூரியர்களும் அநேகர் இருக்கிருர்கள். இது பெரிய பத்தினித் துரோகமல்லவா?

ஒன்றுந் தெரியாத மூடாத்மா வாயேனும் அல்லது புருஷன் மேல்உண்மையான விசுவாசமில்லாதவரையேனும் இருக்கிற பெண்சாதி புருஷன் எக்கேடு கெட்டாலும் நமக்கென்னவென்று அவிஷயமாயிருப்பாள்- உத்தமஸ்திரீ யோ எந்தத் துன்பத்தைச் சகித்தாலும் புருஷனுடைய பரஸ்திரீ போகத்தை மாத்திரம் ஒருநாளும் சகிக்கமாட்டாள். உத்தம ஸ்திரீயானவள் தனக்குச் சகல பாக்கியமும் கணவனேயென்று நினைப்பதினால் அவ்விதமாகவே புருஷனுந் தன்னை நேசிக்க வேண்டுமென்றும் புருஷனுடைய தயைக்குத் தன்னைத் தவிர வேறொருத்தியும் பாகஸ்தியாயிருக்கக் கூடாதென்றும் எண்ணமுள்ளவளாயிருப்பாள். அன்றியும் பரஸ்திரீ சம்பந்தத்தால் புருஷனுக்குண்டாகிற சௌக்கிய நஷ்டம், ஆயுசு நஷ்டம், கீர்த்தி நஷ்டம், இகபர நஷ்டம், பொருள் நஷ்டம் முதலியவைகளையும் நினைத்து மனம்வருந்துவாள்.

புருஷனுடைய துர்மார்க்கத்தை வெளியில் சொல்லாமல் அவனையுங் கோபியாமல்— அல்லும்பகலும் ஓயாத விசனமும் – துக்கமும், பொருமையுங் கொண்டு சரியான ஆகாரம் நித்திரையில்லாமல் மனம் புண்ணாகி மடிவாளென்பது நிச்சயமே. சித்திரக்காரர் சுவரில் எழுதும் சித்திரங்களை வந்து பார்க்கும்படி ஒரு புருஷன் தன் மனைவியையழைக்க, அதற்கவள் அது ஆண்சித்திரமாயிருந்தால் நான் பாக்கமாட்டேன். பெண்சித்திரமாயிருந்தால் நீரும் பார்க்கச்சம்மதிக்க மாட்டேனென்று உத்தரம் சொன்னதாக நீதிநூல் 11ஆம் அதிகாரம், புருடபாரியரியல்பு 27 ஆவது பாடலில் சொல்லப்படுகிறது.

ஓவியர்நீள் சுவரெழுது
  மோவியத்தைக கண்ணுறுவான்
தேவியையா னழைத்திடவாண்
  சித்திரமே நான்பாரேன்
பாவையர் தம் முருவெனினீர்
  பார்க்கமனம் பொறேனென்முன்
காவ்விழிமங்கையிவள்
கற்புவெற்பின் வற்புளதால்,

சித்திரத்திற்கூட பெண்ரூபத்தைப் புருஷர்கள் பார்க்கக் கூடாதென்கிற தீர்க்கவைராக்கியமுள்ள பதிவிரதாசிரோமணிகள் தம்முடைய புருஷர்கள் அந்நிய ஸ்திரீகளைக்கூடிச் செய்யும் அக்கிரமங்களை எப்படிச் சகிப்பார்கள். ஆகையால் தாசிகள் முதலிய ஸ்திரீகளைப் புருஷர்கள் சொப்பனத்திலும் நினைக்காமலிருப்பதும் சர்வோத்தம்.

புருஷர்கள் வெளிவியாபாரங்களும் பல வேலைகளுமுள்ளவர்களாகையால் அவர்களுக்கு யாதொருவிசனம் வந்தாலும் சீக்கிரத்தில் மாறிப்போகும். எப்போதும் மனோவியாபாரமும் இளகின சித்தமும் உள்ள ஸ்திரீகளுக்கு உண்டாகிற வியாகுலம் சாமானியமல்லவே? அவர்களுடைய மனோவியாதி புருஷனுடைய கிருபை யென்கிற ஔஷதப் பிரயோகத்தினால் தீருமேயொழிய வேறொன்றினாலுந் தீர மாட்டாது. கற்பம் பிரசவம் முதலிய பிராணசங்கடமான துன்பங்களில் வருந்துகிறதற்குரிய ஸ்திரீகளை நாமும் உபத்திரவப் படுத்தாமல் அவர்களுடைய துக்கம் நம்முடைய துக்கமாகவும், அவர்களுடைய சந்தோஷம் நம்முடைய சந்தோஷமாகவும நினைத்து அன்பு பாராட்ட வேண்டியது நம்முடைய கடமையாகின்றது.

சொந்த ஸ்திரீகளை வெறுத்துவிட்டு பரஸ்திரீ நேசஞ் செய்கிற புருஷர்கள் தங்களுடைய புத்திரிகைகளையும், களையும், அவர்களுடைய புருஷர்கள் கைவிட்டு மேற்சொன்ன துர்வியாபாரத்தில் திரிந்தால் தங்களுக்கு எவ்வளவு மனோவியாகூலம் உண்டாகும். அதைச் சற்று நினைக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறோம்.

இல்லறம், குடும்பம், சமுசாரம், என்று பெருமையாகப் பேசிக் கொள்வதெல்லாம் ஸ்திரீயைப்பற்றியேயொழிய புருஷனைப் பற்றியல்லவே? உலகத்தார் கலியாணமில்லாத ஏகாங்கிக்குச் செய்கிற உபகாரத்தைப்

பார்க்கிலும் ஒருவன் குடும்பியாயும் சமுசாரியாயு மிருந்து கஷ்டப்பட்டால் அவன் விஷயத்தில் அதிக பச்சாத்தாப மும் இரக்கமும் வைத்து உபசரிக்கிருர்களே இதுவும் ஸ்திரீகளால் வருகிற நன்மைதானே.

அகராதி திவாகரம் நிகண்டு முதலிய புஸ்தகங்களில் பெண்சாதிக்குச் சொல்லப்பட்ட பலபெயர்களாலும் அவளு டைய அருமையும் பெருமையும் விளங்குகின்றன. வீட்டுக் குடையவளானதால் இல்,இல்லாள், மனையாள்,மனைவி, கிர கினியென்றும் புருஷனுக்குப்பிரியமும் நேசமுமுள்ளவளான தால் காதலிபிரியை என்றும் சகலபந்து வர்க்கங்களைப் பார்க்கிலும் புருஷனுக்கு அதிக உரிமையுள்ளவளானதால் உரிமை கிழத்தியென்றும் குடும்பப்பிரதிஷ்டை செய்பவ ளானதால் குடும்பினியென்றும் குடும்பபாரங்களை யெல்லாம் வகிப்பவளாததால் பாரியென்றும் வீட்டுக்கு எஜமானி யானதால் தலைவிநாயகியென்றும் பதிவிரதையானதால் பத்தினியென்றும் இகபரம் இரண்டிலும் புருஷனுக்குத் துணைசெய்பவளானதால் துணைவி வாழ்க்கைத் துணை யென்றும் பத்தினிக்குப் பலநாமங்கள் உண்டாகின்றன.

அப்படியே புருஷனுக்குப் பெண்சாதி மேலிருக்க வேண்டிய அன்பையும் ஆசையையும் நேசத்தையும் காட்ட வேண்டியதற்காக அன்பன் ஆர்வலன் உரியோன் காதலன் நேசன் பிரியனென்று புருஷனுக்கு பலபெயர்கள் உண்டா யிருக்கின்றன. அவலக்ஷணமேயவதரித்தது போலிருக்கிறவர் களுக்கு அழகம்மையென்றும் அதர்மத்துக்கு ஆலயமான வனுக்குத் தர்மராயனென்றும் பெயர்கொடுத்தது போல பிரியமென்கிற பிரசக்தியேயில்லாத ஸ்திரீ புருஷர்களுக்கு மேற்கண்ட பெயர்கள் பொருந்துமா? புருஷபாரியர் என்கிற அபிமானமில்லாதவர்களுக்குப் பிரியன் பிரியையென்கிற பெயரைமாற்றி அப்பிரியன் அப்பிரியையென்கிற பெயர் களைக் கொடுப்பது உசிதமாயிருக்கின்றது

ஜனங்களுடைய நன்மைக்காக இராஜா, மந்திரி முதலானவர்களுக்கு அதிகாரங் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதினால் அந்த விஷயம் தவிர மற்ற விஷயங்களிலெல்லாம் இராஜா, மந்திரிமுதலான அதிகாரிகளும் மற்றஜனங்களும் ஸமானஸ்தர்கள் தாமே. அப்படியே குடும்ப நன்மைக்காகப் புருஷனுக்கு எஜமானப்பட்டங் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதினால், அந்த விஷயந்தவிர மற்ற விஷயங்களிலெல்லாம் புருஷனும் பெண்சாதியும் சமானஸ்தர்களாயிருக்கிறார்கள். நாடகத்தில் இராஜாவைப் போலப் பட்டந்தரித்துக் கொண்டவனுடைய அதிகாரம் வேறெங்கேயாவது செல்லுமா? அவனுடைய பட்டம் பைத்தியக்காரப் பட்டந்தானே. தேச நன்மைக்காக இராஜாதிகாரம் பெற்றுக் கொண்டவன் தேச நன்மையில் தவிர வேறு துர்விஷயங்களில் அவனுடைய அதிகாரத்தை எப்படிச் செலுத்தக் கூடாதோ, அப்படியே குடும்ப நன்மைக்காக நாயகச் சட்டந் தரித்துக்கொண்ட கணவன் குடும்பினிக்குக் கொடுமை செய்வதில் முற்றும் அதிகாரியாயிருக்கின்றான்.

ஸ்திரீகளைப் பிரீதியாக ஆதரணை செய்யவேண்டியது புருஷர்களுக்கு எப்படிக் கடமையோ, அப்படியே ஸ்திரீகளுக்கு நல்ல புத்திகற்பிக்க வேண்டியது புருஷர்களுடைய முக்கிய கடமையாயிருக்கின்றது. இந்தத் தேசத்தில் அதி பால்லியத்தில் பெண்களுக்குக கலியாணமாய்ப் புருஷர்களுடைய வீட்டிற்கு வருகிறபடியால், அவர்களுக்கு தேஹிதோபதேசஞ்செய்து திருத்துவது புருஷர்களுக்குப் பிரயாசமாயிராது. ஆனை, குதிரை, மாடு, முதலிய மிருகங்களையும் மனுஷன் திருத்தித் தன்னுடைய இஷ்டப்படி நடக்கக் கற்பிக்கிறானே; சூக்ஷமபுத்தியும் ஞானமுமுள்ள ஸ்திரீகள் விஷயத்தில் புருஷன் கொஞ்சம் சிரமம் எடுத்துக்கொண்டால், அவர்களைத் திருத்துவது அதிக சுலபமே.

முக்கியமாகப் புருஷர்கள் தாங்களும் சன்மார்க்கத்தில் நடந்து, ஸ்திரீகளுக்கும் நல்லவழி காட்ட வேண்டும். குரு ஒருகுற்றஞ் செய்தால், சீஷர்கள் ஒன்பது குற்றஞ்செய்யத்

துணிவது போல வயதில் மூத்தவர்களும் படித்தவர்களு மான புருஷர்கள் துர்மார்க்கஞ் செய்தால், ஒன்றுந் தெரி யாத சிறு பிராயமுள்ள ஸ்திரீகளும் அந்தப்படியே நடக்க ஆரம்பிப்பார்கள் அல்லவா?

வீட்டுக்கு வெளியில் அந்நியர் முன்பாக ஒருவரும் தங்களுடைய துர்க்குணங்களைக் காட்டுகிறதில்லை. வெளி யில் தங்களுக்கு மேற்பட்டவர்களும் சமானமானவர்களும் அநேகரிருப்பதினால் தேகத்தைச் சட்டை, போர்வை முதலானவைகளால் மூடிக்கொண்டு, புறத்தில் சஞ்சரிப்பது போலத் தங்களுடைய சுபாவ குணங்களை மறைத்துக் கொண்டு, கோபமின்மை, இன்சொல், முகமலர்ச்சி, அறங் கூறல், முதலிய தர்மவேஷந் தரித்துக் கொண்டு, திரிகிறார்கள். வீட்டில் வந்தவுடனே புருஷர்கள் தேகத்தின் வெளிவேஷத்தைக் களைந்துப் போடுவது போல உள் வேஷத்தையுங் களைந்துத் தங்களுடைய யதார்த்த சொரூ பத்தை ஏழைப் பெண்சாதியிடத்திலும் பிள்ளைகளிடத் திலும் காட்ட ஆரம்பிக்கிறபடியால், புருஷர்களுடைய துர்க் குணங்கள் பெண்சாதி பிள்ளைகளையுஞ் சேருகின்றனவே. ''யதாராஜா ததாப்பிரஜா'' ராஜா எப்படியோ அப்படியே குடிகளும் என்பதுபோல, பெரும்பாலும் புருஷன், மாமன், மாமி, எப்படியோ அப்படியே பெண்சாதியும் பரிணமிக்கிரு ளென்பது நம்மெல்லோருக்கும் சகஜமாயும், அநுபோக சித்தமாயுமிருக்கின்றது.

பக்ஷி ஆகாசமெல்லாம் பறந்து திரிந்தாலும் கடைசி யில் கூடுகளிலும், மரம், செடிகளிலும் வந்து சேர்ந்து ஆறுதல் அடைவதுபோல, புருஷர்கள் வெளியில் படுகிற கஷ்டங்கள் சிரமங்களெல்லாம் வீடுகளில் பெண்சாதிகளால் நிவர்த்தியாகி, அவர்களால் சுகமடைய வேண்டியவர்களா தலால், பெண்சாதிமார்களை அதற்குப் பாத்திரர்களாக வும் விவேகிகளாகவும் புண்ணியவதிகளாகவும் ஆக்கிக்

கொள்ள வேண்டியது. புருஷர்களுடைய சொந்தப் பிர யோசனமாகவும் அப்படிச் செய்துக் கொள்ளாமலிருப்பது தங்களுடைய ஸ்வயங்கிருத அபராதமாகவுமிருக்கின்றன.

புருஷர்கள் ஸ்திரீகளுக்கு எப்போதுங் கொடுமை செய் வதனால் நல்ல ஸ்திரீகள் கூட மனம் வெறுத்துக் கெட்டுப் போவதற்கு இடமுண்டாகிறது. நம்மை நேசிப்பவர்களை நேசிக்கிறதும், விரோதிப்பவர்களை விரோதிக்கிறதும் மனுஷ சுபாவமாயிருக்கிறது, புருஷர்களுக்கு ஸ்திரீகளிடத் தில் பிரியமில்லாவிட்டால், ஸ்திரீகளுக்கு மட்டும் புருஷர் கள்மேல் எப்படிப் பிரீதியுண்டாகும்? நிரபராதிகளான ஸ்திரீகளை நிஷ்காரணமாய் துஷ்டையென்றும் வியபிசாரி யென்றும், நாயே, பேயே யென்றும் புருஷர்கள் தூஷிப் பதனால், "பிராமணா உன்வாக்குப் பலித்தது" என்பது போல, புருஷர்களுடைய வாக்குப் பலித்தது. நல்ல ஸ்திரீ களும் துஷ்டைகளாய் விடுகிறார்கள்.

ஸ்திரீகளைப் புருஷர்கள் கைதீண்டி அடிப்பது மகா கொடிய வழக்கமாயிருக்கின்றது. அணுவை மலை எதிர்த்தது போலவும், எலியைப் புலி எதிர்த்தது போலவும், துர்ப்பல முள்ள ஸ்திரீகளைப் புருஷர்கள் திட்டியடிப்பதனால் புருஷர் களுக்கே அவமானமல்லாமல், மற்றைப்படியல்லவே. சண்டைக்குப்போய்த் திருமபின சிப்பாய்களில் ஒருவன் எதிரியினுடைய காலைத் தான் வெட்டினதாக வீரம் பேசிக் கொண்டானாம். அதைக்கேட்ட புத்திமானொருவன் எதிரி யினுடைய தலையை வெட்டுவதல்லவோ வீரம், காலை வெட்ட வேண்டியதென்னவென்று கேட்க, அதற்கு மேற்படி சிப்பாய் நானென்ன செய்வேன்? எதிரியின் தலையை வேறொருவன் முதல் நாளே வெட்டிக்கொண்டு போய்விட்டான். நான் மறு நாள் காலை வெட்டினேனென்று சொன்னானாம். பிரேதத் துடனே சண்டை செய்த மேற்படி சுத்தவீரன் போலவும், செத்த பாம்பைத் துணிந்து பிடிக்கும் தைரியசாலிகள் போல வும், ஸ்திரீகளைப் புருஷர்கள் திட்டியடித்துச் செய்கிற வாத மெல்லாம் அபசயமே, கீர்த்தியெல்லாம் அபகீர்த்தியே.

பக்ஷிகள் மிருகங்கள் கூடப் பெண்ணுக்காக ஆணும் ஆணும் அடித்துக்கொள்ளுகிறதேயல்லாது பெண்ணையடித்து உபத்திரவஞ் செய்கிற ஆண்பக்ஷியையாவது மிருகத்தையாவது நாம் கண்டதுமில்லை, உண்டெனக் கேட்டதுமில்லை. ஸ்திரீகளையடிக்கிற புருஷர்கள் பக்ஷிமிருகங்களையாவது குருவாக வைத்துக்கொண்டு அவைகளிடத்தில் ஞானோபதேசம் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டியது கிரமம். "ஏழையைக்கண்டால் மோழையும் பாயும்" என்பது போல, ஸ்திரீகளிடத்தில் கையின் பலத்தைக் காட்டுகிறதுமல்லாமல் அவர்களிடத்தில் தங்களுடைய கவிச்சாதுரியத்தைக் காட்டுகிற மஹாவித்துவான்களும் அனேகருண்டு. ஸ்திரீகளெல்லாம் கெட்டவர்களென்றும், நமன் வடிவமென்றும், அவர்களை நம்பக்கூடாதென்றும், வாய் கூசாமல் சமஸ்கிருதத்திலும் தமிழிலும் அனேக வித்வான்கள் பாடியிருக்கிறார்கள்.

ஊமையனிடத்தில் உளறுவாயன் தர்க்கத்துக்கு ஆரம்பித்தது போலவும், செவிடனிடத்தில் தெந்தினப்பாட்டுக்காரன் சங்கீத சாமார்த்தியத்தைக் காட்டுவது போலவும், கவியென்கிற நாமதேயத்தை கனவிலுங்கேட்டறியாத ஸ்திரீகளைத் தூஷித்துக்கவி பாடுவதினால் என்ன பிரயோசனம்? சகவாச தோஷத்தினாலோ? அல்லது வேறென்ன காரணத்தினாலோ சாரதாபீடமாகிய ஒளவை கூடப்பெண்ணென்கிற மானமில்லாமல், "தையல் சொற் கேளேல்" பெண்வார்த்தையைக் கேளாதேயென்று ஆத்திச்சூடியில் சொல்லியிருக்கிறாள். பெண்கள் நல்ல புத்திசொல்லுகிற பட்சத்தில் அதைக்கேட்டால் பாதகமென்ன? பெண்கள் படித்தால் ஒளவையைப் போல விவேகிகளாவாரென்பதற்கு ஒளவையே சாக்ஷியல்லவா? ஒளவையினுடைய நீதி நூல்களைப் படித்துப் பயன் அடையாத புருஷர்களுண்டோ? இல்லையே. ஆகையால், இந்த விஷயத்தில் ஒளவை சொல்வது அநுசிதமானதால், பெண்வார்த்தையைக் கேளாதே யென்னும் ஒளவையின் வாக்கியத்தை ஒளவைக்கே உபயோகப்படுத்தி, இந்த விஷயத்தில் அவள் சொல்லும் வார்த்தையைத்தள்ளிப், பெண்கள் சமயத்தில் நல்ல புத்தி சொன்னால் கேட்போமாக.

இந்தத் தேசத்தார் ஸ்திரீகளை மானமாகவும், விசுவாசமாகவும் நடத்த வேண்டுமென்பதற்கு வேறொரு முக்கிய காரணமுமிருக்கின்றது. யூரோப் முதலான தேசங்களில் புருஷவியோகமாகிற ஸ்திரீகளுக்குப் புநர்விவாகஞ் செய்ய விதியிருப்பது போல இந்தத் தேசத்தில் இல்லாமையினாலும், அதிபால்லியத்தில் கலியாணஞ் செய்கிற வழக்கமிருப்பதினாலும், எண்ணிக்கையில்லாத ஸ்திரீகள் பாபவிதந்துக்களாய்ப் போய், அன்ன வஸ்திரத்திற்கு மார்க்கமில்லாமல், நிராதரவாய்க் கஷ்டப்படும்படி சம்பவிக்கின்றது. ஆகையால், புருஷனுள்ளவரையில் ஸ்திரீயை அன்பாக ஆதரிக்க வேண்டியதும் தனக்குப் பிற்காலம், அவளும் அவளுடைய பிள்ளைகளும் தெருவில் அலையாதபடி சீவனத்துக்குத் தகுந்த மார்க்கம் செய்யவேண்டியதும், புருஷனுடைய பிரதான கடமையாயிருக்கின்றது.

புருஷனுக்குப் பாதியுடலாயும் துணைவியாயும் கிரகநாயகியாயும், அவனுடைய பிள்ளைகளுக்கு மாதாவாயும் குலவிளக்காயும், புருஷனுக்குப் புத்திர சந்தானமும் பெயரும் பிரலாபமும் கொடுப்பவளாயும், இகபரசாதகியாயுமிருக்கிற பத்தினியைப் புருஷன் எவ்வளவு கண்ணியப்படுத்துகிறானோ, அவ்வளவு புருஷனுக்குங் கண்ணியம். அவளை எவ்வளவு தாழ்த்துகிறானோ அவ்வளவு தன்னையுந் தாழ்த்திக்கொண்டதற்குச் சமானம்.

கடவுள் ஒருவர்மட்டும் மாசற்றவரே தவிர மனுஷராகிய நாமெல்லாரும் பாபாத்து மக்களாயிருக்கிறோம். நாம் ஒருவர் மற்றொருவருடைய குற்றங்களைப் பொறுக்காவிட்டால் நம்முடைய குற்றங்களைக் கடவுள் எப்படிப் பொறுப்பார்? ஸ்திரீகள் தெரிந்தும், தெரியாமலும் யாதொரு பிழை செய்தாலும் அதைப் புருஷர்கள் பொறுத்துக் கொண்டு சாந்தமாகவும், நயமாகவும், ஸ்திரீகளுக்குப் புத்தி சொல்லித் திருத்த வேண்டுமே தவிரக் கோபங்கொண்டு கொடுமை செய்யக்கூடாது. கோபம் வந்தபோது மூக்கையறுத்துவிட்டுச் சந்தோஷம் வந்தபோது அறுந்த மூக்கை ஒட்டிக் கொள்ளச் சொன்னால் ஒட்டுமா?

கடவுள் அவருடைய அடியார் சபையை நேசிப்பது போலவும், ஒவ்வொருவனும் தன்னைத்தான் நேசிப்பது போலவும், தன்னுடைய பத்தினியை நேசிக்க வேண்டுமென்றும், ஒருவனும் தன்னுடைய பத்தினியிடத்தில் விரோதமாயிருக்கூடாதென்றும், வேதம் விதிக்கின்றது. தன்னுடைய பத்தினியைப் பிரியமாய் நேசிப்பதாகக் கலியாணத்தில் புருஷன் முந்தி வாக்குத்தத்தஞ் செய்கிறபடியால் அந்த வாக்கை நிறைவேற்ற வேண்டியது அவனுடைய முந்தின கடமையாயிருக்கின்றது. ஒருவன் கலியாணம் செய்து கொள்வதும், செய்து கொள்ளாமலிருப்பதும், அவனுடைய இஷ்டமேயன்றிக் கலியாணஞ் செய்து கொள்வது அகத்தியம் அல்ல. கலியாணம் செய்து கொள்ளாமலிருப்பது தோஷமுமல்ல. ஆனால் கலியாணம் செய்து கொண்டவன் ஷி வேதவாக்கியங்களின்படி பெண்சாதியைப் பிரியமாக நேசிக்கப் பாத்தியப்பட்டிருக்கிறான். தன்னைத்தான் நேசிப்பதுபோலத் தன்னுடைய பத்தினியை நேசிக்கிறவன் பத்தினிக்கு ஹிதமான காரியம் எதுவோ, அதுமட்டும் செய்வான். அவளுக்கு அஹிதமான காரியங்களை ஒருநாளும் செய்யமாட்டான். தான் எப்படி சுயகாரிய துரந்தரனாயிருக்கிறானோ, அப்படியே பெண்சாதியினுடைய காரியங்களிலும் ஸர்வஜாக்கிரதையுள்ளவனாயிருப்பான். ஒருவன் தன்பெண்சாதியை எவ்வளவு பிரியமாக நேசிக்கிறானோ? அவ்வளவு பிரியமாகப் பெண்சாதியும், புருஷனை நேசிப்பாளாகையால் பெண்சாதியை நேசிக்கிற புருஷன் தன்னைதானே நேசிக்கிறவனாயிருக்கிறான். இப்படியாக ஒருவரையொருவர் பிரியமாக நேசிக்கிற புருஷனும் பெண்சாதியும் மகாபாக்கியசாலிகளாயிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு துக்கம் நேரிட்டாலும் அந்தத் துக்கத்தை இருவரும் சமபாகமாகத் தாங்கிக் கொள்வதினால் அந்தத்துக்கத்தினுடைய பாரம் குறைந்து போகின்றது. அவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டாகிற சந்தோஷத்தை இருவரும் சமமாக அனுபவிப்பதால் அவர்களுடைய சந்தோஷம் இரட்டிப்போகின்றது. துக்கரூபமாகிய இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் பல ஆபத்துகளும் கவலைகளும் துன்பங்களும் நேரிடுகிறபடியால் அந்தச்சமயத்தில் நமக்குத் திடஞ்சொல்லித் தேற்றவும், சந்தோஷ காலத்தில் கூட இருந்து சுகிக்கவும்

பெண்சாதியைப்போல் நமக்கு உற்ற துணை யார் இருக்கிறார்? ஸ்திரீயும் புருஷனும் ஒருவரையொருவர் எவ்வளவு நேசிக்கிறார்களோ, அவ்வளவு பிறராலும் அவர்கள் மதிக்கப்படுவார்கள். அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் நேசியாவிட்டால் அவர்களைப் பிறர் மதியார்கள். அவர்களுடைய பிள்ளைகளும் அவர்களை மதியாமலும் அவர்களுடைய சொற்படி நடவாமலும் தன்னரசு நாடுபோற் கெட்டுப்போவார்களென்பது சந்தேகமா?

ஒருநாளல்ல, இரண்டுநாளல்ல, அநேக வருஷகாலம் ஸ்திரீயும் புருஷனும் கூடிவாழ்ந்து வம்சவிர்த்தியும் குடும்பப் பிரதிஷ்டையும் செய்ய வேண்டியவர்களானதால், அவர்கள் தரித்திரர்களாயிருந்தாலும், அவர்கள் மனமொத்துக் கலந்து வாழ்வதே பெரிய பாக்கியம். அந்தப் பாக்கியமில்லாவிட்டால் மற்றவகைப் பாக்கியமெல்லாம் அபாக்கியம். ஆகையால் உடலும் உயிரும்போலவும், நகமும் சதையும்போலவும், மணியும் ஒலியும் போலவும்,பூவும் வாசமும் போலவும்,கரும்பும் ரசமும் போலவும் ஸ்திரீபுருஷர்கள் அந்நியோந்நியமாய்க்கூடி வாழக்கடவார்கள். அப்படி வாழ்ந்தால் இகபரசுகங்களை அடைவார்களென்பது நிச்சயமே.

புருஷர்கள் தத்தமக்குரிய பல தொழில்களைக் கற்றுக் கொண்டு சரீரப்பிரயாசப்பட்டுப் பெண்சாதிபிள்ளைகள் முதலிய குடும்ப விசிஷ்டத்தையும் தகுந்தபடி சம்ரக்ஷணை செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். நாம் மேற்சொல்லியபடி இந்தத் தேசத்தில் அநேக ஜாதியார்களுக்குள் விதந்துகளுக்கு மறு விவாஹஞ் செய்கிற வழக்கமில்லாதபடியால் புருஷர்கள் தாங்கள் சம்பாதிக்கிற பொருள்களை டம்பம், காமம், சூது முதலிய துர்விஷயங்களில் வீணே செலவழிக்காமல் ஸ்திரீகளுக்குப் பொருள் சேர்த்து வைக்கவேண்டியது அகத்தியமாயிருகின்றது. அப்படிச் செய்வது சாஸ்திர சம்மதமாயுமிருக்கின்றது. எப்படியென்றால் ஒரு ஸ்திரீக்கு அவளுடைய தாய், தந்தை, புருஷன் முதலியவர்களால் கொடுக்கப்போகிற தனமே ஸ்திரீதனம் அல்லது, சௌதாயகம், என்றும், அந்தச் சொத்துக்கு அவளே பூர்ண சுதந்தரையென்றும், பிரமாதான

குடும்ப நிர்ப்பந்தங்களை நிவர்த்தி செய்யும் பொருட்டுப் பெண் சாதியினுடைய ஸ்திரீதனத்தைப் புருஷன் உபயோகப்படுத் திக்கொள்ளுகிற பக்ஷத்தில் பிற்பாடு முதலும் வட்டியுமாகப் பெண்சாதிக்கு அவன் உத்தரிக்கக் கடவானென்றும் மிதாக்ஷர மஸ்மிருதி, சந்திரிகை, சர்ஸ்வதி விலாசம் வியவகாரமயூகம் முதலிய தர்மசாஸ்திர புஸ்தகங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின் றன. ஸ்திரீகளுக்குப் பிற்காலத்தில் உதவுப்படிக்குப் பிரத்தி யேகமாக பொருள்வைக்க வேண்டியது அகத்தியமென்பதற்கு மேற்கண்ட சாஸ்திரங்களைத் தவிர வேறே சாக்ஷியும் வேண்டு மா? அந்தசாஸ்திர விதியைச் சர்வசாதரணமாக இந்ததேசத் தார் அநுஷ்டானத்துக்குக் கொண்டு வராமலிருப்பது ஸ்திரீ களுடைய தௌர்ப்பாக்கியமாயிருக்கின்றது.

யூரோப்பியர்களும், மகமதுமதத்தர்களும் கலியாண காலத் திலாவது அதற்கு முன்னாவது பின்னாவது ஸ்திரீதனத்தைப் பற்றித் தப்பாமல் வியவஸ்தை செய்து கொள்ளுகிறார்கள். விதந்துகளுக்கு மறு விவாகஞ் செய்கிற சம்பிரதாயமுள்ள ஐரோப்பியர்களும், மகமது மதஸ்தர்களுமே ஸ்திரீதனத்தைப் பற்றி ஏற்பாடு செய்து கொள்வார்களானால் ஸ்தரீகளுக்கு மறு விவாகஞ் செய்கிற சம்பிரதாயமில்லாத இந்த தேசத்துப் பிராமணர்கள், வேளாளர்கள், முதலிகள், செட்டிகள் முதலா கியவர்கள் ஸ்திரீதனத்தைப்பற்றி நிபந்தனை செய்து கொள்ள வேண்டியது எவ்வளவு அகத்தியமென்பதை நாம் சொல்ல வும் வேண்டுமா? வெகுகாலத்துக்குப் பிற்பாடு நடக்க வேண் டிய காரியங்களையெல்லாம் முன்னமே சீரிட்டுக் கொள்ளுகிறார் கள். நிலம், மனை முதலியவைகளை வாங்குகிறவர்கள் பிற்பாடு எந்தக் காலத்திலும் ஆக்ஷேபம் உண்டாகாதபடி தகுந்த சாஸநங்களையும் பட்டையங்களையும் பெற்றுக் கொள்ளுகிறார் கள். அவர்கள் மறுநாள், இறக்கிறவர்களாயிருந்தாலும், சந்திரசூரியர்களும்,கல்லுங்காவேரியும்,புல்லும் பூமியும் உள்ள வரையில் சொத்துக்களை அநுபவிக்கிறதென்று சங்கேதஞ் செய்து கொள்ளுகிறார்கள். அநேக வருஷங்களுக்குப் பிற்பாடு உபயோகமாக வேண்டிய பொருள்களை முன்னமே சேகரஞ் செய்து வைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

கலியாணத்துக்கு வெகுகாலத்துக்கு முன்னமே இன்னான் மாப்பிள்ளை, இன்னாள் பெண்ணென்று நிச்சிதார்த்தஞ் செய்து கொள்ளுகிறார்கள். வியாதியில்லாமல் திடகாத்திரராயிருக்கிறவர்களும் தங்களுக்குப் பிற்காலம் தங்களுடைய தனரணங்களுக்கு இன்னார் பாத்தியஸ்தர்களென்பதையும், தங்களுடைய கர்மங்களும் தர்மங்களும் நடக்க வேண்டிய கிரமத்தையும், லிகிதரூபமாகப் பதிந்து வைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். இவ்வண்ணமாகப் பின்பு நடக்க வேண்டிய விஷயங்களெல்லாம் முன்னமே ஆலோசித்து நிச்சயஞ் செய்து கொள்ளுகிறவர்களும் தங்களுடைய பத்தினிகளை மட்டும் நினைக்கிறதில்லை. பத்தினி ஜீவவதியாயிருக்கும்பொழுது புருஷன் யாதொருவியவஸ்தையும் செய்யாமல் இறந்து போனால் அவள் என்ன செய்வாள்? எங்கே போவாள்? எப்படி ஜீவிப்பாள்? அனேகவிடங்களில் இறந்துபோன தனவான்களுடைய ஆஸ்திகளை அவர்களுடைய தாயாதி முதலானவர்கள் கட்டிக்கொண்டு அந்தத் தனவான்களுடைய பத்தினிகளை அந்தரத்தில் விடுவதை நாம் பார்க்கவில்லையா? கதாசித்துப் புத்திரர்களும், சகோதர்களும், தாயாதிகளும் இல்லாமல் இறந்து போகிறவனுடைய சொத்துக்கு மட்டும் பத்தினி பாத்தியஸ்தியாகிறாள்: அப்படியில்லாமல் அபாத்தியாஸ்தியாய்ப் போகிறவளுடைய கதி அதோகதி தானே? பெற்ற தாய்க்குச் சோறுபோடாத பிள்ளைகளும் அனேகர் இருக்கிறார்களே? பிள்ளைகளுடைய நிலவரமே இப்படி இருக்கும்பொழுது தாயாதிகளுடைய தன்மையைச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

பாகம்பிரியாமல் ஏகபோக க்ஷேமமாயிருக்கிற சகோதரர்களில் ஒருவன் இறந்துபோகிற பக்ஷத்தில் அவனுடைய பாரியையானவள் கொழுந்தன்மார்களிடத்திலும் அவர்களுடைய பத்தினிகளிடத்திலும் அன்னவஸ்திரத்துக்காகக் கையேந்திக் கொண்டு அவர்கள் செய்கிற சகல கொடுமைகளை ஸஹிக்கும்படி சம்பவிக்கின்றது. அவள் அந்தக் கொடுமைகளைச் சகிக்கமாட்டாமல் கொழுந்தன் மேல் ஜீவனாம்ச வியாஜ்ஜியம் தொடர்ந்தால் அவள் வியபிசாரியென்றும், தான் விபக்தனென்றும், சொத்துகள் தன் ஸ்வார்ஜிதமென்றும், கொழுந்

தன் செய்கிற தந்திரங்கள் அநந்தமே. நாம் நியாயாதியாகை யால் நாம் சொல்வது உண்மையென்பதற்கு நாமே சாக்ஷியா யிருக்கிறோம். புருஷனையிழந்து நிர்க்கதியாய்ப்போன ஸ்திரீ சகோதரர்கள் வீட்டுக்குப்போனால் அங்கே அண்ணியார் செய்கிற கொடுமை எண்ணிமுடியாது. நாத்தனாரைக்கண்டால் நாய்போல் விழுகிற அண்ணியார்கள் அநேகரிருக்கிறார்கள். "பிக்ஷை போட்டதுபோதும் நாயைப்பிடித்துக்கட்டு" என்பது போல் அண்ணி ாரிடத்தில் அரை நாழிகையிருப்பதைப் பார்க்கிலும் மண்ணையள்ளிவாயிலே போட்டுக்கொள்ளலாமே, இப்படியாக அண்ட விடமில்லாமல் அகதியாய்ப்போகிற ஸ்திரீ என்ன செய்வாள்? அவள் வேலைசெய்யத்தெரிந்தவளா யிருந்தால் கைப்பாடுபட்டாயினும் பிழைப்பாள். மரியாதை யுள்ள குடும்பத்தைச் சேர்ந்தஸ்திரீகள் என்ன செய்வார்கள்? பல்லக்கேறித்திரிந்தவர்கள் பாடுபட அறிவார்களா? பூமுடித்த தலை புல்லெடுக்க அறியுமா? தங்க வளையிட்ட கை சாணந் தட்ட அறியுமா? தண்டையிட்டகால் சகதிமிதிக்க அறியுமா? உசிதமான வலக்கை உலக்கை பிடிக்க அறியுமா? இப்படிப் பட்ட ஸ்திரீகளுக்குச் சிறுபிள்ளைகளும் இருந்துவிட்டால் அவர்களுடைய கஷ்டத்துக்கு மட்டும் பிரமாணமுண்டா? விதந்துகளில் அனேகர் கெட்டுப்போவதற்குத் தரித்திரமே முக்கிய காரணமாயிருப்பதால் புருஷர்கள் எப்படியாவது பிரயாசப்பட்டு தங்களுடைய பத்தினிகளுக்குப் பிரத்தியேக மாகப் பொருள் வைக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்வது நாம் முன்னமே விவரித்தபடி சாஸ்திர சம்மதமாயிருக்கின்றது. புருஷன் முன்னேயிறந்தால் பெண்சாதிக்கும், பெண்சாதி முன்னேயிறந்தால் புருஷனுக்கும் அந்தச் சௌதாயகம் உபயோகமாகுமே.

இந்தத் தேசத்தில் விதந்துக்களுடைய ஸ்திதி அதிநிர்ப் பாக்கியமாயும் இரக்கத்துக்குரியதாயும் இருக்கின்றது. விதவை யென்கிற பதமே தூஷியமாயிருக்கின்றது. ஒருவனைப் பார்த்து மற்றொருவன் "விதவா" என்று சொன்னால் அவனுக்கு ரௌத்திராகாரமாய்க் கோபம் ஜனிக்கின்றது. ஒரு விதவியைப் பார்த்து "விதவை" என்று சொன்னால் அவளுக்கும்

மனஸ்தாபமுண்டாகின்றது. அவள் புருஷனோடு கூடச் சகல சுகங்களையும் இழந்து போகிறாள். சிவப்புச்சேலை வெள்ளைச் சேலையாகவும், இருகால் போஜனம் ஒருகால் போஜனமாக வும் மயிர்த்தலை மொட்டைத் தலையா வும, சுகமெல்லாந்துக்க வும் மாறுகின்றன. அவளுக்கு அலங்காரமில்லை. ஆதிக்க மில்லை. யாதொன்றுமில்லை. "கூலியில்லாவிட்டாலும் வேலைக்குக்குறைவில்லை" என்பது போல் வீட்டிலுள்ள கஷ்ட மான வேலைகளுக்கெல்லாம் அவளே உத்திரவாதியாகிறாள். கலியாணக்காரர்கள் அவளைக் கண்ணால் பார்க்கக்கூடாதாம். அவள் சந்தோஷங்களுக்கெல்லாம் தள்ளுபடியாகிறாள். துக் கங்களுக்கெல்லாம் சொந்தக்காரியாகிறாள். துற்குறிக்கெல்லாம் முற்குறியென்று அவளை வீணே தூஷிப்பார்கள். ஒருவன் வெளியே போகும்பொழுது விதவை எதிரேவந்தால் துர்நி மித்தமென்று நிர்நிமித்தமாக அவளைக் கோபிக்கிறான். "கைம் பெண்டாட்டியே கழிபட்டஜன்மம்" என்று அவளையாவரும் அநியாயமாக இகழுகிறார்கள். "ஊருக்கு இளைத்தவன் பிள்ளையார் கோயிலாண்டி" என்பது போலச் சகலப்பிரதி கூலங்களுக்கும் அவளே காரணமென்று சொல்லுகிறார்கள். குதிரை தூக்கிப் போட்டதுமல்லாமல் மேலேயும் மிதித்தது போல் கணவனையிழந்து கதியற்று நிற்கிற விதந்துவைச் சகலரும் கூடித் துன்பப்படுத்துவது தர்மமல்லவே. பர்த்தா இருக்கமாட்டாமல் பரலோகம் போனால் அதற்குப் பத்தினி என்ன செய்வாள்? ஆகையால் விதந்துக்களைக் கண்ணியமாக நடத்துகிறவர்களே புண்ணிய புருஷர்கள்.

ஸ்திரீகள் பட்சத்தில் எழுதத்தொடங்கிய நாம் இன்னும் இரண்டொரு விஷயங்களைப்பற்றி எழுதாமல் விட்டு விடுவோ மானால் இந்த வசனகாவியம் குறைவுள்ளதாயிருக்குமாகை யால் அந்த விஷயங்களையும் எடுத்துரைக்க அபேட்சிக்கின் றோம்.

பிராமணர்களுக்குள் பெண் வீட்டுக்காரர்கள் புருஷன் வீட்டுக்காரர்களிடத்தில் பெண்ணுக்குக்கிரயம் வாங்கிக் கொண்டு பெண்ணைக்கொடுப்பது பெரும்பாலும் வழக்கமா யிருக்கின்றது. இது துர் வழக்கமாயும் அசாஸ்திரீகமாயுமிருக்

கின்றது. எட்டுவகைக்கலியாணங்களில், பிராம்மியம், தெய்வம், ஆரிஷம், பிரஜாபாத்தியம் என்கிற நான்குவகைக் கலியாணங்கள் மட்டும் சாஸ்திரப்படி பிராமணர்களுக்குரிய வைகளாயும் மற்ற நான்குவகைக் கலியாணங்களும் மற்ற வர்ணத்தார்களுக்கு உரியவைகளாயும் இருக்கின்றன. புருஷனிடத்தில் யாதொரு பொருளும் வாங்காமல் அக்கினி சாக்ஷியாக அவனுக்குக் கன்னிகையைக் கொடுப்பதே பிரா மணர்களுக்குரிய ஷை நான்கு வகை விவாகங்களின் தாற்பரிய மென்று தர்மசாஸ்திரம் விதிக்கின்றது. பொருள் வாங்கிக் கொண்டு பெண்ணைக் கொடுப்பது ஆசுரவிவாகமாயும், அது சாஸ்திரப்படி வைசியர்களுக்கும் சூத்திரர்களுக்கும் மட்டும் உரியதாயும் இருக்கின்றது. வைசியர்களும் சூத்திரர்களும் ஆசுரவிவாகம் அக்ரமமென்று தள்ளிப் பிராம்மிய விவாகம் செய்கிறார்கள். அப்படியிருக்கப் பிராமணர்கள் தங்களுக்குச் சம்பந்தமில்லாத ஆசுரவிவாகத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு புருஷன் இனத்தாரிடத்தில் கன்னியா சுலக்கம் வாங்குவது சுத்த அக்கிரமமாயும் சாஸ்திர விரோதமாயுமிருக்கின்றது. பொருள் வாங்கிக்கொண்டு பெண் கொடுக்கிறவர்களும் கலியாண காலங்களில் கன்னிகாதானத்துக்கு உரிய மந்திரங்களையும், அநுஷ்டானங்களையும், அநு சரிக்கிறார்கள். இது பிரத்தியக்ஷமான மோசமல்லவா? மாம்ஸவிக்ரயஞ் செய்கிற துர்வழக்கத்தினால் பல தீங்குகள் விளைகின்றன. பெண்வீட்டுக்காரர்கள் தங்களுக்கு அதிகப் பணம் வருகிற வழியைப் பார்க்கிறார்களே தவிரப் பெண்ணி னுடைய க்ஷேமலாபத்தை எவ்வளவும் யோசிக்கிறதில்லை. பரிதானம் வாங்குகிற நியாயாதிபதிகள் யுக்தாயுக்தங்களையும், கிரமாகிரமங்களையும் பாராமல் உபய கக்ஷிக்காரர்களில் எவன் அதிகப் பொருள் கொடுக்கிறானோ அவன் பக்ஷமாய்த் தீர் மானம் செய்வது போலவும், ஒரு சொத்தை ஏலங்கூறுகிற வன், யார் அதிகக் கிரயம் கொடுக்கிறார்களோ அவர்களுக்குக் கிரயம் செய்வது போலவும் மாம்சவிக்கிரயம் செய்கிறவர்கள் கொள்ளுகிறவனுடைய யோக்கியதையையாவது வயதையா வது அந்தஸ்தையாவதுயோசியாமல் எவன் அதிகத் தொகை கொடுக்கிறானோ அவனுக்கே பெண்ணைக் கொடுக்கிறார்கள்.

ஒருவன் யௌவன புருஷனும், குலத்திலும் குணங்களிலும் சிறந்தவனுமிருந்தாலும், அவனைப்பார்க்கிலும் ஒரு விர்த்தாப்பியன் அதிகப் பணம் கொடுக்கிற பட்சத்தில் அவன் அயோக்கியனும்,ரோகஸ்தனும், இருந்தாலும், அவனுக்கே பெண்ணைக் கொடுக்கிறார்கள். 4 - 5 - 6 வயதுள்ள பெண்ணை அவளுக்குத் தகப்பனும் பாட்டனும் சிலவிசை முப்பாட்டனும் இருக்கத்தக்க பிராயமுள்ள ஒரு கிழவனுக்குக் கொடுக்கிறார்கள். அதிக வயதுள்ளவர்களும் அயோக்கியர்களுமே அதிகப் பணம் கொடுக்கச் சம்மதிக்கிறபடியால் அவர்களுக்கே சிறுபிராயமுள்ள பெண்கள் கிடைக்கிறார்கள். அக்காரணத்தைப்பற்றியே, "அம்மாள் தெருளுவதற்கு முன் ஐயா உருளுவார்" என்கிற உலகவாக்கியமுண்டாயிருக்கின்றது. பிராமணர்களில் பெண்கள் ருதுவாகிறதற்கு முன் அவர்களுக்கு விவாகம் செய்ய வேண்டுமென்றும், விவாகஞ் செய்வதற்கு முன் ருதுவாகிற ஸ்திரீ ஜாதிப்பிரஷ்டையென்றும், தர்மசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கச், சிலர் அந்தச்சாத்திரத்தைக் கட்டித் தூரத்தில எறிந்துவிட்டு அதிக வயதுள்ள பெண்களுக்கு அதிகப் பணம் வாங்குவதற்காக, 14 - 15 வயதுவரையில் கலியாணம் இல்லாமல் பெண்களை வைத்துக்கொண்டு அவர்களுடைய வயதையும் குறைத்துச் சொல்லிக்கொண்டு பெண்களை ஏலங்கூறிக்கொண்டிருப்பதுமன்றிப் பெண்கள் ருதுவாகாதபடி ஆகாராதிகளைக் குறைத்து அவர்களைச் சகல அசௌக்கியங்களுக்கும் உட்படுத்துகிறார்கள். அவர்கள் தாம் பணத்துக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள். ருது காலமும் அவர்களுக்காகக் காத்திருக்குமா? காத்திராதாகையால் அனேக சமயங்களில் பெண்கள் கலியாணத்திற்கு முன் ருதுவாய்விடுவார்கள். அந்த வெட்கக்கேடு வெளியாகாபடி பிரவிடையான பெண்ணை அப்புறப்படுத்தாமல் வீட்டுடனேவைத்துக்கொண்டு தங்களுடைய வர்ணாசாரத்தைக் கெடுக்கிறார்கள். அநேகர் சீக்கிரத்திலே பெண்ணைக் கொடுத்துப் பணம் வாங்குவதற்காக அதிபால்லியத்தில் பெண்களுக்குக் கலியாணம் செய்கிறார்கள். புருஷன் எப்படிப்பட்டவனென்று பாராமலும், அவனிடத்தில் பெண்கள் க்ஷேமமாயிருக்குமோ? அல்லது வருத்தப்படுமோ? என்பதை நினையாமலும், தாய் தகப்பன்மார்கள்

தங்களுடைய வருமானத்தை மட்டும் பெரிதாயெண்ணிப் பெண்களைப்பலியிடுவது எவ்வளவு பெரிய அநியாயம்!

ஒருவன் ஏழையாயிருந்தாலும் கன்னியா சுலக்கம், கலியாணச்செலவு முதலியவைகளுக்காகச் சுமார் ரூ. 1000 வரையில் அவனுக்குச் செலவாகிறபடியால், அதை முன்னிட்டும் அவனுடைய குடிமுழுகிப்போகின்றது. அப்படிப் பட்டவனுக்கு வாழ்க்கைபடுகிறபெண்ணுக்கு என்ன சுகம் உண்டு? "அஷ்டதரித்திரம் ஆத்தாள்வீடு, அதிலும் தரித்திரம் மாமியார்வீடு" என்பதுபோல் புருஷன் சௌக்கியமாயிருந்த காலத்தில் அவனிடத்தில் இராமல் எளிய தாய் தகப்பன் மார்களோடுகூடக் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்த பெண் அவர்களுக்குத்தன் மூலமாக சௌக்கியம் உண்டாகுங் காலத்தில் அவர்களைவிட்டு நீங்கி இனிமேல் கஷ்டப்படப் போகிற புருஷனுக்கு அவள் வாழ்க்கைப்படுவது எவ்வளவு நிர்பாக்கியம்? புருஷன் பொன்னைக்கொடுத்துப் பெண்டாட்டிக் கொண்டு திண்டாட்டப்பட்டதை நினைத்து நினைத்து அவளை எப்போதும் சீறுமாருக நடப்பிக்கிருன். அவளுடைய மாமஞர் மாமியார், நாத்தனர் முதலானவர்களும் சமயம் வரும் போதெல்லாம் "அடியே எங்களுடைய குடியைக் கெடுத்த வளே" என்று சொல்லிச்சொல்லி அவளை ஓயாமல் ஏசுகிருர் கள். இப்படியாக ஸ்திரீகளுக்குண்டாகிற பல துன்பங்களுக் கும் மாம்ஸவிக்ரயமே காரணமாயிருக்கின்றது.

பொருள் கொடுத்துப் பெண்கொள்வதிஞல் புருஷனுக் குண்டாகிற கஷ்டங்களும் அமிதமே. உலகத்தில் பணங் கொடுக்க நிர்வாகமில்லாத ஏழைகளே அதிகமாயிருப்பதால் பிள்ளையாருக்குப் பெண் அகப்படாமலும் அநேகருக்குப் பெண் கிடைக்காமல் ஆயுசு காலம் முழுமையும் பிரமசாரி களாகவே யிருந்து விடுகிருர்கள். பிற்பாடு ஒருக்கால் அவர் களுக்குப் பொருள் அகப்படாமலும் விர்த்தாப்பியம் மேலிட்டு ஸம்ஸாரத்துக்குத் தகாதவர்களாய்ப் போகிருர்கள். அநேகர் வீட்டை விற்று, நிலத்தை விற்று கைப்பொருளையெல்லாம் கலியாணத்துக்குக் கொடுத்து விட்டு, சுத்த ஏழைகளாய்ப்

போகிருர்கள். பலபிள்ளைகளை உடைய ஒருவன் தனியனுயிருந்தாலும் ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் தனித்தனியே பணம் கொடுத்துக் கலியாணம் செய்வதில் அவனுடைய ஆஸ்திமுழுவதும் தோற்றுவிடுகிருன். ஒருவனுக்கு 4 பெண்கள் பிறந்தால் அவன் சீமானுகிருன். ஒருவனுக்கு 4 ஆண்பிள்ளைகள் பிறந்தால் அவன் தரித்திரனுய்ப்போகிருன். தனவான்களுக்குக் கன்னிகாதானமாயாவது அல்லது சொற்பப்பொருளை வாங்கிக் கொண்டாவது சிலர் பெண் கொடுக்கிருர்கள். ஏழைகளிடத்தில் மட்டும் அதிகப்பணம் கேட்கிருர்கள். வீடு, மாடு, நிலம் முதலிய சொத்துக்களுக்கெல்லாம் கிரயம் நிஷ்கரிஷிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. கன்னியா சுலக்கத்துக்கோ கணக்கில்லை. ஒவ்வொருவனும் தன்னுடைய இஷ்டப்படி வாய்கொண்ட மட்டும் பணம்கேட்கிருன். நாளுக்குநாள் பெண்களுக்குக்கிரயம் அதிகரித்து வருவதாகச் சகலரும் முறையிடுகிருர்கள். பிரதமதாரம் கொள்ளுகிறவனிடத்தில் வாங்குகிற பணத்தைப் பார்க்கிலும், இரண்டாந்தாரம் கொள்ளுகிறவனிடத்தில் அதிகப்பணம் வாங்குகிருர்கள். மூன்ருந்தாரக்காரனிடத்தில் அதிலும் அதிகப்பணம் வாங்குகிருர்கள். இப்படியே தாரம் அதிகரிக்கப் பணமும் அதிகரிக்கின்றது.

கடைவியாபாரிகள் எவ்வளவு சரக்கு வேண்டுமானுலும், கடனுகக்கொடுக்கிருர்கள். பெண் வியாபாரிகளோ என்ருல் மாம்ஸவிக்ரயப்பணத்தைப் பூர்ணமாகக் கையில் வாங்கிக் கொள்ளாமல் பெண்கொடுக்கிறதில்லை கடன் பத்திரம், பந்தகம், பிணைமுதலியவைகளை அவர்கள் அங்கீகரிக்கிறதேயில்லை. நாளைக்குப் பெண் போய் வாழவேண்டிய இடமெது என்பதை யோசியாமல் அஸ்த ரொக்கமாகப் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டுதான் பிற்பாடு பெண்ணைக் கொடுக்கிருர்கள். இவ்வளவு நிர்த்தாக்ஷிண்ணியமாகப் பெண்ணுக்குக் கிரயம் வாங்குவதற்கு நியாயம் இன்னதென்று தெரியவில்லை. கலியாணம் ஆணுக்கு எப்படி அவசியமோ அப்படியே பெண்ணுக்கும் அவசியந்தானே? பெண்ணுக்குக்கிரயம் வாங்குவது நியாயமாயிருந்தால் ஆணுக்காகவும் பெண் வீட்டுக்காரனிடத்தில் கிரயம் வாங்குவது நியாயந்தானே? கலியாணமானது

புருஷனைப்பார்க்கிலும் பெண்ணுக்கு அகர்த்தியமாயும் அநியாயமாயுமிருக்கின்றது. ஏனென்றால் புருஷன் கலியாணமில்லாமல் எப்போதும் பிரமசாரியாயிருந்து விடலாம். பிராமண ஸ்திரீகள் கலியாணம் இல்லாமல் இருப்பது முறையல்லவே? ஆகையால் புருஷர்களெல்லாரும் கட்டுப்பாடு பண்ணிக்கொண்டு பெண்களுக்குக்கிரயமே கொடுக்கிறதில்லையென்று நிராகரணஞ்செய்தால் பெண்களுடைய தாய் தகப்பன்மார்கள் பெண்களை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்வார்கள்? அவர்களே புருஷர்களுடைய கால்களில் விழுந்து பெண்களைக் கன்னிகாதானமாகக் கொடுக்கத் துரிதப்படுவார்களல்லவா? பிராமணர்களைத் தவிர வேறெந்த ஜாதியிலும் எந்தத்தேசத்திலும் மாம்ஸ்விக்ரயம் செய்கிற வழக்கமேயில்லை. முன்னே நாம் தெரிவித்தபடி ஆசுர விவாகத்துக்கு உரியவர்களான வைசியர்களும சூத்திரர்களுமே அந்த விவாகத்தை நிஷேதித்துத் தள்ளியிருக்கத் தாங்கள் குலசிரேஷ்டர்களென்று சொல்லிக் கொள்ளுகிற பிராமணர்கள் மற்ற ஜாதியாரால் நிஷித்தம் செய்யப்பட்ட அந்த அதிகாரத்தை அநுஷ்டிக்கலாமா? புருஷப் பிரஜையைப்போல் பெண்ணுக்குத் தகப்பனுடைய ஆஸ்தியில் பாகம் இல்லாமையால், அவளுக்கு ஸ்திரீதனம் கொடுப்பது தேசா சாரமாயும், சாஸ்திர சம்மதமாயிருக்க, அப்படிச் செய்யாமல் பெண்ணை விற்றுத் தாய் தகப்பன்மார்கள் பணம் சம்பாதிப்பது நியாயமா? உடும்பு வேண்டாம் கையை விட்டாற் போதும் என்பது போல் அவர்கள் ஸ்திரீதனம் கொடா விட்டாலும், பெண்ணை விக்கிரயப்படுத்தாமல் சும்மா கொடுத்துவிட்டாற் போதுமே.

பெண்களுக்கு அதி பால்லியத்தில் கலியாணம் செய்கிற ஆசாரம் துராசாரமாயிருக்கின்றது. ஸ்திரீகளுக்கு விவாகம் செய்யத் தக்க பருவம் எட்டாவது வயது என்று தரும சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்க அதற்கு விரோதமாக 12 பிராயமுள்ள பெண்களுக்கு விவாகம் செய்கிறார்கள். அப்படிச் செய்வதினால் தாய் தந்தைகளுக்கு மாம்ஸவிக்கிரயப் பணம் சீக்கிரத்தில் கிடைக்கிற பிரயோஜனத்

தைத் தவிரப் பெண்ணுக்காவது புருஷனுக்காவது என்ன சாதகமிருக்கின்றது? அதனுல் உண்டாகிற பாதகமட்டும் பெரியதாயிருக்கின்றது. பாலப் பருவமே அம்மை முதலிய வியாதிகளுக்கு உரிய காலமாகையால் அதிபால்லியத்தின் கலியாணமாகிற பெண்கள் அந்த வியாதிகளுக் கெல்லாம் தப்பியிருப்பார்க ளென்பது நிச்சயம் அல்லவே. இரண்டு வயதுள்ள பெண்ணை ஒருவன் கலியாணம் செய்தால் பெண் புஷ்பவதியாகிப் புருஷன் வீட்டுக்குப் போகக் குறைந்த பக்ஷம் 12 வருஷ கிரமிக்கவேண்டுமே. அவ்வளவு காலத்திற்குள்ளாகப் பெண்ணுக்கும் புருஷனுக்கும் எவ் வளவோ ஆபத்துகளும் சம்பத்துகளும் சம்பவிக்கும் படியா யிருக்குமே. அந்த ஆபத்துக்களுக்கெல்லா ந் தப்பிப் புருஷன் வீட்டுக்குப் பெண்சாதி போனுலும் புருஷன் முதிர்ந்த வயதுள்ளவனு யிருக்கிறபட்சத்தில் ஆயுசு விஷயத்திலும் மற்ற விஷயங்களிலும், அவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் சமான மாயிராமல் நபுஞ்சகன் கையில் அரம்பை அகப்பட்ட கதையாய் முடிகின்றதே இப்படிப்பட்ட அநேக முகாந்தரங் களால் பிராமணர்களுக்குள் விதந்துகளும் விதுரர்களும் அதிகமாயிருக்கிருர்கள். சில சமயங்களில் சற்றேறக் குறை யச் சமான வயதுள்ள ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் கலி யாணம் செய்கிற பட்சத்தில் பெண்கள் சீக்கிரத்தில் வளர்ந்து விடுவார்கள். புருஷர்களுக்குப் பக்குவ காலம் வரத் தாமசப்படுகிறபடியால் அதுவரையில் ருதுவான பெண்கள் காத்திருக்கும்படி ஸம்பவிக்கின்றது.

இத்தன்மையான பல விபரீதங்களுக்கு அதிபால்லிய விவாகமே காரணமாயிருக்கின்றது. பால்குடிக்கிற பிள்ளை களைப் பிடித்து மணவறையில் வைத்துப் பல அலங்காரங் கள் செய்யும் பொழுது அவர்கள் சகிக்க மாட்டாமல் போடுகிற கூக்குரல் ஊரெல்லாம் எதிரொலி பாய்கின்றது. கலியாண ஆரம்ப முதல் முடிவு வரையில் அந்தக் குழந் தைகள் அழுதவண்ணமாயிருக்கின்றன. அழுகையை நிறுத்துவதற்காக அந்தப் பெண்குழந்தைகளைத் தாய் மார்கள் மடியில் வைத்துப் பால் கொடுத்துக் கொண்டு

மணவரையில் உட்காருகிருர்கள். மாப்பிள்ளையும் சிறு பிள்ளையானதால் மங்கிலியத்தை மணவறையிலிருக்கிற குழந்தைக்குக் கட்டுகிறதென்றும், அதன் தாய்க்குக் கட்டு கிற தென்றும் விவரந் தெரியாமல் சில சமயங்களில் தாய் கழுத்திலே கட்டிவிடுகின்றது. மாப்பிள்ளை மாமி யாருக்குத் தாலி கட்டின அதிசயத்தைப் பார்த்து யாவரும் சிரித்தாலும் அந்தப் பெண் குழந்தை மட்டும் சிரியாமல் அழுது கொண்டேயிருக்கின்றது. பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்த கதைபோல் கலியாணசம்பிரமத்துக்கு, ஆரம்பித்து அழுகைக் குரலாய் முடிவது வேடிக்கை அல்லவா? ஆகையால் அதிக பால்லிய விவாஹம் அநு சிதமாயிருக்கின்றது.

இங்கிலிஷ் முதலிய பாஷாந்தர கிரந்தங்கள் புருஷர் களுக்கு ஸ்திரீகள் நடக்க வேண்டிய கிரமங்களையும், அப் படியே ஸ்திரீகளுக்குப் புருஷர்கள் நடக்க வேண்டிய கிரமங் களையும் நிஷ்பக்ஷபாதமாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன. திரவிடபாஷா ரூபமான கிரந்தங்களோ புருஷர்களால் செய்யப்பட்டனவாதலால், அக்கிரந்த கர்த்தர்கள் புருஷர் கள் விஷயத்தில் ஸ்திரீகள் அநுசரிக்க வேண்டிய விதிகளை மட்டும் நிர்த்தாக்ஷிண்ணியமாகச் சொல்லி ஸ்திரீகள் விஷயத்தில் புருஷர்கள் அவலிம்பக்க வேண்டிய நெறி களைச் சொல்லாமல் விட்டு விட்டார்கள். அந்தக் குறை யை நிவர்த்திக்கும் பொருட்டு வசன ரூபமான இந்தக் கிரந்தத்தை நாம் செய்தலே ஒழிய ஸ்திரீகளிடத்தில் பரிதானம் வாங்கிக் கொண்டு அவர்களுக்கு நாம் வக்கீ லாகத் தீக்ஷித்துக் கொண்டு புறப்படவில்லை.

ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்களுடைய புத்திரிகள் சகோதரிகள், முதலானவர்களை அவரவர்களுடைய புருஷர்கள் பிரியமாக நடத்த வேண்டுமென்று விரும்பு வார்களே தவிர துன்பப்பட நடத்த ஒருவரும் சம்மதிக்க மாட்டார்கள். அந்த விஷயத்தையே நாம் ஸவிஸ்தாரமாக எழுதியிருப்பதினுல் அதற்காக நம்மைக் கோபிக்கிறவர்

களுளராயின், அவர்கள் தங்களுடைய தாய்மார்கள், சகோதரிகள். புத்திரிகள், பத்தினிகள் முதலானவர்களைக் கோபிக்கிறவர்களேயன்றி நம்மைக் கோபிக்கிறவர்களல்லவெனத் துணிகிறோம். ஆகையால், இந்த விஷயங்களெல்லாம் புத்திமான்கள் தீர்க்காலோசனை செய்து இதிலுள்ள குற்றங்களை நீக்கிக் குணத்தைமாத்திரம் கிரகித்துக் கொள்வார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லையெனவும் நம்புகிறோம்.

பெண்மதிமாலையும் பெண்கல்வியும்

பெண்மானமும்

முற்றும்.

பிரஸ் டீலக்ஸ்,
40, பாபுரோடு, திருச்சி-2. போன்: 24543